

Chương 1

Ca Dao mím môi khiêng chồng báo lên quầy trong tiếng còi xe inh ỏi, cẩu gắt. Cô vừa thở vừa nói:

– Chị thông cảm, chờ em 1 chút...

Ngồi trên chiếc Spacy mới cẩu cạnh, Phương Phi gất gồng:

– Chờ, chờ quái gì mà sáng nào cũng chờ, ngày mai mày còn bữa bãi thế này nữa là tao cán đại lên báo. Có dờ, có rách thì rách chịu lấy.

Ì ạch bê chồng cuối cùng lên, Ca Dao cố nhoẻn miệng cười:

– Dạ em biết mà. Sẽ không có chuyện bữa bãi này xảy ra nữa đâu ạ.

Bĩu đôi môi tô son nâu sậm, Phương Phi khinh khỉnh:

– Đúng là con buôn, mồm mép cứ trơn tuột như thoa mỡ. Hừ! Hết hợp đồng đợt này thì tìm chỗ khác. Tao bảo bà già tao rồi, không cho mướn nữa đâu.

Ca Dao chưa kịp nói lời nào, Phi đã phóng vút xe đi. Trong bộ short để chơi Tennis, Phương Phi sang trọng quý phái như một tiểu thư con nhà, cô ta khác hẳn với Ca Dao dù Dao cũng... chơi quần short áo thun suốt bốn mùa.

Bỗng dưng Ca Dao phì cười vì so sánh quá ư khắp khiêng của mình. Bộ quần áo sida bụi đời của cô làm sao bì với bộ đồ hiệu đắt giá của Phương Phi cơ chứ. Nhún vai, cô bắt đầu dọn dẹp lại quầy. Việc đầu tiên của Ca Dao là xếp báo thành tờ. Tay thoăn thoắt, cô làm thật nhanh để chút nữa anh Thiện sẽ đem giao đến tận nhà cho khách. Cái ông tướng ấy giờ này vẫn còn ngồi quán cà phê chờ chưa chịu tới phụ cô. Rõ chán.

Nhìn đồng hồ, Dao bắt đầu... nóng. Sáng nào Thiện cũng dậy sớm chạy bộ, cà phê cà pháo, tầm phào với đám bạn của ông một cách thanh thoi, phê phỡn như bậc quý tộc thời đại. Đợi mặt trời lên, Thiện mới đi giao báo rồi phóng xe đến trường, bỏ mặc quầy cho Dao tới tận trưa. Làm anh hai mà sượng thật đó.

Ca Dao vừa càn ràng củ rử, vừa lấy chổi lông gà quét bụi. Những quyển tạp chí, sách giáo khoa đủ thứ nằm trên kệ.

Quầy sách báo nằm né ở góc phố nhỏ là phương tiện sinh sống của gia đình cô bao nhiêu năm nay. Ca Dao yêu quầy báo cũng như góc phố dịu dàng này. Thế nhưng cô luôn phải nghe những lời lớn lối hách dịch của người chủ cho thuê một góc sân nhà họ để dựng kiosque. Lâu lâu, Phương Phi lại lên giọng chảnh chọe nghe thật khó chịu. Mà gia đình Ca Dao và gia đình Phương Phi có phải xa lạ gì đâu.

"Chỉ cần có chút tiền người ta sẽ khác ngay" Anh Thiện đã nhận xét thế khi thấy Phương Phi ỏng ẹo đeo vợt tennis đi khỏi nhà mỗi buổi sáng.

Nhìn đồng hồ lần nữa, Ca Dao sốt ruột dỗi mắt ra đường. Giờ này những người tập thể dục ở công viên đã về gần hết mà cô vẫn chưa thấy bóng dáng Thiện. Chắc ... lão anh Hai của cô đã sa đà vào một cuộc chung độ nào đó rồi. Khuya có đá banh, sáng chung độ là chuyện thường ngày của các đáng mày râu. Nhưng dầu thế nào cũng phải nhớ chuyện làm ăn cơm cháo gạo tiền của gia đình chứ.

Bán cho khách tờ Tuổi Trẻ và tờ An ninh Thế giới xong, Dao bắt đầu ngóng nữa. Ông... trẻ này chắc có vấn đề rồi. Ca Dao sốt ruột quá. Càng sốt ruột, cô càng dỗi bụng.

Đội trưởng nhóc mì gõ đi ngang, cô gọi một tô. Vừa quơ một đĩa vào mồm, Ca Dao đã thấy một chiếc Su thắng đánh kết ở đầu quầy. Một gã bặm trợn ghéch mặt nhìn cô, phía sau lưng gã là Thiện.

Nuốt vội sợi mì còn lòng thông, Ca Dao buông tô xuống, đứng phắt lên. Cô chưa kịp trách móc thì Thiện đã nhăn nhó:

– Phên này tiêu anh rồi.

Ca Dao ngạc nhiên:

– Chuyện gì vậy?

Thiện vẫn ngồi trên xe:

– Anh bị gãy tay.

– Hả?

Dao lật đặt mở cánh cửa nhỏ chui ra, cô đến gần chiếc Su và thấy tay bên kia của Thiện băng bột trắng toát.

Ca Dao kêu lên:

– Trời ơi!

Giọng Thiện thiếu não:

– Đúng là thứ sáu ngày mười ba, xui ời là xui. Bị xe đạp tông phải mà cũng nứt xương.

Ca Dao lắc đầu, chắc lưỡi:

– Mất mũi anh ở đâu mà để xe đạp tông phải. Giờ tính sao đây hở... trời?

Gã chạy Su gác chống xe, nhảy xuống, để mặc cho Thiện ngồi ở phía sau. Anh ta xoa hai tay vào nhau, giọng chắc nịch:

– Bọn anh sẽ đi giao báo.

Ca Dao liếm môi, nghi ngờ:

– Có được không đấy?

Thiện gật đầu:

– Sao lại không? Em đưa tất cả cho Uy. Hắn sẽ chở anh đi. Khoẻ re hà.

Ca Dao tần ngần nhìn gã thanh niên có cái tên bẽ miệng khi gọi. Cái gã lạ hoắc lạ hươ này là ai vậy kìa? Lại là một bạn mới của ông Thiện chứ gì? Ông ta thì ức tỹ bạn, nhưng chả có gã nào ra hồn, chắc gã ... Ui hay Uy này cũng thế thôi. Nhớ tới một thằng bạn của Thiện từng đến quầy năn nỉ Dao mượn tiền rồi biến luôn, tự dưng Dao có ác cảm với Uy.

Cô xăng giọng:

– Việc đó em làm được.

Thiện gãi ót:

– Có nhiều khách mới đặt báo lăm. Em không biết đâu lờ đưa lăm nhà, mất công thêm.

Ca Dao xót xa:

– Bộ anh không đau sao?

Thiện khoát tay:

– Đau cũng phải ráng, nếu không sẽ mất hết mối. Thôi, đưa đây. Nhanh lên.

Ca Dao vừa ôm chầm lấy báo cho vào túi xách thì Uy đã mau mắn đỡ lấy.

– Để đó cho anh.

Dứt lời, anh ta xốc cái túi lên vai rồi leo lên chiếc Su. Ngồi phía sau, Thiện một tay ôm túi báo, một tay xụi lơ. Nhìn chiếc xe phóng đi, Ca Dao không khỏi bồn chồn lo lắng. Cô chợt nhớ ra mình chưa kịp hỏi tại sao Thiện lại bị xe đạp tông, rồi Uy ở đâu có mặt kịp thời để đưa anh đi bệnh viện. Cô đúng là vô tâm khi cứ nghĩ tới chuyện làm ăn khác nào chuyện ấy quan trọng hơn cả anh hai mình. Mẹ mà nghe, thế nào Dao cũng bị dũa vì tội không biết quan tâm đến người khác.

Ca Dao bỗng xốn xang nóng ruột. Cô bán báo cho khách bằng động tác của người máy cứng ngắt vô cảm.

Đang thần thần thờ thờ, Dao bỗng nghe có tiếng rụt rè:

– Chị ơi! Cho em hỏi thăm một chút

Ca Dao như sực tỉnh, cô đơn đả:

– Em mua báo gì, Phụ nữ, ấp Bắc hay Đất Mũi?

Cô bé đứng trước quầy lắc đầu, hai tay cứ đan vào nhau bối rối đến mức Dao phải ngạc nhiên.

Rồi như hiểu ra, cô bảo:

– Em muốn đọc báo phải không? Cứ tự nhiên, chỉ xin nhẹ tay để đừng nhàu rách báo của chị.

Cô bé ngập ngừng cầm quyển Mực Tím mới lên lật lấy lật để, nhưng chẳng đọc gì mà đã bỏ xuống.

Nhìn Ca Dao với gương mặt ửng đỏ, cô bé hỏi nhỏ:

– Có phải chị là em anh Thiện không?

Ca Dao gạt đầu trong ngạc nhiên và tò mò. Cô chưa kịp thắc mắc, cô bé đã hỏi tiếp bằng giọng hết sức xúc động:

– Tay anh Thiện có bị gãy không ạ?

Ca Dao buột miệng:

– Có. Gãy làm đôi luôn.

Nheo nheo mắt, cô lên giọng:

– Ủa! Sao em biết anh Thiện bị gãy tay vậy?

Cô bé ấp úng:

– Tại em thấy ảnh tẻ.

– Ai chụp ảnh thế?

Cô bé thờ dãi thăm thiết:

– Em.

Ca Dao tròn mắt:

– Em đụng anh hai chị gãy tay rồi bỏ chạy luôn. Đúng là tàn nhẫn.

Cô bé rỗi lên, mắt rưng rưng chực khóc:

– Tại ảnh làm em sợ quá.

Dao ngạc nhiên:

– Ảnh làm gì mà em sợ?

Cô bé lí nhí:

– Ảnh chặn không cho em đi, nên em phải tông đại xe vào ảnh để thoát thân, chứ đâu muốn hại ảnh. Không ngờ anh bị gãy tay. Em ... em ...

Cô bé chưa dứt lời thì Uy chở Thiện về tới. Mặt đỏ ửng rồi tái xanh đến mức thấy tội, cô bé vội bảo:

– Chị bán cho em quyển áo trắng.

Ca Dao vừa liếc ông anh mình, vừa đưa báo cho cô gái. Khác với thái độ tỉnh queo khi nãy, Thiện nhăn nhó thật đau khổ khi Uy đỡ anh xuống xe.

Đưa Dao tờ giấy hai mươi ngàn và không đợi nhận lại tiền thối, cô bé vội vàng vàng đi ra. Khi cô bé bước ngang Thiện, Ca Dao nghe anh mình nói:

– Anh đã mang áo trắng tới cho em rồi mà Tí Nị.

Cô bé có cái tên ngộ nghĩnh ấy mím môi bước tới chiếc xe đạp Trung Quốc dựng dưới gốc cây me và đạp đi tuốt.

Thiện đứng thừ người mất mấy giây rồi mới vào quầy.

Ca Dao tò mò:

– Anh quen con nhỏ đó à?

Thiện gật đầu:

– Ờ. Mình giao báo cho nhà nó mà.

Thiện bỗng ngập ngừng:

– Tí Nị mua báo rồi hỏi gì không?

Ca Dao lơ lửng:

– Hỏi gì là hỏi gì mới được chứ? Dường như anh làm con bé sợ đến mức chưa kịp nhận tiền thối đã bỏ đi như chạy trốn. Sao kỳ vậy ta?

Thiện phớt lờ trước những thắc mắc của Dao, anh chàng ra lệnh:

– Qua bên kia đường gọi giùm anh hai tô tái nạm đi Dao.

Cô thùng thỉnh:

– Chưa biết lý do khiến anh thành "độc thủ" em chưa đi đâu.

Thiện gất:

– Đã bảo anh bị xe tông mà.

– Nhưng tại sao xe đạp lại tông vào đúng anh chứ không là ai khác?

Thiện tỉnh rụi:

– Ôi dào! Ông già bán bánh giò bánh gai nghe khách gọi nên cầm đầu chạy mà không ngó trước nhìn sau, ông tông vào anh mạnh tới mức bánh giò, bánh gai tung toé đầy đường, thấy tội hết sức ...

Ca Dao góp vào:

– Tội đến mức nứt xương tay, anh cũng bỏ qua cho ông luôn à?

Thiện chép miệng :

– Chớ biết sao bây giờ? Cũng may là anh gặp Uy, hấn đưa anh đi bệnh viện. Bó bột không mất tiền vì có Phước đang thực tập ở đó.

Ca Dao liếc xéo Uy và bắt gặp một nụ cười hết sức ma lạnh trên gương mặt đẹp trai, nhưng rất láu cá của hấn. Nụ cười tủm tỉm ấy như ngầm bảo chỉ có ngốc mới tin lời Thiện là thật. Nhưng Ca Dao đâu thể mở miệng bảo anh hai mình láo, dù cô biết tổng là Thiện đang làm chú cuội. Hừm! Thà cô để mặc gã ... Uy nghĩ là cô ngốc, còn hơn để ông anh quý hoá mất mặt trước bạn bè.

Thiện búng tay:

– Đã khai báo rồi, đi gọi phở hộ anh đi nhóc.

Ca Dao ngoan ngoãn gật đầu vì cô lúc nào cũng là cô em gái dễ thương. Nhưng ông anh hai hãy đợi đấy. Cô em ngu ngơ sẽ không bỏ qua chuyện mờ ám này đâu, anh ... giai ranh ma à.

Chương 2

Bà Nguyệt ca cẩm:

– Rõ là số khổ. Khi không khi không phải bó bột vì cái lão bánh giò. Mẹ đã bảo tháng này mày sẽ gặp nạn mà không tin. Bây giờ rõ mười mươi là bà thầy bói xem đúng phóc. Biết trước mà không tránh được mới tức.

Thiện nhăn nhó:

– Trời ơi! Mẹ cứ bói với toán. Khổ quá. Con có sao đâu mà.

Dần ly nước xuống bàn, bà Nguyệt gắt:

– Thế nào mới là có sao. Nói đại mồm lỗ mày mang tật luôn thì cho mà ể vợ con ạ.

Ca Dao phì cười:

– Xời! Mẹ khéo lo. Biết đâu nhờ gãy tay, anh mới đất vợ.

Thiện nhìn Ca Dao lom lom:

– Nhiều chuyện.

Ca Dao cong môi:

– Em chỉ có một chuyện định kể với mẹ thôi, chớ không có nhiều.

Bà Nguyệt nhướn mày:

– Chuyện gì vậy?

Ca Dao thản nhiên:

– Chuyện ông bánh giò đấy. Hồi tối con có gặp ông. Vừa mua bánh con vừa hỏi thăm chuyện ông tông anh hai, ai ngờ ông chối phắt. Không những chối, ông còn dũa con tẽ tái vì tội độc mồm, độc miệng gán cho ông chuyện xui xẻo mới ức chứ.

Bà Nguyệt giận dữ:

– Sao bây giờ con mới nói, lúc ấy không gọi mẹ ra để mẹ ... làm cho thằng chả một trận. Hừ! Đúng là đồ vô lương tâm đụng người ta gãy tay, người ta đã bỏ qua cho mà còn không biết điều. Hừ! Mẹ nhất định làm cho thằng chả hiểu thế nào là ... là ...

Thiệt ngất lời bà:

– Đâu phải ông bánh giò đó.

Ca Dao hỏi tới:

– Vậy chớ ông bánh giò nào đụng anh.

Thiện áp ứng:

– Tao đâu có biết. Ông này lạ hoắc hà.

Ca Dao thắc mắc:

– Ngộ thiệt. Cả góc phố này mấy năm nay làm gì có ông bánh giò nào khác. Sao bỗng dưng xuất hiện một ông để đụng mỗi mình anh, rồi tàng hình mất vậy kia?

Thiện sùng lên:

– Chẳng lẽ tao đụng gãy tay tao à?

Ca Dao xua tay:

– Ý em không phải thế.

Thiện gạt ngang:

– Ra mở cửa quầy được rồi. Lỡ tới trễ người ta phải để báo bên ngoài, cản đường cản lối, con nhỏ Phương Phi rống mồm lên đó.

Bà Nguyệt nhìn Ca Dao:

– Mẹ đã dặn bao nhiêu lần rồi, nhờ chỗ nhà dì Liên, mình phải gọn gàng, ngăn nắp để khỏi phiền, con không làm được sao Dao?

Ca Dao gân cổ lên:

– Con vẫn sạch sẽ, gọn gàng ấy chứ. Nhưng ở sao cũng chẳng vừa lòng người ta mẹ ời.

Bà Nguyệt nghiêm mặt:

– Mẹ không thích nghe con nói thế. Mình nhờ người ta mà.

Ca Dao vẫn bướng bỉnh:

– Thuê mặt bằng có trả tiền hần hoi, dì Liên có cho không mình đâu, sao lúc nào mẹ cũng phải lụy họ thế?

Bà Nguyệt đập tay xuống bàn:

– Lại cãi. Đúng là mình trả tiền thuê, nhưng tình nghĩa vẫn cao hơn tiền bạc. Còn nhỏ mà chỉ nghĩ đến tiền là hỏng.

Thiện chen vào:

– Chỉ có mình nghĩ tới tình nghĩa thôi, gia đình dì Liên bây giờ chỉ biết mỗi tiền, mà phải tiền đồ ấy nha.

Bà Nguyệt lắc đầu:

– Mẹ không tin điều đó. Trong mắt nhìn của mẹ, dì Liên vẫn không có gì khác xưa. Vẫn giản dị dễ gần gũi như hồi hai gia đình còn sống trong khu tập thể của thư viện.

Thiện nói:

– Vậy là mẹ lầm. Ngồi ở quầy hàng ngày con vẫn nhìn thấy dì Liên ở góc độ khác. Dì ấy chẳng đơn giản tí nào.

Bà Nguyệt có vẻ phật ý:

– Dì Liên đã làm gì mà mà nhận xét như thế?

Thiện ngằn ngừ:

– Với anh em con, dì Liên vẫn còn tử tế lắm, nhưng với những người... dưới cơ, dì ấy hách dịch độc ác như phù thủy.

Bà Nguyệt kêu lên:

– Sao lại quá lời thế? Cụ thể là dì Liên đã làm gì người ta?

Ca Dao từ tốn:

– Mẹ cứ tưởng tượng có ai làm nghề cho vay lãi mười năm mà hiền không? Đạo này Phương Phi cứ nói xa, nói gần là hết hợp đồng sẽ không cho mình thuê chỗ nữa đấy.

Bà Nguyệt im lặng mất mấy giây rồi lại đổ cho Dao:

– Chắc tại anh em bây giờ bê bối, con bé mới nói thế. Giao cho chúng bây không yên tâm chút nào. Điều này chắc mỗi ngày mẹ phải mỗi ra quầy quá.

Thiện phản đối ngay:

– Mẹ đi làm ngày tám tiếng, còn thời gian đâu nữa chứ?

Ca Dao nhún vai:

– Nếu dì Liên đã không muốn, mẹ có ngồi quầy suốt ngày cũng thế thôi.

Dứt lời cô đứng dậy, dắt xe đạp ra. Giờ này vẫn còn sớm để mở cửa quầy. Ca Dao đánh mấy vòng quanh công viên. Cô đạp chậm mắt lơ đãng nhìn những người đang tập dưỡng sinh gần đó.

Buổi sáng bắt đầu thật bình yên, Ca Dao hít thật sâu, lồng ngực căng lên vì không khí trong lành còn mát rượi sương đêm. Cô không phải vội vã như mọi ngày vì cô đã khẳng định có cố sức cỡ nào cũng vô ích. Thôi thì cứ tỉnh như ruồi xem làm gì được nhau.

Đã ra đời kiếm sống, không thể thật thà, nhường nhịn mãi như những lời mẹ luôn dạy bảo. Anh Thiện từng bỏ nhỏ vào tai Ca Dao vô số lần tâm niệm nghịch ý mẹ, và lần này cô cũng đồng quan điểm với ông anh ma giáo của mình.

"Thật thà thẳng thắn thường thua thiệt

Ngốc nghếch ngu ngơ nếm ngặt nghèo"

Ca Dao chẳng thích những tay xảo trá, gian ngoa, nhưng cô cũng chẳng đại nạnh phản thua thiệt ngặt nghèo về cho mình.

Đang vẫn vợ suy nghĩ. Ca Dao chợt nổ đom đóm mắt, đầu đau buốt vì bị ai ném một vật gì thật mạnh vào mặt. Cô ré to lên, lao đảo tấp xe vào lề. Mắt mũi tối sầm cô buông tay cầm ôm lấy mặt, nghe nhiều giọng nói lao xao quanh mình:

– Trời ơi! Chảy máu rồi.

Nghe nói tới máu, Ca Dao vội đưa tay ra nhìn và thấy bàn tay đỏ choét. Ca Dao bủn rủn té ngồi xuống lề, mặc kệ chiếc xe đạp đổ đánh rầm sang một bên. Cô òa lên khóc như con nít.

Mãi đến khi nghe giọng đàn ông vừa trầm vừa ấm vang lên, cô mới mở mắt ra và bắt đầu gặp một gương mặt đẹp và một nụ cười dễ mến với đôi mắt sáng ẩn nấp sau cặp kính gọng bầu dục rất mô đen.

Anh ta dịu dàng đỡ Ca Dao lên vào bảo:

– Em chảy máu cam vì bị trái cầu rơi trúng chớ không sao đâu.

Vừa nói anh vừa chặn máu trên mặt Ca Dao bằng một chiếc khăn trắng.

Vẫn với giọng trầm lời cuốn, anh chàng bốn mắt nói tiếp:

– Em chịu khó ngược lên một tí nhé.

Ca Dao riu ríu làm theo. Cô quên bẵng chuyện hỏi xem ai đã đá trái cầu lông vịt hay đến mức để nó đập xuống sống mũi dọc dừa của cô. Qua làn mi run run khép hờ, Ca Dao chỉ thấy mỗi gương mặt lạ, nhưng hết sức thu hút ma quỷ đến mức làm tim cô đập loạn xạ.

Anh chàng cận lại nhỏ nhẹ:

– Bọn trẻ con đá cầu mạnh thật, có một lần tôi đã phải thay kính vì trái cầu vũ bão của chúng.

Ca Dao chưa kịp nói gì đã nghe có người gọi mình. Mở to mắt ra, cô thấy Uy và ba người bạn của Thiện đang chụm đầu nhìn cô và gã cận với vẻ ngạc nhiên.

Uy hất mặt về phía gã bốn mắt:

– Sao thế? Hắn ta gây ra à?

Ca Dao xua tay:

– Không phải. Em bị bọn trẻ con đá cầu vào mặt. May mà...

Uy cười khẩy với vẻ đầy khiêu khích:

– Thì ra đây là người hùng.

Khịt mũi một cái, Uy cao giọng kể cả:

– Cám ơn nhé người anh em.

Gã cận thị sa sầm gương mặt bánh trai.

– Hừ! Làm gì có chuyện anh em. Đừng ham nhận vợ vào đồ ... chó hoang.

Rồi chẳng thèm nhìn tới Ca Dao, gã lạnh lùng bước đi. Ca Dao nghe rõ Uy làm bầm chửi thề. Tiếng chửi thề của anh ta khiến Ca Dao chợt tỉnh mộng. Chút thời gian lảng mạn ngẩn ngủ đến mức phải đếm từng giây chợt đứt đoạn cô khó chịu vì bị Uy phá bĩnh, nên cau có:

– Eo ơi! Mới đầu ngày đã nghe anh xỏ nhò. Đúng là xui.

Uy chống nạnh:

– Nói thật, nếu Ca Dao không phải là em Thiện, bọn anh chẳng tấp vào làm gì cho phiền. Rõ ràng hẳn ... chơi anh trước. Nếu không có em anh không nhin đâu.

Ca Dao bực bội:

– Thì ra là tại em. Nhưng em có cần anh tấp vào đâu mà bảo là phiền, nào là nhin.

Phước cũng là bạn của Thiện, vỗ mạnh vai Uy:

– Con nhỏ không cần, mình biến cho rồi mày ơi. Chạy hết vòng này còn về đi học nữa.

Uy ngần ngừ một chút rồi nhún vai chạy theo đám bạn. Ca Dao ngồi lại một mình tiếc nuối một mình. Nếu Uy và mấy ông bạn trời gằm của Thiện đừng ... thọc gậy bánh xe, có lẽ Dao đã trò chuyện nhiều hơn và biết nhiều hơn về gã cận kia rồi.

Thật ra gã là người thế nào nhỉ? Cái nhìn đầu tiên Ca Dao thấy gã vừa trí thức, vừa lịch lãm hơn người, nhưng tại sao gã lại buông lời gọi Uy là tệt hại, một từ chẳng đẹp chút nào vậy?

Dường như gã và Uy chả lạ gì nhau, nếu không muốn nói là họ đã từng đụng độ nhau rồi. Hừm! Lão Uy đúng là lắm lời. Lão tấp vào vì muốn sinh sự với gã bốn mắt thì đúng hơn là vì Dao. Thường ngày, Dao và lão có ... rờ rẫm nhau đâu, cứ thấy lão xuất hiện ở quây là cô đã phát nóng. Vậy mà dạo này lão với anh Thiện như hình với bóng mới kỳ chứ.

Sau cái ngày anh hai cô bị gãy tay, mỗi sáng Uy vẫn tới chở ảnh đi giao báo. Hơn tuần nay, Thiện tha hồ ỷ vào cái tay bó bột để hạnh hợ Ca Dao đủ điều. Nào là giặt quần áo, Dao gãy mất hai móng tay vì đóng đồ jean của Thiện, nhưng anh vẫn tỉnh bơ nhờ cô lên dọn cả căn gác xếp ổ chuột đầy tàn thuốc lá hút lên mệ.

Ca Dao ức lắm, nhưng nếu không làm sẽ bị mẹ mắng, được nước Thiện càng tha hồ lên mặt.

Mà có thật Thiện gãy tay không nhỉ? Sao Ca Dao nghi ngờ quá. Từ hôm Uy xuất hiện tới nay, anh hai cô có cái gì rất khác. Dao chỉ sợ Uy là bình mực đen ngòm lúc nào cũng chực chờ đổ vào ông anh ham chơi và dễ kết bạn của mình thì khổ.

Hít hít mũi, Ca Dao lấy khăn chặm và thấy không còn máu nữa. Cô đứng dậy đạp xe ra quây. Mới sáng sớm đã thế rồi, chẳng biết ngày nay còn xảy ra chuyện gì nữa đây?

Tới quây cô hơi bất ngờ khi thấy Uy ngồi vắt vẻo trên chiếc Su bụi đời, môi phì phèo thuốc. Trên yên xe còn có một chồng báo cao nhệu mà Uy phải gác tay lên để giữ cho nó đừng ngã.

Thấy cô, Uy nhếch môi:

– May quá. Cô chủ quây đã về.

Ca Dao vừa mở khóa, vừa lau bầu:

– Anh nói vậy là sao?

Uy búng điều thuốc bay vèo vào gốc cây:

– Anh sợ em bị chấn thương đầu mạnh đến mức quên đường, quên việc.

Dao mím môi.

– Vô duyên.

Uy nhảy xuống xe, bê chồng báo vào quầy, Ca Dao cộc lốc:

– Cám ơn.

Uy phủi tay:

– Em nói câu này muộn quá.

– Vì em không hiểu lý do nào khiến anh tốt với anh Thiện, nên nói cám ơn cũng phải đắn đo.

– Đơn giản thôi. Bọn anh là bạn bè mà.

Ca Dao nhấn mạnh:

– Bạn thân tới mức độ nào, sao từ trước em không hề biết anh?

Giọng Uy thản nhiên:

– Tụi anh mới thân đây thôi, nhưng thấy rất hợp rơ vì nhiều điểm tương đồng.

Vừa xếp báo, Ca Dao vừa hỏi:

– Thí dụ?

Uy cười cười:

– Anh có quyền giữ riêng những sở thích của mình chứ.

Ca Dao khích:

– Đương nhiên. Nhưng nếu đó là những sở thích lành mạnh thì sợ gì mà không nói ra.

Mắt Uy ánh lên tia ma mãnh:

– Thiện có biểu hiện gì không lành mạnh sao?

Ca Dao nhún vai:

– Em chỉ sợ anh sẽ bị nhiễm từ bạn xấu thôi.

Uy nheo mắt thật đều:

– Em không phải lo điều đó. Nếu nói về hai màu đen trắng, thì anh hai em không phải tờ giấy trắng đâu mà sợ dính mực đen.

Ca Dao khó chịu:

– Anh nói về bạn hợp rơ với mình bằng giọng điệu đó sao?

Uy nhíp tay lên quầy báo:

– Anh không khoái... bốc thơm bạn bè.

Ca Dao khịt mũi:

– Ăn nói khó nghe quá.

Uy làm thinh, khoanh tay nhìn cô xếp báo. Cái nhìn của anh ta làm Ca Dao ngượng ngập cô nói cho qua chuyện:

– Dường như anh không có chuyện gì để làm ngoài chuyện lê la ngoài phố?

Uy rờ cằm:

– Có lẽ vậy. Lê la ngoài phố cũng có ích cho người khác như với chuyện xảy ra cho Thiện chẳng hạn.

Ca Dao nghiêm giọng:

– Hỏi thật nhé. Tại sao anh em bị nứt xương tay vậy?

Uy cù cưa:

– Đã biết rồi còn bắt anh trả lời chi nữa.

Ca Dao cong môi:

– Em không tin anh Thiện bị ông bánh giò tông phải.

Uy hất hàm:

– Vậy theo em thì ai tông hấn?

Dao lấp lửng:

– Có lẽ một cô nàng nào đó mắt xanh môi đỏ như thiên thần nhưng cũng ác như phù thủy.

Uy thích thú:

– Suy diễn khá, tưởng tượng giỏi, nhưng không có bằng chứng người thật việc thật như ông bánh giò, nên thiếu tính thuyết phục.

Ca Dao bĩu môi:

– Nhỏ Tí Nị chớ ai. Nó khai hết với em rồi.

Uy sững người mất mấy giây, nhưng anh ta cũng nhanh chóng lấy lại vẻ ranh ma cố hữu:

– Vậy sao? Nhỏ Tí Nị đã khai gì với em vậy? Anh muốn kiểm tra tính trung thực của con bé.

Ca Dao cũng lém lỉnh không kém:

– Tội tình gì mà em phải kể cho anh, trong khi em đã kiểm tra được tính trung thực của anh và ông Thiện.

Hất mặt về phía Uy, Dao bảo:

– Nói thật nha. Cách dùng khổ nhục kế của anh Thiện coi bị đã quá "đắt" chả xi nhê gì với Tí Nị đâu.

Uy điềm tĩnh:

– Sao em biết?

Ca Dao ra vẻ rành rẽ mọi chuyện:

– Em không biết mới là kỳ ấy chứ.

Uy bỗng hỏi:

– Theo em phải làm sao để Tí Nị yêu anh Thiện của em?

Ca Dao trả lời nhanh như chớp:

– Em không biết.

Uy tùm tùm:

– Quên nữa. Em chưa yêu và chưa được ai yêu làm sao em có thể trả lời câu hỏi tầm thường nhưng cũng khá hóc búa này nhỉ?

Ca Dao nuốt nghẹn xuống, cô cầm cây chổi lông gà phát lia phát lia lên những quyển tạp chí có hình bìa là các diễn viên, ca sĩ, người mẫu thời trang nổi tiếng.

Uy chắc lười:

– Mặt Lam Trường đẹp trai thế kia sao em nỡ phủi bụi anh chàng mãi vậy?

Ca Dao nghiêng răng:

– Về đi học cho rồi.

– Anh chưa giao báo mà. Hôm nay anh sẽ đi một mình, hy vọng không lộn địa chỉ.

Định mở miệng bảo "không ai cần" nhưng Dao chợt kịp nín lại vì rõ ràng cô đang cần Uy làm chuyện đó.

Ngẫm nghĩ Ca Dao càng bức mình anh hai Thiện. Không hiểu khi lao đầu vào xe của Tí Nị anh có nghĩ gì tới gia đình không?

Ca Dao hậm hực:

– Sao hôm nay anh không chở anh Thiện theo?

Uy thần nhiên:

– Theo đúng kế hoạch, hôm nay anh Thiện sốt nặng phải nằm nhà.

Ca Dao nổi nóng:

– Và bao nhiêu công việc đổ dồn cả lên vai em. Đúng là... là vô lương tâm. Ai lại thêm yêu một người như anh chứ.

Uy xua tay:

– Ấy! Không được nói thế. Anh sẽ gánh vác hộ em, anh hứa với Thiện rồi.

Ca Dao cáu kỉnh:

– Không thêm.

Uy làm thinh, đem túi báo đi. Ca Dao tức tối nhìn theo. Hừ! Rõ ràng ông Thiện và đám bạn quỷ sứ đang làm trò mờ ám gì đây mà.

Đang ngồi chống cằm Ca Dao chợt thấy Phước chở Thiện ra. Nhìn ông anh nhăn nhó tới quây, cô ngửa mắt đến mức muốn đập vào cái tay bó bột ấy một cái cho bõ ghét.

Mở cửa cho Thiện chui vào xong, Dao hỏi:

– Theo đúng kế hoạch, hôm nay anh đang bị sốt cao phải nằm ở nhà, sao lại ra đây?

Thiện hơi khựng lại, rồi nói át đi:

– Kế hoạch gì cơ chứ? Mới sáng sớm em đã lẩn thần gì rồi. Nếu thấy không ổn, cứ về nhà, anh coi quây cho.

Ca Dao mím môi, đập ngay cái tay bó bột của Thiện, anh giật mình sững cổ lên:

– Ái! Mày điên hả?

Dao cười nhạt:

– Tay anh có gãy đâu mà giả vờ.

– Ai bảo là không gãy?

Dao vênh mặt lên:

– Em bảo là lát nữa sẽ cho nhỏ Tí Nị biết trò ma giáo của anh.

Nghe nhắc tới Tí Nị, Thiện chợt xiu xuống:

– Ấy! Đừng.

Ca Dao hỏi tới:

– Ai bày cho anh trò này?

Phước cười hì hì:

– Nó cũng khổ lắm mới phải nhập vai què. Em đừng tra hỏi nữa, tội nghiệp.

Ca Dao đay nghiến:

– Tội nghiệp cái đầu anh đó. Suốt mấy ngày nay, em phải gánh hết mọi việc của anh. Hừ! Anh đạo diễn tuồng này phải không?

Phước giầy nẩy:

– Không phải nha, đầu óc anh đâu có cao siêu để có thể viết được kịch bản hay đến thế.

Ca Dao ngớ ra rồi kêu lên:

– Không lẽ... thằng cha Uy bày đặt.

Thiện nạt ngang:

– Đừng có xía vào chuyện của người lớn nghe ranh con.

Ca Dao ngênh mặt lên:

– Ai thèm xía. Nhưng em sẽ mách mẹ cho coi.

Thiện thần nhiên:

– Để làm gì? Tổ mắt công mẹ tức rồi lên cơn tim. Anh em mình hiểu nhau đủ rồi.

Ca Dao nhún vai:

– Vì một con nhóc mà phải làm trò hề như thế, thật không đáng chút nào.

Thiện nói:

– Mà thì hiểu gì về yêu mà phê phán. Người ta có trăm phương ngàn kế để được yêu.

Ca Dao bấu môi:

– Yêu hả? Nói nghe... phờ quá ông ơi. Con người ta còn bé xiu mà đã bị ông quấy rối, bảo sao Tí Nị không sợ tới mức tông đại xe vào ông cho được.

Thiện cãi:

– Nó học lớp mười hai rồi, nhỏ gì nữa mà nhỏ.

Ca Dao lên giọng:

– Anh phải để yên cho nó thi tú tài, rồi vào đại học nữa chứ.

Thiện rung đùi:

– Có tình yêu, học càng hăng hơn ấy.

– Nói vậy mà cũng nói. Anh không động tâm hồn, con bé làm sao tập trung để học. Nó mà thi rớt là tại anh.

– Xi! Vậy mày rớt đại học là tại ai?

Ca Dao làm thinh vì bị chạm vào nỗi đau thi rớt, cô cầu nhàu:

– Đề nghị anh tháo băng bột ra cho rồi. Tí Nị mà biết anh đóng phim là thua.

Thiện tự tin:

– Em không nói làm sao con bé biết được.

Ca Dao bảo:

– Em sẽ nói. Thật đó.

Thiện nhồm người lên tức tối:

– Em... mày... vừa phải thôi.

Ca Dao nghiêm nghị.

– Anh biết con gái ghét nhất là gì không? Là dối trá đấy. Dùng thủ đoạn để chinh phục, có thể đạt kết quả, nhưng khi sự thật đã được phơi bày, coi như anh mất trắng.

Phước chen vào:

– Thiện cũng đâu có dối trá gì. Thật ra sáng hôm đó tay cậu ấy đã bị bong gân, nên bọn anh mới bày chút trò để giúp cậu ấy mà. Đây là thủ đoạn dễ thương khi đã yêu. Em phải ủng hộ và thông cảm cho anh mình chứ.

Thiện hạ giọng năn nỉ:

– Tình cảm anh dành cho Tí Nị rất chân thật, em đừng phá bĩnh mà Dao.

Ca Dao cố tình làm khó:

– Anh không tin tưởng nên làm sao em thông cảm và ủng hộ anh được.

Thiện nhăn nhó:

– Anh định nói thật với em từ đầu, chỉ sợ em không kín miệng thì coi như công anh là công dã tràng, nên đành giấu.

Ca Dao khoanh tay:

– Dĩ nhiên em sẽ không phá bĩnh, nhưng trong thâm tâm, em vẫn không thích sự đeo đuổi theo kiểu đóng phim này của anh.

Phước buộc miệng:

– Uy lại rất thích. Cậu ta là thầy tuồng đó.

Ca Dao trề nhún:

– Anh không nói em cũng thừa biết. Sao hai anh lại có ông bạn làm trò ma giáo thế nhỉ? Gặp lần đầu em đã thấy khó ưa rồi.

Phước nheo nheo mắt:

– Tiếp tục gặp nhiều lần nữa, em sẽ thấy dễ ưa, nhiều khi yêu lúc nào không hay đấy.

Ca Dao nhún mạnh:

– Động đất có thể xảy ra ở Việt Nam, nhưng chuyện anh vừa nói không bao giờ xảy ra với em.

Phước trợn mắt:

– Trời! Chắc không đó. Anh thấy Uy có nhiều ưu điểm lắm. Ghê cho cổ vào rồi sau này ân hận.

Ca Dao khinh khỉnh:

– Đời còn dài, em còn khối thời gian lựa chọn, sẽ không có chuyện ân hận đâu. Anh cứ chờ mà xem.

Cô vừa dứt lời thì Uy tấp xe vào quầy. Bỏ túi xách đựng báo xuống, anh cười thật quyến rũ.

– Đã xong nhiệm vụ phát hành, thưa cô chủ.

Ca Dao ghét cay, ghét đắng nụ cười ấy, cô khô khan:

– Cám ơn.

Tĩnh queo trước thái độ lãnh đạm của Dao, Uy quay sang phía Thiện ngồi nói nhỏ.

– Nhà có dàn hoa cát đằng đã có... đối tượng ra nhận báo. Cô bé buồn và lo ra mặt khi thấy có mỗi mình tao.

Thiện không giấu được nôn nóng:

– "Ềm" không hỏi thăm gì sao?

Uy liếc Ca Dao rồi đáp:

– Có chứ. Nhưng nói thật được không đó?

Thiện nuốt nước bọt:

– Được. Nó rành sáu câu lắm rồi. Coi như mình có thêm một đồng minh là Ca Dao.

Ca Dao định lên tiếng bác bỏ... tuyên bố của ông anh hai nhưng không hiểu sao cô lại làm thinh nghe Uy nói:

– "Ềm" hỏi mày thế nào, tao bảo rất tệ. Cái tay gãy hành sốt đến mức không ăn, không ngủ được. Mà không ngủ được thì phải thức ôm nỗi đau và nhớ em. Nghe tao... hót, Tí Nị rừng rưng đôi mắt nai, trông tội lắm. Cứ theo đà này, không mấy chốc em sẽ ngã vào lòng mày thôi.

Ca Dao kêu lên:

– Đúng là bịp bợm. Em không đồng hội đồng thuyền với các anh đâu.

Dứt lời cô ra khỏi quầy, lấy xe đạp về nhà. Dao chợt thấy tội nghiệp, Tí Nị ngây thơ khờ khạo đang bị anh Thiện lừa, nhưng cô lại không thể nói thật điều đó với con bé.

Nghe có người gọi, Ca Dao bỏ quyển thời trang trẻ số mới nhất xuống, ngược lên cô mỉm cười:

– A! Tí Nị.

Cô bé ngượng ngập:

– Chị cũng biết cái tên xấu xí ấy nữa à?

Ca Dao nheo mắt ngắm con bé:

– Dễ thương chứ xấu gì. Chắc tên gọi ở nhà phải không?

– Dạ.

Ca Dao đon đả:

– Thế tên thật của em là gì?

Tí Nị chớp mắt:

– Ý Lan.

Ca Dao gật gù:

– Cứ như tên ca sĩ gì.

– Đúng là ẩn tượng thật. Nhưng không giống chút nào với Ý Lan ca sĩ cả.

– Chị đùa mà. Sao? Hôm nay ra quầy định mua báo gì? Hôm trước chị vẫn chưa thối tiền cho em đấy.

Tí Nị cắn môi:

– Em lấy quyển Mục Tím.

Ca Dao vừa đưa báo, vừa hỏi:

– Có thắc mắc gì với anh cỏ cú không vậy.

– Làm gì có.

Ca Dao tủm tủm:

– Nhưng với anh của chị chắc có?

Mặt Tí Nị đỏ ửng lên, con bé lí nhí một cách khổ sở:

– Nghe nói cái tay gãy hành anh ấy dữ lắm phải không chị?

Ca Dao khịt mũi:

– Ai nói với em vậy? Chị thấy anh Thiện vẫn bình thường. Chắc Tí Nị lo lắng quá, nên suy tưởng vậy thôi.

Tí Nị lắc đầu:

– Em đâu có suy tưởng. Chính bạn trai của chị nói với em mà.

Ca Dao trợn mắt:

– Bạn trai? Bạn trai nào của chị?

Tí Nị nhỏ nhẹ:

– Thì anh thường đi giao báo chung với anh Thiện ấy. Ảnh bảo vì chị nên ảnh có cực một chút khi phụ anh Thiện cũng chẳng sao. Chị Ca Dao có phước thật.

Dao cười méo xẹo vì lời khen của Tí Nị. Cô không ngờ Uy lại chơi khăm cô như thế.

Tí Nị tò mò:

– Chắc ảnh phải cực lắm mới đeo đuổi được chị?

Ca Dao xua tay:

– Trời ơi! Chị và ảnh chẳng có gì đâu.

Tí Nị nhíu mày, lẩm bẩm:

– Không có gì. Sao ảnh lại nói thế nhỉ. Lẽ nào mọi người đều giấu kỹ chuyện yêu của mình?

Dao lên giọng:

– Người ta bảo "Ho và yêu là hai thứ không giấu được ai". Đã có tình ý với nhau, giấu cỡ nào cũng lòi ra. Chị với anh Uy có gì với nhau đâu mà phải giấu giếm chứ?

Tí Nị nói:

– Chị thì không, nhưng nhớ ảnh có thì sao?

Ca Dao ngỡ ngàng nhìn Tí Nị:

– Sao em lại nghĩ thế?

Tí Nị hơi khựng lại, rồi cô nói tiếp:

– Vì anh Uy và anh Thiện rất thân nhau, em nghĩ hai người đồng cảnh ngộ.

Ca Dao phản ứng khá gay gắt:

– Chị không hề quan tâm đến Uy như em quan tâm lo lắng cho anh Thiện. Chị cũng chẳng hề giấu tình cảm của mình như em.

(Bị mất 4 trang)

– Em đã giặt sạch cái khăn, nhưng không biết làm sao để gởi lại anh.

Giọng chàng cận ầm áp:

– Anh có đòi đâu nào.

Ca Dao bẻ những ngón tay:

– Nhưng em không giữ khăn của anh được.

– Vậy thì cất hộ. Có dịp anh sẽ ghé lấy.

Dao định hỏi "chùng nào anh ghé" nhưng cô đã kịp cắn môi khi kịp nghĩ hỏi thế là không yên.

Anh chàng bốn mắt dịu dàng:

– Anh đi nhé.

Vừa quay gót được vài bước, anh chàng đã quay lại:

– Anh là Sơn. Anh rất muốn biết tên em.

Cô chớp mắt:

– Ca Dao.

Sơn lập lại tên cô và gật gù:

– Cát tên thật đáng yêu. Anh sẽ không bao giờ quên.

Sơn đã phóng chiếc Spacy đi mất mà Ca Dao vẫn còn đứng ngơ ngác. Mãi đến lúc có người gọi mua báo, cô mới giật mình thẳng thốt.

Thế là Dao đã gặp lại chàng. Người xa lạ nhưng để lại ấn tượng buổi đầu khó phai trong tim cô. Mấy hôm liền, Dao đạp xe vòng vòng công viên buổi sáng với hy vọng gặp để trả khăn cho Sơn nhưng hông tìm thấy anh. Đang lúc Dao thất vọng. Sơn lại xuất hiện, lịch thiệp, quyến rũ và lãng mạn như mơ.

Mặt Dao chột nóng bừng, cô xoa hai tay lên má, cổ dần cơn xúc động vừa trào dâng, nhưng không ngăn được nhịp đập dồn dập của trái tim mình.

Bỗng dưng cô tủm tỉm cười, nụ cười chưa nở trọn vẹn Ca Dao đã xụ mặt khi thấy Uy đang gác chống xe và bước tới quỳ với Thiện. Sự phấn chấn trong cô bỗng tan biến, Ca Dao ném về phía Uy cái nhìn lạnh như băng.

Anh chàng tỉnh queo:

– Ca Dao này! Em có gương mặt của người mẫu khi bước ra sân khấu. Lạnh lùng bí hiểm, nhưng cũng hết sức lẳng mạn, dễ thương, có điều đứng bán hàng với gương mặt khác thường này, coi bộ không ổn.

Dao còn chưa kịp hiểu Uy muốn ám chỉ điều gì, anh đã nheo mắt nói tiếp:

– Coi chừng khách tưởng em đuổi họ đó.

Ca Dao cay cú:

– Nếu có đuổi, em chỉ đuổi anh thôi.

– Sao lại đuổi? Anh đang là người tốt việc tốt, tích cực giúp đỡ bạn hiền mà.

Ca Dao tức tối :

– Hừ! Anh đã nói gì với Tí Nị?

Uy nhướn mày:

– Nói nhiều lắm. Nhưng tựa chung là về Thiện. Sao em lại thắc mắc nhỉ?

Nghe nhắc đến Tí Nị, Thiện hỏi dồn:

– Tí Nị có nói anh à?

Ca Dao nhát gừng:

– Không, con bé tìm em hỏi về anh.

Thiện thắc thỏm:

– Con bé hỏi cái gì?

– Cái tay.

– Rồi em trả lời thế nào?

Ca Dao mím môi:

– Em bảo tay anh chắc phải cưa.

Uy huýt gió:

– Phần này không có trong kịch bản à nha.

Ca Dao liếc xéo Uy:

– Người ta bổ sung không được sao?

Uy gật gù:

– Được. Nhưng có điều hơi ác.

Để hộp sữa Anlene lên bàn, Ca Dao nói:

– Ác vậy mới có kết quả chứ. Tí Nị gọi cho anh đó. Con bé sợ anh thiếu canxi.

Ôm hộp sữa trước ngực, Thiện reo lên:

– Hoan hô Anienne! Phần hộp sữa này sẽ thuộc về mẹ vì bà đã sinh được một thằng đẹp trai như tao.

Uy nhíp chân:

– Thế mới biết khi đã đồng hội đồng thuyền, Ca Dao còn bịp bợm hơn bọn mình gấp mấy.

Ca Dao nuốt nghẹn xuống, cô hàm hừ:

– Anh đúng là dày mặt khi bảo với Tí Nị anh vì em nên mới chịu cực chịu khó giúp đỡ anh Thiện giao báo, trông quầy.

Uy phân bua một cách thật thà:

– Thì rõ ràng là như vậy mà. Anh đã hứa với Thiện sẽ gánh vác hộ em, chứ anh hoàn toàn không có ý gì khác. Đối với bạn bè, anh luôn giúp đỡ bất vụ lợi. Hơn nữa anh không hề bị ế, nên đâu phải đụng ai cũng tán tỉnh như em nghĩ.

Ca Dao tức điên lên được. Thì ra Uy cho rằng chỉ có những gã ... ế đào mới ghé mắt vào cô. Đúng là Uy đánh giá cô quá thấp. Dao còn tức hơn khi nghe ông anh quý hoá của mình chêm vào:

– Uy đất đào lắm đó. Kinh nghiệm như nó, chỉ dạy một chiêu là anh làm Tí Nị phải ... trọng thương. Đúng là siêu cao thủ.

Ca Dao trề môi:

– Toàn những trò ma quỷ dữ, để em xem được mấy chốc thì chia tay.

Thiện cốc Dao một cái:

– Miệng ăn mắm ăn muối. Người ta vừa mém mém bắt đầu. Em đã nói tới chuyện chia tay. Liệu mồm đấy.

Ca Dao xoa đầu:

– Nếu đó là tình yêu trong sáng, thành thật thì sợ gì cái mép thiên hạ.

Uy chót chết:

– Mép thiên hạ Thiện đâu có sợ. Cậu ấy chỉ sợ cái mép của em thôi.

Ca Dao cố tìm những từ độc để nói với Uy thì Phương Phi dắt xe ra. Mặt cô nàng tươi rói khi thấy Uy. Anh chàng cũng vui không kém.

Bước đến bên Phương Phi, Uy ngọt như mía lùi:

– Bộ quần áo này rất hợp với Phi. Trông sang trọng nhưng lại trẻ trung, quyến rũ lạ thường.

Phương Phi chớp chớp mắt, thái độ hách dịch thường ngày biến đâu mất, thay vào đó là vẻ yếu điệu thực nữ xa lạ, nhưng được Phi diễn một cách nhuần nhuyễn đến mức anh em Ca Dao phải nín thở, trở mắt nhìn như nhìn người ngoài hành tinh.

Phi cất giọng nhẹ như ru:

– Anh Uy đúng là có mắt tinh đời. Hàng hiệu mà không sang sao được.

Mắt nheo nheo thật đều giả Uy tiếp tục múa miệng:

– Nhìn Phi thích thật đấy. Chắc lại đi chơi bida?

Phương Phi gật đầu:

– Vâng. Anh Uy thắp từng không?

Uy chép miệng:

– Tiếc quá. Mình có mục khác rồi.

Phi dài giọng:

– Em cũng có nhiều mục lắm, khổ là em thích bida. Ngày nào không chơi vài ván là buồn tay buồn chân chịu không được.

– Phi thường chơi sáng hay chiều?

– Dĩ nhiên là từ chiều đến tối, vì sáng em bận đánh tennis rồi.

Uy hứa bằng giọng chắc nịch:

– Biết thời điểm anh sẽ ghé.

Phượng Phi chum chim:

– Rồi. Mong gặp anh ở bàn bida.

Đợi Phượng Phi phóng xe đi, Thiện mới buộc miệng:

– Sao mày biết nó đi đánh bida?

Uy thần nhiên:

– Thì tao và nó từng chơi chung mấy ván ở bar Q rồi.

Thiện kêu lên:

– Bar Q à? Sang thiệt. Nghe nói vé vào cửa tính bằng đô phải không?

– Ờ. Thì đô, có gì không ổn hả?

Ca Dao khịt mũi:

– Phượng Phi cũng khoái xài đô. Đúng là hợp rơ nhau.

Thiện bống nói :

– Nhỏ Phi dạo này bớt cà chớn rồi. Chắc nhờ mày. Nó có vẻ kết mày đó.

Uy bật cười:

– Làm gì có chuyện ấy. Đối tượng của nó toàn xài đô chẵn không hà. Cỡ lâu lâu mới cầm tờ năm chục đô như tao thì nhầm gì.

Ca Dao khích:

– Siêu cao thủ mà. Lẽ nào chưa đánh đã thua?

Uy nhếch môi không trả lời. Anh cầm tờ Thẻ Thao Văn Hoá lên và chậm rãi lật từng trang.

Ca Dao lại châm chọc:

– Trong đó chả có mục nào nói về bida đâu.

Uy thần nhiên:

– Nhưng chắc có nói về Tennis.

Quay sang Thiện, Uy nói:

– Chắc tao nên học chơi tennis để ăn rơ với em Phượng Phi hơn.

Thiện cười hà hà:

– Thăng Phước từng theo ẻm để lượm banh rồi đó. Mà ẻm nhắm kham nổi thì thử ha.

Uy lại nhếch môi, Ca Dao chợt thấy bức bối thật vô cớ. Cô hỏi trống:

– Bảo còn mục gì khác, sao cứ ngồi đây hoài vậy?

Uy cằm cúi đọc như không nghe những lời Dao vừa nói. Cô cúi kính quay sang Thiện:

– Em về à nha.

Đang chống tay mở màng, Thiện vui vẻ:

– Thì về đi. Hôm nay anh bao quây cho. Thích đi Coop-Mark, Citi-Mark gì đó thì đi thoải mái.

Ca Dao hất mặt:

– Tiền đâu mà thoải mái chứ?

Thiện chép miệng:

– Thì ngấm cũng thoải mái mà.

Ca Dao liếc Uy một cái và đạp xe đi.

Ngồi lại với Thiện, anh cất tờ báo lên quây, mắt đắm chiều nhìn ra đường, nơi những hàng xe gắn máy nối đuôi nhau. Trong số đó, không ít người hối hả về nhà, vì đó là tổ ấm của họ. Riêng Uy thì không. Ngôi nhà của anh luôn vắng lặng. Khi trở về, anh luôn sống trong cô đơn, buồn tẻ, bởi vậy, Uy thích lang thang nhà bạn bè hơn.

Anh rất nhiều bạn, mỗi đứa thân một thời gian rồi lại dạt ra. Học chung với Thiện suốt bốn năm đại học, nhưng mãi đến năm cuối, Uy mới kết thân. Trước đây, Uy không thích Thiện vì cái vẻ cù lần, con nhà nề nếp của cậu ấy. Thiện đến lớp từ đúng giờ cho tới muộn chuông reo hết giờ là cậu ta tàng hình chớ không bao giờ la cà, trà lá với bọn con trai cùng lớp. Và dĩ nhiên, Thiện không đời nào tham gia những cuộc chơi, cuộc quây của bọn Uy.

Thoạt đầu, anh không ưa Thiện vì cái nếp con nhà lành, nhưng tới khi hiểu Thiện suốt ngày phải trông quây báo để phụ giúp gia đình, anh mới thôi ác cảm với người bạn anh chưa từng trò chuyện tới bao giờ.

Mấy năm học trôi qua, tới bây giờ Uy mới thân với Thiện và thường tới quây chơi mỗi lúc Thiện bán. Với Uy, quây báo này là điểm dừng chân khá lý tưởng. Anh có thể ngồi đó ... thả giàn mà chả ngại đụng ông bố bà mẹ nào. Hơn nữa, chuyện bán sách báo cũng vui vui. Uy tha hồ chộc mấy con bé choai choai mua Mục Tím, Áo Trắng hoặc đẩy đưa với các cô đã đi làm thích xem Phụ nữ, Ấp Bắc, Đất Mũi, Người Đẹp... Thậm chí anh sẵn sàng đấu láo với các tay ghiền thể thao bằng cách đọc các báo Thể thao Văn Hóa, Sài Gòn Thể Thao. Đôi lúc hứng chí anh còn làm thầy qua những quyển Sunflower, Special, toán học tuổi trẻ nữa.

– Ngồi quây lăm lúc còn vui hơn ngồi quán cà phê.

Khi nói với Thiện nhận xét của mình, Uy đã nhận được cái nhún vai:

– Tại mà ẻm ngồi quây để giải sầu nên thấy thế, chớ với tao ăy hả... ngán tới cần cổ.

Uy tủm tỉm cười khi nhớ đến gương mặt Thiện lúc đó. Trông nản làm sao. Còn bây giờ kìa, đang yêu và được yêu có khác.

Thiện mở màng hỏi:

– Tao nên tặng gì cho Tí Nị hả mày?

Uy cười cười:

– Mày nên hỏi túi tiền của mày ấy.

– Tao muốn mày cố vấn kìa.

Rồi Thiện tò mò:

– Thường mày tặng gì cho mấy em?

Uy đáp:

– Tùy. Nhưng mấy em của tao khác xa Tí Nị. Quà ấy không hợp với con bé đâu.

Thiện vẫn hỏi tới:

– Nhưng cụ thể là những thứ gì?

Uy nhăn nhó:

– Chắc! Nũ trang, giày dép, quần áo, nước hoa. Thích gì thì ta chiều món đó.

Thiện há hốc mồm:

– Trời! Toàn hàng độc không hà.

Uy gãi đầu:

– Thì mấy em đó cũng là thứ độc, chớ đâu có ngây thơ, trong trắng như Tí Nị.

Thiện thờ mặt ra:

– Vậy rồi sao? Chẳng lẽ tao không tặng được gì cho con bé?

Uy cầm quyển "thơ tình thời đi học" bé xíu lên và bảo:

– Mày nên tặng Tí Nị những thứ dễ thương, có ý nghĩa về mặt tinh thần như tập thơ này chẳng hạn.

Mắt Thiện sáng rỡ:

– Ý kiến hay. Ngày mai giao báo nhà con bé, tao sẽ kèm quyển thơ này theo.

Uy khẽ mỉm cười và thấy vui niềm vui của Thiện. Anh quen và quan hệ với rất nhiều con gái, song anh lại không có được tình cảm ngọt ngào vụng dại kiểu Thiện. Trái tim vô độ của anh dường như chai sạn, tâm hồn anh đã hư hỏng mất rồi. Với con gái, Uy chưa bao giờ thành thật, dĩ nhiên họ đối với anh cũng thế.

Những cuộc tình giải sầu cứ trôi qua, Uy không biết tới chừng nào anh mới tìm được một nửa kia của mình.

Chương 3

Sơn đẩy đĩa thịt bò lúc lắc sang một bên, giọng lạnh tanh:

– Con không ăn món này.

Bà Tú Anh vội vàng lớn tiếng:

– Chị Năm! Mang cánh gà chiên lên cho cậu Sơn. Đã dọn rồi mà cứ quên hoài.

Nhìn vẻ mặt lầm lì của Sơn, bà lo lắng:

– Không được khỏe hả con?

Sơn lau bầu:

– Con không được vui.

Bà Tú Anh lại hỏi:

– Nhưng ai làm con bực mình?

Sơn nhếch mép:

– Thăng ngợm ấy chứ ai. Không hiểu sao dạo này con vẫn hay đụng mặt nó. Hình như nó cố tình trêu người con hay sao ấy.

Mắt bà Tú Anh long lên hận thù:

– Đúng là khốn nạn. Nhưng nó không làm gì con chứ?

Sơn cười khẩy:

– Nó dám à? Con chỉ cần nói vài câu thôi, nó cũng đủ gục mặt vì nhục.

Bà Tú Anh ngập ngừng:

– Thăng Uy là dân côn đồ, né hạng như nó cũng chẳng lấy gì làm xấu hổ.

Sơn mím môi:

– Né đồng nghĩa với sợ, với nhượng bộ, con không như mẹ đâu.

Bà Tú Anh thở dài:

– Từ nhỏ cho tới lớn, hai đứa đã đụng nhau bao nhiêu lần rồi? Mẹ không muốn đôi co với thăng Uy.

Sơn nói:

– Vì đôi co chắc chắn mẹ sẽ thua như mẹ đã từng thua mười mấy, hai mươi năm nay. Giờ mẹ đã nhận ra được câu "nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà" là đúng không? Mẹ con thăng Uy không chỉ dòm nhà mà họ còn ăn cắp bí quyết làm ăn của mẹ, đẩy mẹ con mình vào thế bí như bây giờ.

Dứt lời, Sơn gấp một cánh gà lên ăn ngon lành. Trong lúc đó, bà Tú Anh ngồi thừ ra bên mâm cơm đầy ắp thức ăn.

Buồng đĩa xuống, Sơn đứng dậy mà không màng quan tâm đến mẹ xem tâm trạng bà thế nào sau những lời cay độc của mình. Anh chuẩn bị đến trung tâm tin học Hướng Dương, nơi anh phụ trách dạy tin học một số lớp buổi tối.

Trung tâm này là của ba Đan Thanh. Cô khẩn khoản mời anh đến dạy, trước là để quen với việc ở đây, sau là để cột chặt anh vào gia đình cô.

Thừa biết thâm ý của Đan Thanh, nhưng Sơn vẫn ra vẻ hân hạnh khi được ông Hiệp, ba của Thanh tin cậy. Với anh, đâu có lỗ lãi gì, nếu được cho không một trung tâm tin học khá lớn như trung tâm Hướng Dương.

Bỗng dưng Sơn nhếch môi. Đan Thanh không phải là cô gái đẹp, lại đã ba mươi ngoài. Dầu Thanh siêng đi mỹ viện tới đâu, trong cô vẫn ra dáng chị khi đứng bên cạnh Sơn. Thanh đang cần một tấm chồng, Sơn lại cần một sự nghiệp. Cả hai dò dẫm tìm đến nhau là đúng rồi.

Bao nhiêu tình ý, Đan Thanh đã lộ ra hết, chỉ còn đợi Sơn ngỏ lời nữa thôi. Nhưng anh vẫn còn ngần ngừ. Hơn ai hết, anh hiểu một cuộc hôn nhân thực dụng sẽ đi tới đâu. Và cũng hơn ai hết, anh muốn điên cuồng một sự nghiệp.

Vừa rời khỏi bãi gởi xe, Sơn chợt nghe có người gọi mình. Quay lại, anh thấy một cô gái. Dưới ánh sáng màu cam của đèn cao áp, anh nheo mắt định thần mắt gần một phút mới nhận ra đó là cô bé có quầy báo gần công viên Sơn hay tập thể dục mỗi sáng.

Dường như cô bé có cái tên khá đặc biệt, nhưng tên gì, Sơn không nhớ nổi.

Ca Dao lên tiếng trước:

– Chắc anh đang học tin học?

Sơn mỉm cười:

– Anh đã học tin học lâu rồi.

Mắt Ca Dao ngời lên thán phục:

– Vậy là anh dạy à?

Sơn có vẻ khiêm tốn:

– Anh chỉ phụ trách những phần cơ bản sơ đẳng thôi.

Ca Dao nói:

– Như vậy cũng quá giỏi rồi. Chẳng bù em chưa biết gì về máy tính về tin học hết.

Sơn tò mò:

– Thế em vào trung tâm làm gì?

Ca Dao chớp mắt:

– Em đang theo lớp luyện thi đại học ở trường kế bên, nhưng thích gởi xe bên này cho tiện.

Sơn gật gù:

– Vừa buồn bán, vừa đến lớp, em đúng là có chí.

Má Ca Dao đỏ bừng:

– Anh chọc quê em hoài.

Sơn lắc đầu:

– Anh thật lòng đó chứ. Thời buổi bây giờ, đám trẻ như em, rất nhiều đứa thích kiếm tiền hơn thích học.

Ca Dao có vẻ phật ý:

– Nhưng em không phải một trong những đứa đó.

Sơn bật cười:

– Anh biết, ngay cái nhìn đầu tiên anh đã thấy em đặc biệt rồi.

Ca Dao che miệng:

– Em mà đặc biệt à?

Sơn chăm chú nhìn cô:

– Sao lại không? Nhất là cái tên...

Anh muốn nói tiếp, nhưng vẫn chưa nhớ ra tên cô, nên đành thôi.

Ca Dao nhỏ nhẹ:

– Em chờ anh ghé quầy để trả lại khăn, nhưng chờ mãi không thấy đâu.

Sơn phẩy tay:

– Đạo này anh bận lắm. Em cứ giữ hộ đi mà.

Dao chưa kịp nói tiếp đã nghe tụi bạn học í ới gọi mình với về trên chóc.

Cô bối rối:

– Em vào lớp đây.

Sơn gật nhẹ đầu thay cho lời tạm biệt lòng vui vui, anh lẩm bẩm lại tên cô:

– Ca Dao. Cái tên khá ấn tượng vậy mà lúc này mình lại quên. Thật là đáng tiếc.

Sơn bước vào văn phòng và bắt gặp gương mặt lạnh tanh của Đan Thanh.

Cô đang... lên lớp những nhân viên dưới quyền bằng một điệu bộ hết sức nặng nề, khó chịu. Nhưng vừa thấy Sơn, thái độ ấy đã vội biến mất.

Căn phòng mát rượi bởi máy điều hòa im phăng phắc, giọng Đan Thanh chợt vỡ ra:

– Mọi người trở lại với công việc của mình đi.

Sơn ngồi xuống đối diện với Thanh khi những nhân viên đã giải tán.

Anh hỏi trống:

– Có chuyện gì mà giận dữ vậy?

Đan Thanh thở hắt ra:

– Làm việc với những người chậm hiểu, bực mình quá.

Sơn để hai tay lên bàn:

– Không phải họ chậm hiểu mà tại Thanh quá thông minh và tài giỏi.

Đan Thanh bật cười thích thú:

– Vậy Thanh là người có lỗi sao?

– Không hẳn vậy. Nhưng khi triển khai kế hoạch hoặc phân công, Thanh nên nói chậm một chút để mọi người cùng kịp hiểu.

Đan Thanh chớp mắt, cố làm vẻ ngây thơ:

– Nhưng những gì Thanh nói, cho dù nhanh tới đâu Sơn cũng hiểu hết mà?

Sơn tủm tỉm:

– Đâu phải ai cũng tâm đầu ý hợp như chúng ta. Sơn vẫn thích phụ nữ thông minh.

Đan Thanh lườm Sơn bằng ánh mắt tô màu bạc. Cô cười cười:

– Khéo tán.

Sơn hơi chồm về phía trước:

– Nói thật nha. Sơn chưa bao giờ tán tỉnh phụ nữ. Lời vừa rồi là chân thật đấy.

Chuông reo báo hiệu giờ lên lớp, Sơn định đứng dậy thì nghe Đan Thanh nói:

– Bắt đầu từ hôm nay, Sơn không cần phải lên lớp nữa. Ba đã đồng ý để Sơn ngồi vào ghế giám đốc trung tâm rồi.

Dù biết chuyện này sẽ xảy ra, nhưng anh hơi bất ngờ khi thấy nó xảy ra hơi sớm. Cổ nén niềm vui đang làm tức lồng ngực xuống, Sơn hỏi lấy cớ:

– Thanh nhường chỗ cho Sơn à?

Đan Thanh hạ giọng:

– Nhường chỗ cho nhân tài là một vinh dự đấy.

Mắt Sơn thật đa tình:

– Vậy Thanh sẽ làm gì trong trung tâm?

Đan Thanh chum chim:

– Một thành viên trong hội đồng quản trị.

Tựa người ra thành ghế, cô hơi mơ màng:

– Thế là Thanh đã có thời gian để làm những gì mình thích rồi.

Sơn mỉm cười:

– Đi học nấu ăn phải không?

Mặt Đan Thanh thật rạng rỡ:

– Không ngờ Sơn nhớ cả sở thích của Thanh.

Sơn ngọt ngào:

– Phải nhớ chứ. Sơn lúc nào cũng muốn có mặt trong những sở thích của Thanh, Sơn tưởng tượng ra cảnh một căn phòng ấm cúng với ánh nến vừa đủ sáng. Trên một bàn ăn sang trọng, Sơn sẽ được thưởng thức những món đó Thanh trổ tài bếp núc.

Đan Thanh long lanh mắt:

– Chuyện đó rồi sẽ xảy ra. Nhưng tối nay để chúc mừng tân giám đốc Sơn, Thanh phải nhờ tới nhà hàng.

Sơn đưa đẩy:

– Có cần long trọng thế không?

Thanh chớp mắt:

– Cần chứ. Nhưng Sơn phải làm tài xế cho riêng Thanh đêm nay.

Sơn đưa cao hai tay:

– Sẵn sàng. Thế còn phòng này?

– Đơn giản thôi. Ta sẽ đóng cửa.

Sơn đứng dậy trước. Anh tự nhiên cầm xách tay của Thanh và đỡ cô lên. Dầu chưa bao giờ nói ra, nhưng Sơn tin chắc Đan Thanh rất thích những cử chỉ như thế của anh.

Ngồi phía sau lưng Sơn, Đan Thanh tíu tít nói chuyện y như những con bé mới lớn. Cô nói những chuyện đầu đầu mà không biết mệt. Vừa điều khiển xe, Sơn vừa cố lắng nghe để góp vào vài câu phụ trợ cho vui lòng Đan Thanh.

Đêm nay Sơn đang phấn khởi, anh sẵn sàng cười đùa cho Đan Thanh cảm kích, cũng như sẵn sàng thả mỗi bất bóng để cô phải khổ sở vì anh hơn.

Tới đường Nguyễn Đình Chiểu, Sơn vào khu phố đồ nướng Cali. Anh chiều theo ý Đan Thanh từng chút, dù món ăn trong hàng trăm món nướng cô chọn, anh chẳng thích tí nào.

Đan Thanh đựng đĩa vào đĩa cá lóc nướng ống tre rồi lắc đầu chê hương vị ngái ngái là lạ của nó.

Sơn ân cần gấp cho cô một miếng gà nướng vỏ bưởi. Đan Thanh có vẻ kết món này. Cô ăn và uống rượu thật tự nhiên. Sơn cụng ly với cô khá nhiều lần, càng uống. Đan Thanh càng vui, cô cứ khúc khích cười mà không biết vì chuyện gì.

Đan Thanh xoay cái cốc không, giọng nũng nịu:

– Ngoài Sơn ra, Thanh chưa hề uống rượu chung với bất cứ người đàn ông nào theo kiểu tri kỷ thế này.

Sơn nheo nheo mắt:

– Thanh uống khá lắm.

Đan Thanh chép miệng:

– Dự tiệc tùng, chiêu đãi nhiều quá, không biết uống đâu có được, làm giám đốc đi, Sơn sẽ biết ngay mà.

Sơn pha trò:

– Thì ra Thanh nhường chức giám đốc cho Sơn để Sơn uống rượu thay.

Đan Thanh xoa hai gò má đang nóng hực lên của mình. Cô đắm đuối nhìn Sơn và khát khao nghe từ anh một câu tỏ tình, thế nhưng Sơn vẫn huyên thuyên những chuyện khác.

Anh vô tình hay cố ý nhỉ? Đan Thanh bỗng dưng ra giận dỗi, cô không đợi Sơn mà tự rót cho mình một ly đầy, rồi kê môi uống cạn.

Sơn cũng tự rót cho mình một ly. Cả hai mỗi người đuổi theo một ý tưởng riêng.

Cuối cùng, người lên tiếng trước là Đan Thanh. Cô thắc thỏm khi đặt câu hỏi:

– Sơn đang nghĩ gì vậy?

Anh lơ lửng:

– Đố Thanh đấy?

Thanh trả lời ngay:

– Về công việc sắp tới phải không?

Sơn lắc đầu, giọng trầm xuống:

– Nghĩ về Thanh.

– Sao? Thanh sao cơ?

– Không. Không sao cả. Lúc nào có gì vui, Sơn đều nghĩ tới Thanh, người bạn thân thiết nhất của mình.

Đan Thanh héo hắt:

– Là bạn thân nhất, nhưng Thanh vẫn chưa hiểu hết Sơn. Thanh rất muốn biết trong tim Sơn đang có hình bóng ai.

Sơn mỉm cười:

– Làm gì có ai. Nếu có, Thanh về soi gương sẽ thấy người ấy ngay.

Thanh phụng phịu:

– Lại đùa.

– Nếu là thật thì sao?

Đan Thanh chớp mắt:

– Tanh sẽ nằm đêm suy nghĩ rồi mới trả lời được.

Sơn cười thầm. Anh thừa biết Thanh sẽ trả lời thế. Với anh, trò chơi cứ nhạt nhẽo dần, khổ sao càng lúc anh càng dần thân sâu vào cuộc chơi.

Nhìn đồng hồ, anh bảo:

– Mình về nhé?

Thanh tiếc nuối:

– Còn sớm mà.

Sơn nhẹ nhàng:

– Ở nhà, Sơn vẫn còn một núi công việc.

Đan Thanh chớp mắt:

– Ước gì Thanh có thể phụ được nhỉ?

Sơn mỉm cười, lảng đi:

– Về nhé?

Đan Thanh đưa tay cho anh nắm. Khi đứng dậy, cô mới thấy choáng, gục đầu vào vai Sơn, cô rên rĩ:

– Ôi! Không lẽ mình say.

Sơn vỗ về:

– Nếu thấy khó chịu, Sơn sẽ gọi taxi cho Thanh.

Đan Thanh dài giọng:

– Thanh không ngồi taxi đâu. Lỡ họ chở Thanh đi mất thì sao? Đã hứa làm tài xế đặc biệt, Sơn phải có trách nhiệm đưa... người ta về nhà an toàn đấy.

Sơn bật cười:

– Xin tuân lệnh.

Ngồi phía sau Sơn, Đan Thanh không cười nói huyền thuyên như lúc nãy nữa. Cô im lặng nhưng dạn dĩ ôm sát Sơn, đầu tựa vào lưng anh cực kỳ tình tứ.

Gió đêm mát rượi thổi tung mái tóc dài lưng lửng của Thanh. Những sợi tóc được gội bằng dầu đất tiền, thơm thoang thoang cộng với mùi nước hoa từ thân thể Đan Thanh xộc vào mũi Sơn, khiến anh cảm thấy hưng phấn.

Ngồi thẳng lưng lên, anh nghe giọng mình khàn đi:

– Nhớ ôm chặt vào nhé. Sơn chạy nhanh đấy.

Thanh nhõng nhẽo:

– Ừ. Cứ chạy đi. Thanh ôm bằng cả hai tay mà.

Sơn chép miệng:

– Đưa Thanh về nhà như thế này, nếu gặp bác trai thì ngại thật.

Thanh cười khúc khích vào tai anh:

– Ba không có ở nhà. Không phải lo.

Ngừng xe ở cổng, một tay anh ôm Thanh, một tay bấm chuông. Bà giúp việc chạy ra mở cửa và trở mắt nhìn hai người.

Đan Thanh xua tay khi thấy bà ta tới gần mình:

– Tôi không sao. Dì xuống bếp đi.

Rồi cô nũng nịu bá cổ anh:

– Đỡ em vào phòng. Em không bước nổi nữa rồi.

Dứt lời, cô khuỵu hai chân. Sơn đành nghiêng răng bế Thanh vào phòng.

Đặt cô xuống giường, Sơn ngần ngừ chưa biết tính sao thì đã nghe Thanh nài nỉ:

– Đừng bỏ em một mình. Em cần có anh, Sơn ơi.

Cúi xuống nhìn gương mặt đỏ vì men rượu của Thanh, Sơn bồi hồi. Dầu không được đẹp, nhưng cô vẫn là đàn bà, một người đàn bà đang khao khát được yêu. Cô ta đang gọi mời, sao Sơn có thể làm ngơ khi anh là một người đàn ông khỏe mạnh đang hết sức sung mãn.

– Ôi! Sơn...

Đan Thanh ngửa mặt đưa mấy đầu ngón tay rờ lên khắp mặt Sơn. Anh hôn cô ngấu ngiến. Vùi mặt vào cô Sơn, cô ngửi thấy mùi rượu thơm hai người uống lúc nãy.

Thanh lẩm bẩm:

– Em yêu anh. Em yêu anh.

Sơn im lặng hôn và vuốt ve cô vì anh biết chắc cô thích như thế. Đan Thanh run người, tưởng như muốn ngất vì cảm giác Sơn mang tới cho mình.

Đang lúc Đan Thanh ôm siết lấy anh và chờ đợi ở anh những giây phút mê đắm hơn, thì Sơn chợt đẩy nhẹ cô ra, giọng khô như đá:

– Anh phải về.

Thanh mở bừng mắt và ngồi dậy cạnh Sơn:

– Em đáng khinh quá phải không?

Sơn lắc đầu:

– Anh mới đáng khinh khi anh đã lợi dụng rượu để... để...

Thanh đặt ngón tay lên môi anh:

– Em luôn tôn trọng anh và yêu quý anh. Hãy tin ở em, tin ở em đi.

Sơn để Thanh vòng tay ôm mình. Anh hôn vào môi cô nụ hôn thật dài trước khi ra về.

Nhìn những hàng đèn sáng dọc đường, Sơn liên tưởng đến những vầng hào quang tỏa sáng.

Nắm được trái tim si tình của Đan Thanh, sớm muộn gì sự nghiệp của anh cũng tỏa sáng, sáng hơn gấp bội lần những ngọn đèn cao áp kia.

Chương 4

Đan Thanh cau mày nhìn cô gái dắt chiếc xe đạp bị xì bánh ra khỏi phòng bảo vệ. Cô ta là ai mà trông bác Tám có vẻ xun xoe thế nhỉ?

Bước xuống tam cấp, Thanh cất tiếng gọi, người bảo vệ khập khiễng một chân vì thương tật vội vàng đi đến.

Giọng ông Tám rồn rảng:

– Cô cần gì ạ.

Đan Thanh hỏi:

– Con bé ấy là ai mà dẫn xe từ phòng bảo vệ ra vậy?

Ông Tám trả lời thật vô tư:

– A! Xe con bé bị xì bánh nên gọi ở phòng bảo vệ.

Đan Thanh khó chịu:

– Nó là học viên của trung tâm à?

Ông Tám lúng túng:

– Tôi không rành.

– Vậy sao bác dám cho gọi? Nhỡ đó là xe ăn cắp thì sao?

Ông Tám phân bua:

– Con bé đó quen với giám đốc Sơn. Chính cậu ấy dắt chiếc xe xì bánh vào gọi tôi đấy.

Nghe nhắc đến Sơn, Đan Thanh càng quan tâm hơn. Cô gặng lại:

– Quen với giám đốc Sơn? Bác có chắc không đấy?

Ông Tám cao giọng:

– Chắc chứ. Sau khi gọi xe xong, cậu Sơn chở con nhỏ đó về mà.

Máu ghen bỗng chạy rần rật trong người Thanh, cô nhìn ra cổng và thấy con nhỏ đang dắt xe đến chỗ sửa ở bên kia đường. Trông đáng thấy khá đẹp nhưng không biết mặt mũi ra sao mà Sơn phải chịu khó ga lăng đến thế.

Tự dưng Đan Thanh thấy lo lắng. Linh tính của một phụ nữ đang yêu mách cho cô biết, cô sẽ gặp bất trắc vì con nhỏ chưa rõ lai lịch này.

Đan Thanh dần gót giày quay lại phòng làm việc. Máy điều hòa không khí không làm cô dịu cơn nóng. Thanh nhìn đồng hồ rồi bước vội ra khỏi phòng. Cô định băng qua đường để xem mặt mũi con nhóc ấy ra sao. Thanh không chịu nổi khi nghĩ tới việc đã có một người khác cô ngồi sau lưng cho Sơn chở. Con nhóc đó có ôm Sơn, vùi mặt vào lưng anh như cô không? Hai người có từng hôn nhau chưa?

Bất giác, Đan Thanh nóng mặt. Cô sai những bước dài ra cổng. Vừa tới lề đường, Thanh đã khựng lại khi thấy Sơn. Anh dựng chiếc Dream kế bên chỗ sửa xe và đang nghe con bé tíu tít gì đó.

Nhìn con bé nũng nịu nịu nịu và nhìn gương mặt rạng rỡ của Sơn, Đan Thanh ghen toát cả mồ hôi. Hai tay nắm chặt lại, cô nghe bác Tám gọi to:

– Cô Thanh ơi! Điện thoại.

Đan Thanh như bừng tỉnh. Cô đứng tần ngần rồi quay vào, ngực phập phồng như muốn vỡ tung ra. Vậy là rõ ràng Sơn không trung thành, thủy chung tuyệt đối như Thanh tưởng rồi.

Trở vào phòng nhấc ống nghe lên, cô muốn khóc khi nghe giọng ông Hiệp ân cần:

– Thanh đấy hả? Ngày mai ba mới về. Con đừng trông nhé.

Đan Thanh ầm ức:

– Lại một mình. Con quá chán một mình rồi, ba biết không?

Ông Hiệp cười trong máy:

– Biết. Ba biết. Rồi ba sẽ gợi ý với Sơn chuyện này.

Đan Thanh cắn môi:

– Không cần đâu ba. Con tự biết mình phải làm gì mà.

– Vậy ba stop nhé.

– Vâng.

Gác máy, Đan Thanh ôm đầu. Cô phải làm gì đây nếu Sơn không yêu cô? Mà đã bao giờ anh nói lời yêu đâu. Chỉ là những nụ hôn, những cái vuốt ve mê hoặc khi có hai người rồi thôi. Sơn biết cô quá yêu anh nên có hơi tự kiêu. Anh có quyền kiêu hãnh vì anh là đàn ông. Nhưng anh không có quyền quen một cô gái nào khác Đan Thanh.

Cửa phòng xích mở, Thanh không nhìn cũng biết đó là Sơn. Chỉ có anh mới vào phòng và không gõ cửa.

Tay cứ ôm đầu, mắt nhắm nghiền mệt mỏi, Đan Thanh nghe giọng anh ngạc nhiên:

– Em không khỏe à?

Thanh làm thinh. Cô co người lại khi Sơn ôm mình. Con ghen lại âm ỉ trong người, Thanh vùng mạnh ra:

– Đừng đụng vào tôi.

Sơn cau mày vì thái độ của Thanh, nhưng anh vẫn kiên nhẫn nhỏ nhẹ:

– Sao lại cáu với anh?

Đan Thanh đứng phắt dậy:

– Còn giả vờ nữa. Anh thừa biết mà.

Tay bấu chặt vào thành ghế, Thanh tức tưởi òa lên:

– Anh là... thằng đêu. Đã nhận tình yêu của tôi sao còn dám quen với người khác. Tôi không tha thứ cho anh đâu.

Mặt Sơn đỏ ửng, anh sửa lại gọng kính và nghiêm nghị.

– Bình tĩnh một chút coi Đan Thanh. Em phải đắn đo lựa lời trước khi nói chứ.

Thanh vẫn hùng hổ:

– Bộ tôi nói sai sao? Anh thật lớn gan khi dám chửi con nhỏ đó.

Sơn không dẫn được cơn nóng, anh sẵn giọng:

– Tôi có quyền tự do của mình. Thanh chẳng có tư cách nào để cấm đoán tôi cả.

Đan Thanh giãy nẩy:

– Anh đúng là vong ân bội nghĩa nên mới đáp lại những gì tôi đã mang đến cho anh bằng thái độ đó.

Sơn lạnh lùng:

– Tôi không làm gì sai hết và tôi cũng chẳng cần những gì Thanh mang đến cho tôi đâu. Bắt đầu từ giờ phút này, tôi không làm việc ở đây nữa.

Dứt lời, anh mở cửa bước ra. Không khí oi bức bên ngoài phả vào mặt Sơn làm tròng kính anh đeo mờ đục.

Sơn không ngờ Đan Thanh lại ghen khủng khiếp thế. Nhưng đầu giận mất khôn, cô cũng phải tôn trọng anh một tí chứ. Ai đâu lại bóp chất như người vô văn hóa thế kia.

Nhớ tới gương mặt dúm dỏ vì ghen của Đan Thanh, Sơn phát ngán. Anh tưởng tượng đến nụ cười có chiếc răng khênh của Ca Dao mà nôn nao trong lòng.

Trước đây, đối với Ca Dao, Sơn luôn dè dặt vì ít nhiều anh cũng kiêng mặt Đan Thanh. Nay thì khỏi, cô ta đã sỉ nhục Sơn bằng thái độ của sư tử Hà Đông, vậy thì anh cần gì giữ ý nữa. Sơn sẽ đến với cô gái anh thích, mặc kệ Đan Thanh cùng cơ nghiệp của cô ta.

Dắt chiếc Dream ra, Sơn chạy đến chỗ Ca Dao sửa xe. Bằng giọng đầy quyền uy, anh ra lệnh.

– Đi uống cà phê với anh.

Ca Dao nhìn Sơn trân trối:

– Còn chiếc xe của em thì sao?

Sơn cười nửa miệng:

– Cứ gọi cho bác Ấy, anh quen mà.

Bác sửa xe gật đầu:

– Muốn gọi bao lâu cũng được.

– Nhưng em còn phải vào lớp.

Mắt Sơn tha thiết:

– Dành một tối cho anh không được sao, Ca Dao?

Cô lúng túng:

– Đúng giờ tan học, anh phải đưa em tới đây đó.

Mặt Sơn hớn hờ:

– Anh hứa. Nào! Lên xe, anh chờ cô bé.

Ca Dao e dè ngồi meo một bên, thái độ của cô khiến Sơn phì cười. Anh nheo mắt:

– Làm gì sợ anh dữ vậy? Ngồi như vậy, anh không dám chở đâu. Sát vào một tí nữa mới an toàn chứ?

Ca Dao đỏ mặt, cô ngại ngùng nép sau lưng Sơn mà tim cứ đập thành thịch.

Dường như đoán được tâm trạng của Dao, nên Sơn nghiêng đầu ra sau, hỏi:

– Lần đầu em đi uống cà phê với người... đừng phải không?

Dao chối:

– Đâu có. Em vẫn đi với bạn hoài ấy chứ.

Giọng Sơn dịu ngọt:

– Chắc chuyện đó xảy ra từ thời học cấp một?

Ca Dao trấn tĩnh lại, cô nói:

– Không, từ thời mẫu giáo cơ.

Hai người cùng cười. Tự dưng Ca Dao thấy dạn dĩ hơn. Cô thoải mái ngồi sau lưng Sơn và lơ đãng nhìn quanh. Phố vào đêm người đông như trẩy hội. Lần đầu tiên Ca Dao đi phố đêm với tâm trạng vui chơi. Cô thật sự hòa nhập với dòng người và ngỡ ngàng nhận ra mình là một con nhóc cù lùn. Cù lùn đúng như Uy từng chế giễu. "Dao còn chưa biết khối cái, mà anh lại thiếu kiên nhẫn làm huấn luyện viên. Bởi vậy, đừng cố lôi Dao vào bộ nhớ của anh".

Giờ thì Dao đã tìm được huấn luyện viên lẫn hướng dẫn viên cho riêng mình rồi. Cô sẽ cho Uy và Phương Phi biết tay. Mà Dao sẽ làm gì nhỉ? Chẳng lẽ la làng cho cả thế giới biết cô đã có người yêu chứ không hề ế độ như Uy từng rêu rao à?

Mặt Ca Dao chợt nóng bừng vì cái từ "người yêu" vừa cả gan lướt qua trong hồn. Vừa lúc ấy, Sơn lách một gã chạy ngược chiều. Chiếc xe chao mạnh, Ca Dao đổ ập người vào lưng Sơn. Hồn vía lên mây, cô vòng hai tay ôm anh cứng ngắc. Một luồng cảm xúc bất ngờ ập đến nhanh như điện làm Ca Dao rung động toàn thân. Sự va chạm tự nhiên đầu đời khiến cô như bị choáng.

Cô ấp úng:

– Anh làm em hết hồn.

Dứt lời cô nhích ra và buông tay ôm. Sơn vội giữ tay Dao lại:

– Anh mới hết hồn khi tưởng tượng lỡ như lúc này em bị ngã ra sau, thật kinh khủng nếu chuyện đó xảy ra đến với em.

Siết tay cô, Sơn trầm giọng:

– Bởi vậy, anh không buông em đâu.

Ca Dao tựa đầu vào lưng Sơn, cô muốn khóc hết sức khi nghe những lời ân cần, âu yếm của anh.

Ngừng xe trước một quán cà phê, Sơn nói:

– Đợi anh ở đây nhé.

Dắt chiếc Dream vào bãi gởi xong, Sơn tự nhiên nắm tay Ca Dao vào. Không khí trầm lắng của quán khiến Ca Dao dè dặt từng bước chân. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc

ghế bọc nhung tím than Sơn vừa kéo ra cho mình và ngớ đang lạc vào chốn thần tiên nào đó.

Nhạc không lời mờ nhẹ như tiếng thì thầm của những đôi tình nhân đang âu yếm nhau, khiến hồn Ca Dao cứ băng khuâng lạ kỳ.

Sơn đắm đuối nhìn cô:

– Em thích không?

Dao gạt đầu để tránh ánh mắt của Sơn. Cô nhìn ra vách kính với tất cả chăm chú.

Giọng Sơn lại vang lên:

– Sao im lặng thế nhỏ? Anh rất thích nghe em nói.

Ca Dao chớp mi:

– Em phải nói thế nào đây?

Sơn nhỏ nhẹ:

– Nói về mình. Anh đã biết gì về em đâu? Nhớ hai câu thơ tiền chiến:

"Chưa biết tên nàng biết tuổi nàng

Mà sầu trong dạ đã mang mang."

Anh thấy tâm trạng mình ngày đầu gặp em không khác tác giả hai câu thơ ấy là mấy.

Ca Dao cong môi lên:

– Em có làm gì đâu mà anh sầu cơ chứ?

Sơn tủm tỉm cười thay cho câu trả lời. Anh nhẹ nhàng hỏi:

– Ngoài lúc ở quầy và ở lớp, em làm gì ở nhà?

Ca Dao trầm giọng:

– Thời gian của em gần như hầu hết ngoài quầy, về đến nhà làm những công việc vặt cho cá nhân, học bài và ngủ. Thế là hết một ngày.

Sơn kêu lên:

– Không giải trí sao?

– Anh thấy đấy. Em có rảnh đâu.

Sơn xót xa:

– Cực thân em quá. Thế còn hai bác và những người khác trong nhà?

Ca Dao buồn buồn:

– Ba em mất lâu lắm rồi. Còn mẹ làm quản thủ thư viện quận. Chính vì tiếp xúc với sách báo thường ngày, nên mẹ mới nảy sinh ra ý mở quầy văn hóa phẩm. Và nhờ quầy văn hóa phẩm này mà em và anh hai mới có điều kiện ăn học.

Sơn nghiêng đầu nhìn cô:

– Em có ngại khi phải ngồi mãi ngoài quầy không?

Ca Dao điềm đạm:

– Không hề. Vì em rất thích đọc sách báo. Tuy chỉ là một quây nhỏ, nhưng chẳng thiếu loại sách báo nào đâu nha. Bao nhiêu tác phẩm lớn bé của nhân loại đều có trong đầu em cả đấy.

Sơn trợn mắt:

– Ghê thật. Anh đang ngồi cạnh một kho kiến thức mà không hay.

Ca Dao che miệng cười:

– Cần truy cập gì về thông tin văn hóa, nghệ thuật và những thứ linh tinh cứ hỏi em.

Sơn lắc đầu:

– Anh không truy cập những thứ thường tình ấy đâu.

Ca Dao tò mò:

– Vậy anh cần gì?

– Thứ anh cần chỉ chứa trong tim và không phải ai cũng truy cập được.

– Em đang muốn truy cập đây.

Sơn nhướn mày:

– Cứ tự nhiên.

Ca Dao nói:

– Em rất muốn biết về anh.

Sơn im lặng. Đợi người phục vụ đi khuất anh mới bảo:

– Gia đình anh chẳng có gì vui. Ba anh mất từ lúc anh mười lăm tuổi. Dù mẹ không đi thêm bước nữa, nhưng không vì thế mà anh được hạnh phúc như những đứa bạn đồng trang lứa. Càng lớn anh càng nhận ra thiếu cha là cả một thiệt thòi.

Ca Dao nhỏ nhẹ:

– Điều này em rất hiểu. Người ta thường hát "Còn cha gót đỏ như son" mà.

Sơn nhếch môi:

– Tuy mẹ không để gót anh lắm bùn, nhưng chính sự cưng yêu chiều lụy quá sức của bà lại khiến anh luôn sống trong một mặc cảm tự ti kỳ cục, mãi đến bây giờ anh vẫn còn giữ nguyên nếp nghĩ "ai đó quan tâm đến anh chẳng qua vì họ thương hại."

Ca Dao cắn môi:

– Trong tình yêu cũng thế sao?

Sơn thở dài:

– Anh từng có vài mối tình, nhưng cũng chẳng tới đâu. Chính mặc cảm thân phận đã khiến anh xa những cô gái ấy.

Ca Dao thắc thỏm:

– Em vẫn không hiểu mặc cảm của anh dù em cũng là con mồ côi.

Sơn vụt hỏi:

– Thế em đã yêu chưa?

Ca Dao cứng mồm vì câu hỏi thẳng thừng của Sơn. Cô nhún vai:

– Tình yêu không ảnh hưởng đến số phận của em.

Sơn cười nhẹ:

– Chỉ cần nghe em trả lời, anh đã biết với cuộc đời em cứ như một con bé quàng khăn đỏ.

Ca Dao xịu mặt:

– Cách ví von của anh không hay lắm đâu.

Sơn nhìn cô:

– Chỉ vì nó quá đúng, phải không?

Dao nhíp tay lên bàn:

– Anh muốn ví mình như chó sói à?

Sơn lắc đầu:

– Không. Anh là chàng thợ săn. Một vai phụ trong câu chuyện cổ tích ấy, nhưng lại là vai không thể thiếu được mà cô bé khăn đỏ rất cần.

Ca Dao khịt mũi:

– Anh quan trọng ghê nhỉ?

– Lẽ nào em không thích anh chàng thợ săn ấy?

Ca Dao chưa kịp trả lời, Sơn đã chuyển đề tài:

– Anh hai của Dao đang làm gì nhỉ?

Ca Dao trả lời:

– Anh Thiện đang học kinh tế năm chót.

– Uy là bạn Thiện, đúng không?

– Anh cũng biết ông Uy sao?

Sơn lườm khùng:

– Có biết, nhưng không thích.

Ca Dao gật gù:

– Em cũng đoán thế.

Sơn ngập ngừng:

– Uy đã nói gì với em về anh?

– Không, ông ta không nói gì hết. Hình như anh ấy không để ý tới anh.

– Lần nào ghé quầy báo, anh cũng gặp Uy, hắn chẳng khác nào kỳ đà là mấy. Em bảo Uy không để ý tới anh là lắm. Thật ra hắn rất ghét anh.

Ca Dao không khỏi ngạc nhiên:

– Tại sao vậy?

Sơn nhún vai:

– Biết nói sao nhỉ? Với anh, đó chỉ là chuyện vặt, nhưng với hắn lại là chuyện lớn.

Ca Dao vẫn thắc mắc:

– Nhưng cụ thể là chuyện gì?

Sơn trầm ngâm một lúc rồi mới kể:

– Ngày xưa, mẹ Uy là bạn của mẹ anh. Lúc mẹ con hắn bị ông bố bỏ rơi, mẹ anh đã cứu mang giúp đỡ. Nhưng sao đó họ đã phản bội.

Ca Dao ngạc nhiên:

– Họ đã làm gì bác gái?

– Mẹ anh giúp vốn cho Uy làm ăn. Nhưng khi có đồng ra đồng vào, họ lại bán đứng mẹ làm mẹ anh phá sản. Nhưng sống trên đời "Ở hiền gặp lành" gia đình anh vẫn tồn tại và gây dựng lại sự nghiệp. Anh chẳng đời nào để bụng chuyện này, nhưng Uy thì khác. Mặc cảm là kẻ vong ân, khiến hắn luôn có thái độ hằn học, thậm chí căm thù anh.

Ca Dao dò dẫm:

– Chắc bác gái rất giỏi kinh doanh?

Sơn gật đầu:

– Đúng vậy. Tiếc là thời gian gần đây sức khỏe mẹ anh kém nên bà phải nghỉ ngơi.

Dao tò mò:

– Thế còn việc làm ăn?

Sơn nói nhanh:

– Mẹ giao lại cho một người khác.

– Anh không giúp gì bác gái sao?

– Với cương vị giám đốc, anh đang tìm người giúp mình thì có.

Ca Dao không giấu vẻ thán phục, cô tưởng tượng ra gia đình Sơn với một bà mẹ sang trọng, giỏi giang, còn anh là một thiếu gia sớm thành đạt. Nhưng với những điểm hơn người đó, tại sao Sơn lại mặc cảm nhỉ? Anh có cuộc sống nội tâm khó hiểu quá.

Đang lúc Ca Dao còn thắc mắc về Sơn thì anh lại lên tiếng nói về vai trò và công việc hiện tại của mình. Qua đó, Ca Dao thấy anh là một người tài năng nên được cân nhắc lên chức vụ cao nhất của trung tâm tin học khá bề thế trong thành phố.

Càng nghe Sơn nói, Ca Dao càng thấy gia đình mình quá thua kém so với những gì Sơn có. Một chút mặc cảm mơ hồ bỗng hình thành trong hồn Dao. Anh đầy những điều kiện tốt, thế sao lại quen biết con bé như Ca Dao chứ? Thời buổi internet này chẳng lẽ còn tồn tại chuyện "Tiếng sét ái tình" mà đâu có đi chẳng nữa, Ca Dao cũng không đủ đẹp hay quyến rũ để Sơn bị trúng tên chết sững ngay phút đầu.

Giọng Sơn bỗng trầm hẳn xuống:

– Với anh, tiền tài, địa vị đều đã có. Riêng trái tim vẫn trống vắng. Giờ đây, anh hạnh phúc biết bao khi chợt nhận ra mình đã tìm thấy tình yêu mình từng tìm kiếm.

Ca Dao ấp úng:

– Xin chúc mừng anh.

Rồi như thấy những lời của mình sáo rỗng quá, Dao cắn môi lặng thinh.

Sơn lại dịu dàng nói tiếp:

– Anh rất sung sướng khi quen một cô bé như em. Dao có tin định mệnh không? Buổi sáng hôm đó đúng là buổi sáng mà định mệnh đã xếp đặt cho anh gặp em.

Ca Dao nghe tim mình đập mạnh. Cô luống cuống đan những ngón tay vào nhau và nghe có người gọi to tên mình bằng giọng đầy ngạc nhiên.

Hoảng hồn ngó lên, Dao thấy Uy. Vẫn nụ cười nửa miệng đều giả, anh đến bên bàn và ngạo nghễ bảo:

– Xin lỗi đã làm em hết hồn. Lẽ ra không nên gọi em ở chốn đông người, nhưng vì muốn xác nhận xem mình có nhìn lầm không, anh phải buộc lòng làm thế. Bây giờ thì... cứ tự nhiên nhé.

Đưa tay lên thay lời chào, Uy rút vào cái bàn ở góc quán với một đám thanh niên mà chỉ nhìn sơ cũng đủ biết là dân chơi.

Sơn nhếch môi khinh bỉ:

– Bọn này chơi hàng trắng đấy.

Ca Dao lạnh người vì câu nói của Sơn. Cô nhìn đám thanh niên chuyền nhau một điều thuốc mà lo ngại ngái khi nghĩ tới Thiện. Nếu anh hai của Dao vẩy vào ma túy, chắc mẹ cô sẽ chết sớm.

Bồn chồn, Dao liếc Uy. Cô thấy anh cũng đang hút thuốc. Thế là rõ rồi. Nhất định Dao phải nói cùng mẹ chuyện này để bà cấm anh Thiện giao du với Uy mới được.

Giọng Sơn dè bủ:

– Đúng là Uy không làm điều gì tốt. Từ khi biết hắn tới nay, Uy vẫn thế. Còn đồ đảng điểm lưu manh.

Ca Dao chột nhác mặt vì nhận xét trên. Dường như Sơn đã quá lời rồi. Dù chả mấy ưa Uy, nhưng Dao vẫn thấy anh không tệ như lời Sơn vừa nhận xét.

Mà sao kỳ cục, lần nào Dao gặp Sơn thì y như rằng có Uy... chứng kiến. Anh ta đúng là kỳ đã cảm mũi.

Kín đáo nhìn đồng hồ, Ca Dao tiếc nuối vì đã đến giờ phải về. Cô còn biết bao điều muốn nói với Sơn, vậy mà...

– Mình phải về thôi, nhóc ạ.

Ca Dao thần thờ:

– Thời gian qua như là gió. Nhanh quá.

Sơn đứng dậy trước và đưa tay cho cô. Ngần ngừ một giây, Ca Dao nắm tay anh. Hai người bước ra cửa như một đôi nhân tình đang yêu nhau say đắm.

Chương 5

Nhìn Đan Thanh ủ rũ, phờ phạc như người ốm, ông Hiệp thở dài. Con gái ông đang khổ vì tình và ông phải lo tìm cách giúp nó chiếm được trái tim lẫn thể xác thằng con trai đó.

Ông Hiệp lại thở dài. Đan Thanh đã ngoài ba mươi lại chẳng được sắc nước hương trời như những con bé choai choai suốt ngày nũng nịu nịu kể bên Sơn. Bởi vậy muốn trối chân gả ấy, phải có một thứ xích xiềng đặc biệt.

Chức giám đốc trung tâm nghe kiêu thật nhưng chỉ là hư danh. Ông biết Sơn rất cáo, nó muốn thực lực kìa. Sơn là đứa có tài, cái nó cần là sự nghiệp. Nó sẽ dựa vào Đan Thanh, xem con gái ông như những nấc thang để đạt được mục đích là làm chủ cơ nghiệp của ông.

Bất giác ông Hiệp mỉm cười chua chát khi nhớ lại con đường công danh mình đã đi qua.

Ngày đó, ông còn rất trẻ, đang là sinh viên tỉnh lẻ lên ở trọ, ông đã lấy vợ, một người lớn hơn mình gần cả mười tuổi nhưng lại giàu có. Chính nhờ bà vợ so le tuổi này ông mới có cơ ngơi ngày nay. Bây giờ Sơn định đi theo con đường của ông. Nó không biết rằng vì muốn có những thứ này, ông đã đang tâm bỏ mất hạnh phúc của đời mình, bỏ người phụ nữ ông yêu.

Giọng Đan Thanh cau gắt vang lên làm ông Hiệp như sực tỉnh.

Vứt cái áo đầm xuống đất, Thanh la lối:

– Ủi có cái áo cũng không nên thân. Hết tháng này, nghỉ cho rồi đi.

Con bé giúp việc mất đồ hoe, nhặt cái áo lên và lui xuống bếp. Ông Hiệp nhỏ nhẹ:

– Giận cá chém thớt là điều không nên con ạ.

Đan Thanh vùng vằng:

– Ba hiểu gì con đâu mà nói.

– Sao lại không? Ba cho rằng nó chả đáng để con phải dày đoạ mình như vậy. Con ba có tài lại có địa vị.

Đan Thanh ngắt lời ông:

– Nhưng con không có tình yêu, thiếu thốn hạnh phúc. Hai thứ đó từ một phụ nữ tầm thường đến một phụ nữ thành đạt ai cũng cần hết. Một phụ nữ tầm thường xem ra dễ sống hạnh phúc hơn con, một người mang tiếng thành đạt, nhưng luôn lẻ loi cô độc.

Im lặng một chút, Đan Thanh nói tiếp:

– Phải chi mẹ con còn sống ...

Mặt ông Hiệp nhăn lại vì lời than như trách móc của Đan Thanh. Nhưng lời này như nhắc nhở ông nguyên nhân cái chết của vợ mình. Ông biết Đan Thanh vẫn chưa tha thứ cho ông về chuyện này. Để mỗi khi gặp những điều không vui trong đời, con bé lại than: "phải chi mẹ con còn sống"

Ông Hiệp nghiêm nghị:

– Còn sống, mẹ con cũng không giúp gì được cho con đâu.

Đan Thanh có vẻ thách thức:

– Sao ba lại nghĩ vậy? Mẹ luôn là cố vấn về tình cảm cho con gái. Con bất hạnh nên mới mồ côi. Con căm thù người đàn bà đã gây ra cái chết của mẹ.

Ông Hiệp gằn giọng:

– Đó là tai nạn chứ chẳng ai gây ra cái chết của mẹ con cả.

Đan Thanh bướng bỉnh:

– Nếu không vì mẹ con mụ đàn bà ấy, mẹ đâu ra khỏi nhà để bị xe đụng.

Ông Hiệp quát lên:

– Con im đi. Bây giờ họ đã ở tận Mỹ. Sao con cứ nhắc hoài vậy?

Thanh bật khóc như con nít:

– Bây giờ ba cũng bệnh vực người đàn bà đó. Hình bóng bà ta lúc nào cũng ngự trị trong tim ba, chứ không phải ở xa như bên Mỹ.

Ông Hiệp chỉ tay vào Đan Thanh, giọng lạc đi vì giận:

– Bao nhiêu năm qua, tao đã chôn nỗi đau của riêng mình xuống tận đáy lòng, giờ mày lại lôi nó lên. Mày đúng là đứa ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân. Cứ mỗi lần buồn bực lại đem chuyện xưa ra trách móc, chứ không cần biết đến nỗi khổ của người khác.

Đan Thanh sụt sùi:

– Sống với con, ba thấy khổ, sao hồi đó ba không đi với mẹ con bà ta cho sung sướng? Đến từng tuổi này rồi, con không cần ba quan tâm, ba có thể sang Mỹ với họ mà.

Dứt lời, cô tới bàn thờ bà Hiệp vừa đốt nhang, vừa khóc trông thật thảm. Ông Hiệp bực bội bỏ ra sân. Ngắm mấy chậu bonsai được chính tay mình tưới, ông thấy lòng dịu xuống.

Người đàn bà mà Đan Thanh chôn vào xía xói bây giờ ở đâu, thật tình ông không biết. Sau bao nhiêu năm dài dẫu biển, ông đã thất lạc người mình yêu say đắm cùng đứa con trai ba tuổi đẹp như thiên thần. Thằng bé ấy lẽ ra là người kế nghiệp của ông. Nhưng mẹ con cô ấy bây giờ ra sao? Nơi xứ người, họ có sung sướng hay không?

Ông Hiệp nghe nhói ở tim khi nghe nhà ai đó vang ra bài nhạc ông hết sức yêu thích của Trịnh Công Sơn:

"Từ trắng thôi là nguyệt, tôi nghe giọt nắng ngoài kia. Từ em thôi là nguyệt, coi như phút đó tình cờ ..."

Một đời người lặng lẽ trôi qua để cuối cùng cuộc tình ấy như một phút tình cờ sao. Nếu vậy, phút tình cờ ấy đúng là định mệnh, nó khiến ông phải ray rứt cả một đời.

Bỏ mặc Đan Thanh ủ ê trong nhà, ông Hiệp dẫn chiếc xe đạp cổ lỗ của mình ra. Đạp xe cũng là một cách thư giãn và thể dục, ông vẫn thích thói quen đơn giản có từ hồi trẻ này. Đạp một vòng quanh công viên, ông ghé vào quần báo. Vừa đẩy xe đạp lên lề đường, ông đã cau mày khi thấy Sơn. Cậu ta đang trò chuyện say sưa với con bé bán sách.

Vậy là Sơn ghé quầy sách là hữu ý chứ không phải tiện đường như từng nói với ông. Chỉ nhìn cách cậu ta và con bé trò chuyện, ông dám chắc hai đứa đang có tình yêu.

Bỗng dưng ông chăm chú nhìn cô gái, nguyên nhân sự bất hạnh của Đan Thanh là đây. Cô ta trẻ trung, vô tư quá. Phen này con ông thua là chắc rồi. Nhưng "Có tiền mua tiên cũng được". Nếu Đan Thanh quá si tình, ông cũng đành trối chân Sơn bằng sợi xích công danh thôi. Bước đường ông từng qua lại kẻ đi tiếp. Dẫu biết đó là đoạn đường cong, nhưng để đạt được mục đích, thì có xá gì, chỉ tội nghiệp cô bé trẻ trung vô tư kia.

Tim ông lại đau thắt khi nhớ đến người đàn bà của mình. Ngày đó, cô ấy cũng ngây thơ như vậy. Mà sao càng nhìn, ông càng thấy cô bé giống cô gái ngày xưa của ông nhỉ. Đúng là ông ... thần hồn nát tính rồi.

Cái nhìn hơi khác thường của ông làm Ca Dao chú ý. Cô gật đầu chào đón:

– Bác cứ tự nhiên ạ.

Sơn quay sang ông và hơi lúng túng khi thấy ông Hiệp:

– Bác mua báo.

Ông ung dung:

– Ủ. Tiện đường thôi mà. Thế còn cháu? Chắc thói quen chứ không phải tiện đường như bác?

Sơn ngượng ngập trở đi:

– Vâng. Đọc báo là thói quen từ khi còn đi học của cháu mà.

Ông Hiệp bỗng hỏi:

– Rảnh không? Bác cháu mình đi uống cà phê.

Sơn nhìn đồng hồ:

– Thời gian trống của cháu chỉ còn 45 phút.

Ông Hiệp khoát tay:

– Nhiều chán. Bác chỉ cần 5 đến tối đa 10 phút là hết chuyện. Mình vào quán ở công viên gần đây nhé.

Sơn có vẻ lưỡng lự, nhưng anh vẫn gật đầu:

– Vâng.

Ông cầm tờ "kiến thức phổ thông" lên và hỏi cho có lệ:

– Bao nhiêu ... con gái?

Ca Dao nhoen miệng cười trước khi nói giá tiền. Cô thấy ấm lòng khi được gọi là con gái. Nếu còn sống, chắc ba cô cũng trạc tuổi người đàn ông này và chắc ông cũng dịu dàng như vậy.

Giọng Sơn khe khẽ vang lên:

– Lấy báo cho anh đi Dao.

Ca Dao dạ nghe ngọt thấm vào tim. Ông Hiệp vờ lật quyển tạp chí như không bỏ sót chữ nào của cô gái. Ông thấy cô bỏ vào bao cho Sơn tờ Tạp Chí Thể Thao, Văn Hoá, Kinh Tế Sài Gòn, Saigon Time. Ngoài ra, cô bé còn kín đáo bỏ vào một bọc khăn giấy tẩy vết Strepasil kèm theo lời thì thầm.

– Nhớ ngậm để khỏi đau cổ.

Ông Hiệp bồi hồi trước sự quan tâm của cô bé. Đan Thanh nhà ông không được như thế, dù nó đã trưởng thành lâu rồi. Là con cưng từ trong trứng nước, Thanh quen được người khác phục vụ, nên nó không chú ý chăm sóc ai khác. Đối với ông cũng thế, những khi trái gió trở trời, ông bệnh, Thanh chưa bao giờ bưng được cho ông chén cháo, ly trà. Cuộc sống công nghiệp hối hả khiến Thanh không có thời gian hay tại bản thân nó không biết nghĩ tới người khác? Đã nhiều lần ông cố tìm mọi lý do để bào chữa cho Đan Thanh rằng vì nó quá bận, rằng nó lơ đãng, nhưng tới hôm nay ông thấy chả lý do nào thuyết phục được ông.

Người đời vẫn bảo những đứa con càng được nuông chiều, sung sướng càng hỏng. Trước kia, ông luôn phản đối vì Đan Thanh rất ngoan, con bé không chơi bời, lêu lổng như một số đứa con nhà giàu khác. Thanh chỉ biết học và học rất giỏi.

Đó là những thành đạt về mặt xã hội. Còn về mặt con người? Rõ ràng Đan Thanh rất ích kỷ, phách lối, tự cao. Nó rất rộng rãi, dễ dãi với bản thân, nhưng với nhân viên dưới quyền thì khắt khe, soi mói từng ly, bần xỉn từng đồng tiền thưởng.

Mà sao bỗng dưng ông lại vạch xét con gái mình nhỉ. Ngược lên nhìn ông, gập nụ cười chia tay của con bé, nụ cười ấy dành cho Sơn mà ông lại băng khuôn mặt mới kỳ.

Ông đưa Sơn vào quán cà phê bình dân trong khuôn viên công viên. Sơn mời ông thuốc lá, ông châm một điếu để bắt đầu câu chuyện mà ông chưa biết sẽ mở lời như thế nào. Ông vốn ghét xen vào chuyện của người khác. Nhất là chuyện tình cảm. Khổ nỗi, đây không phải chuyện của người khác mà là chuyện rối rắm tơ lòng của con gái ông.

"Phải chi con còn mẹ ..." Bây giờ ông Hiệp mới chợt thấm thía câu thờ than của Đan Thanh. Nếu có mẹ, chắc bà ấy chứ không phải ông sẽ chủ động gặp Sơn để đặt vấn đề tế nhị khó nói này.

Người mở lời trước lại là Sơn, anh có vẻ thích thú.

– Cháu không ngờ bác cũng là khách thường xuyên của quầy báo ấy.

Ông Hiệp nheo đôi mắt có nhiều vết chân chim:

– Bác mới ghé quầy đó đôi ba lần, chứ không phải khách thường như cháu đây.

Sơn tủm tỉm cười, nhưng trong bụng rối bời. Anh biết không tự dưng mà ba của Đan Thanh lại mời mình uống cà phê. Cuộc nói chuyện "tối đa 10 phút" của ông, chắc chắn liên quan đến vận mệnh của anh. Đó là một cuộc thương lượng, mua bán rạch ròi không chùng.

Ông Hiệp phà một hơi khói rồi lim dim mắt, giọng xa xôi như đang nhớ về quá khứ.

– Hồi trẻ bác rất thích la cà ở các nhà sách, vừa để đọc sách không mất tiền, vừa để liếc mắt các cô em xinh đẹp cũng đi coi cộp sách như mình.

Sơn hỏi vui:

– Thế bác có quen được cô nào không?

Ông Hiệp bồi hồi:

– Không những quen mà còn yêu nữa. Bác đã yêu một cô gái thích thơ. Lần nào vào nhà sách Khai Trí, bác cũng gặp gỡ cô gái có đôi mắt tròn xoe, đen nhánh. Cô ấy cứ cầm cúi bên bộ Thi Nhân Tiên Chiến của Hoài Thanh. Thuở ấy, bộ sách này cũng khá đắt. Sinh viên nghèo như bác và cô gái ấy chỉ đi đọc ké chứ không có tiền để mua. Nhờ cùng đọc ké mà bọn bác đã quen nhau.

Rít một hơi khói, ông Hiệp nói tiếp:

– Tình yêu thời học trò đúng là đẹp. Nhưng chẳng đi tới đâu cả. Ra trường mỗi người một nơi, giờ có muốn gặp lại cũng chẳng biết đâu mà tìm.

Sơn hóm hỉnh:

– Bác có muốn gặp lại người xưa không ạ?

Ông Hiệp cười xoa:

– Không. Thà cứ để hình ảnh xưa ngây thơ, xinh đẹp tồn tại mãi trong tim mình, còn hơn gặp lại một bà ngoại, bà nội mắt mũi kém nhem, miệng mồm móm xòm.

Sơn cười rung rinh mắt kính trong lúc ông Hiệp chỉ nhếch môi. Cả hai chợt rơi vào im lặng. Ông Hiệp bưng tách cà phê lên uống một hớp nhỏ rồi bảo:

– Với người đàn ông, quan trọng nhất là sự nghiệp. Cháu nghĩ thế nào?

Sơn có vẻ thờ ơ:

– Vâng. Cháu cũng nghĩ thế, nên luôn cố gắng làm việc.

Ông Hiệp lắc đầu:

– Cố gắng làm việc vẫn chưa đủ. Phải có người đỡ đầu, phải tạo cơ nghiệp cho riêng mình chứ không thể làm cho người khác hưởng cháu à.

Sơn gạt tàn thuốc:

– Cháu chỉ vì bác và Đan Thanh chứ có vì ai đâu ạ.

Ông Hiệp hạ giọng:

– Bác biết nên trong lòng thật xốn xang khi dạo này hai đứa đang buồn phiền hay hiểu lầm nhau gì đấy ... nên đã giận hờn như trẻ con.

Sơn rít một hơi thuốc:

– Với người đàn ông, sĩ diện được đặt lên hàng đầu, Đan Thanh dường như không hiểu điều đó.

Ông Hiệp nhíu mày:

– Nó đã xúc phạm đến cháu à? Nhưng với lý do gì chứ?

Sơn khẽ thở dài:

– Con bé ở cùng xóm bị pan xe, cháu gọi xe nó cho chú Tám rồi tiện đường chở luôn về nhà, thế là Đan Thanh la toáng lên.

Ông Hiệp chép miệng:

– Yêu quá nên ghen. Khổ thật!

Sơn im lặng, ông Hiệp vỗ vai anh:

– Bác rất hiểu tâm trạng hiện tại của cháu. Phụ nữ là thế đấy. Xúc phạm người mình yêu rồi nằm khóc, bỏ cơm nước, tối ngày giam mình trong phòng. Bác trông mà phát rầu. Thôi thì như vậy, hai đứa đều lớn cả rồi, đã yêu thì nên tính đến chuyện cưới là vừa.

Sơn thông thả nói:

– Chưa có sự nghiệp, cháu không dám nghĩ đến chuyện hôn nhân đâu.

Ông Hiệp dụi đầu điều thuốc:

– Ở tuổi nào đó, hôn nhân lại rất cần cho sự nghiệp. Bác không ngại đặt thẳng vấn đề với cháu. Bác chỉ có mỗi Đan Thanh, một mình con bé không đủ sức quản lý trung tâm tin học ấy. Bởi vậy bác muốn giao trung tâm cho người bản lĩnh, tài năng. Đan Thanh chọn cháu và bác đồng ý sự lựa chọn của con mình. Cháu suy nghĩ kỹ đi. Đầu tiên hãy hỏi trái tim mình, sau đó đến lý trí. Bác tin rằng cháu đã qua cái thời mơ mộng yêu vu vơ, yêu lãng mạn như những cậu trai mới lớn. Hạnh phúc lứa đôi bền vững khi cuộc sống vật chất thoải mái.

Sơn gạt đầu nhẩn nại:

– Cháu rất hiểu ý bác.

– Tốt. Bác đã nói hết rồi đấy. Hôm nào tốt ngày, bác mời mẹ con cháu sang nhà ăn cơm.

Sơn trịnh trọng sửa lại gọng kính:

– Cháu trộm nghĩ chẳng nên vội làm gì ạ. Chúng cháu chưa hiểu nhau nhiều lắm đâu.

Ông Hiệp cười xoa:

– Vẫn còn giận Đan Thanh sao? Đàn ông phải rộng lượng một chút.

Sơn nhìn đồng hồ:

– Tới giờ cháu phải đi rồi ạ.

Ông Hiệp nén giận xuống:

– Vậy cứ đi trước đi.

– Cháu xin phép bác.

Nhìn vẻ ngênh ngang của Sơn khi bước ra khỏi quán, ông Hiệp nuốt hận vào lòng.

Mẹ kiếp! Thằng nhóc này đúng là láu cá. Ông đã quá hạ mình và khó nhọc biết bao mới nói lên được những lời như vừa rồi. Vậy mà nó ra về bất cần đầy phách lối. Bộ nó quên luôn rằng ông đang là chủ của nó sao kia?

Dẫn ly cà phê xuống bàn, ông Hiệp gọi tính tiền. Đạp xe về ngang quầy sách, ông lại nhìn vào nhưng không thấy cô bé có nụ cười hồn nhiên ấy đâu. Thay vào đó là hai thanh niên còn trẻ. Họ đang trò chuyện với khách hàng hết sức vui vẻ. Có lẽ gia đình cô bé ấy là một gia đình tốt, con cái có nề nếp, có ăn học.

Nhưng vậy thì đã sao, nếu họ không tiền thì họ vẫn là người thua thiệt.

Ông Hiệp thở dài. cuộc đời này đầy rẫy bất công. Dầu Sơn yêu cô bé kia chớ không yêu Đan Thanh, ông vẫn phải làm đủ cách để Sơn phải thực tế, thậm chí thực dụng hơn nữa.

Chương 6

Uy đặt chồng sổ lên bàn bà Quỳnh, giọng dịu dàng:

– Con đã kiểm tra xong cả rồi. Chẳng có vấn đề gì khiến mẹ phải lo hết.

Bà Quỳnh tỏ vẻ hài lòng:

– Khá lắm. Thế những chỗ khác, con đã kết toán cả chưa? Đừng để người ta chờ đó.

Uy trả lời :

– Còn chỗ của dì Hải. Nói thật, con ngại ghé cơ sở của dì ấy lắm.

Bà Quỳnh ngạc nhiên :

– Ủa! Sao vậy?

Uy tủm tỉm:

– Dì Hải tiếp thị hai cô con gái lộ liễu quá, làm con què.

Bà Quỳnh cười thành tiếng:

– Con của bà Hải đẹp chứ.

- Đẹp thì có, nhưng kêu gọi quá, trông trơ quá.
- Mẹ thấy bọn nó cũng giống mấy đứa con hay chở đi lung tung chớ đâu có tệ hơn.

Dựa người ra ghế, Uy thở ra:

- Vậy mới chán.

Bà Quỳnh nói :

- Biết chán là mẹ mừng. Cứ chơi cho lắm vào, cuối năm rớt cái đùng thì xấu mặt.

Uy tự tin:

- Con không rớt được đâu. Mẹ khỏi lo.
- Ở đó mà chủ quan. Cuối tháng rồi, con tới chỗ dì Hải kết toán sổ sách cho rồi kéo tội. Với lại bớt bớt đi chơi một chút cho mẹ nhờ. Bỏ mày vừa gọi điện hỏi về mày đấy.

Đang vui vẻ, mặt Uy chợt xụ xuống:

- Gọi điện hỏi là đã tròn trách nhiệm làm cha rồi à?

Bà Quỳnh buồn bực:

- Sao lúc nào con cũng ác cảm với bố mình?

Uy cộc cằn:

- Con không quên được việc bố đã ruồng rẫy mẹ con mình như thế nào. Ngày ấy, mẹ con mình nghèo đói, cực khổ, thiếu thốn đủ thứ, ông ta nhấn tâm ngoảnh mặt, giờ lại tỏ vẻ chăm lo. Con không cần sự giả dối đó.

Bà Quỳnh kêu lên:

- Con không được hỗn.

Uy nhếch môi:

- Khổ là con đang nói thật lòng mình.

Dứt lời, anh đứng dậy:

- Con đi đây.

Bà Quỳnh hạ giọng:

- Về nhà ăn cơm nhé con.

Uy lắc đầu:

- Con tới chỗ dì Hải chớ không về nhà. Mẹ đừng chờ cơm.

Bước ra khỏi trung tâm thương mại khá bề thế trong Chợ Lớn, Uy cho xe về quầy báo của Thiện. Lòng nặng nề khi nghĩ tới ba mình. Giờ này ông đang ở Hà Ni hay Hải Phòng gì đó. Nghề nghiệp khiến ông không ở đâu lâu, nhưng nơi nào ông ghé, ông đều có một người đàn bà. Bố Uy rất mực đa tình, nhưng về già lại thui thủi một mình vì tất cả những người đàn bà từng sống chung đều cảm hận thói bội bạc của ông. Con cái cũng thế, Uy không chấp nhận một người cha trăng hoa vô đạo đức, nên rất ghét mỗi khi nghe mẹ nhắc tới bố. Anh cũng mang tiếng "Sát thủ vô tình", nhưng kỳ thực, Uy chưa bao giờ vượt mức giới hạn được phép với bất cứ cô gái nào. Dù những con bé đeo theo anh luôn sẵn sàng đáp ứng. Chính sự dễ dãi đó, khiến Uy chán. Anh luôn tin tình yêu chân chính phải có sắc màu riêng, nhưng hương vị ấy ra sao, đó là điều Uy đang tìm kiếm.

Vừa dừng xe trước quầy, Uy đã bắt gặp cái nhìn đầy ác cảm của Dao. Con bé lại ca điệp khúc cũ:

– Anh Thiện không có ở đây.

Uy ngồi lên yên xe:

– À. Anh biết mà. Nó đang uống cà phê với Tí Nị trong quán Sóng Xanh.

Nghe nhắc đến tên quán, Ca Dao liếc Uy. Hừ! Đây là quán lần trước Dao vào với Sơn rồi đụng Uy trong đó. Hắn ta muốn ngụ ý gì nhỉ! Uy xoa cằm:

– Sóng Xanh, cái tên nghe lãng mạn quá phải không? Thảo nào những người yêu nhau hay tìm khoảng trời riêng ở đó. Cũng may hôm ấy Ca Dao không đụng phải Thiện.

Dao chưa kịp nói gì, Uy đã tiếp:

– À, mà quên. Thiện bận trông quầy mà. Tội nghiệp... cu cậu cứ tưởng cô em ngoan hiền của mình tới trung tâm luyện thi đại học, chớ đâu ngờ con bé đang luyện ... yêu.

Ca Dao sững lên:

– Thôi nha, anh thành bà Tám hỏi nào vậy? Nhiều chuyện thấy ớn luôn.

– Từ hồi quen em ấy. Anh hỏi thật. Em kết Sơn hả?

Ca Dao gắt:

– Câu này anh hỏi một lần rồi.

Uy lì mặt:

– Nhưng chưa nghe trả lời, phải hỏi nữa.

Dao làm tỉnh:

– Nếu phải thì sao?

Uy xoa tay vào nhau:

– Anh chúc mừng chớ có sao đâu. Mà này! Lý do gì khiến anh em mình không thể trò chuyện thân mật hơn nhỉ?

Ca Dao khịt mũi:

– Lý do hả? Chắc tại lần đầu thấy anh em đã ghét, nên trò chuyện thân mật có hơi ... bị khó hơn gậy gộc.

Uy cười khì :

– Bọn con gái anh quen không ai có cách nói chuyện như em.

Ca Dao nhip tay:

– Điều đó chứng tỏ anh em mình khác rờ.

Uy chăm chú nhìn Ca Dao. Một rung động lạ thường bỗng thoáng nhanh qua hồn anh. Uy vội xua nguồn cảm xúc ấy ngay. "Anh em mình khác rờ" Tự Ca Dao đã khẳng định như thế, Uy còn mơ tưởng gì đây khi anh đã có những cô gái hợp ý mình. Giọng Ca Dao tỏ mờ vang lên:

– Trông anh sướng thật. Lúc nào cũng thành thói chọn phố xá làm nhà.

Uy buột miệng:

– Sướng à? Anh không bị bó buộc thời gian như Thiện. Điều đó sướng sao?

Ca Dao thắc mắc:

– Anh không phải phụ gì hai bác à?

Uy ngập ngừng:

– Có chứ. Nhưng không thường xuyên như em và Thiện.

Dao hỏi tới:

– Cụ thể là việc gì?

Uy im lặng. Một lát sau, anh nói:

– Mẹ anh cũng buôn bán, bà có một sạp vải nho nhỏ ở trong chợ vải Soái Kinh Lâm.

Vờ như không biết gì về gia đình Uy. Dao lè lưỡi:

– Eo ơi! làm ăn to nhỏ. Thế anh phụ gì cho mẹ?

Uy nhún vai:

– Kiểm tra sổ sách, kết toán hàng tháng. Chuyện nhỏ, nhưng không thể thiếu được.

– Chỉ vậy thôi sao?

– Ngoài ra, anh còn tự nuôi bản thân.

Ca Dao tỏ vẻ không tin:

– Bằng cách nào?

Uy nói:

– Bằng cách kết toán hàng tháng cho một vài doanh nghiệp nhỏ quen với mẹ anh. Họ trả lương ngon lành lắm đấy.

– Thì ra anh không đến nỗi như em từng nghĩ.

Uy nheo nheo mắt:

– Trong cái nhìn của em, chắc anh rất tệ, chỉ biết chơi, không biết làm?

Ca Dao thành thật:

– Em chỉ thấy anh quậy chứ có thấy anh làm đâu.

Uy nói:

– Anh thích bị người khác đánh giá sai, thích người khác thấy những mặt yếu kém của mình. Cô nàng nào yêu anh, trước tiên phải yêu những thói hư, tật xấu của anh.

Ca Dao cong môi:

– Ngoài Phương Phi ra, đã có cô nào dại dột chưa?

Uy chép miệng:

– Biết trả lời thế nào nhỉ? Anh chả khoái quơ đũa cả nắm, nhưng con gái thời nay thường dại dột trước mọi sự hào nhoáng. Phương Phi và các cô gái khác cũng yêu đấy, nhưng chắc gì họ yêu anh như anh tưởng.

Ca Dao reo lên:

– Nếu thế thì em đã hết tổn một châu há cảo rồi. Cảm ơn sự sáng suốt trong tình yêu của anh.

Uy lắc đầu:

– Đúng là phụ nữ.

Dao ngạc nhiên:

– Sao cơ?

– Thì chỉ phụ nữ mới hồn nhiên reo vui trên nỗi đau của người khác.

Ca Dao bấu môi:

– Anh có thật tình với họ đâu mà đau. Nhưng đùa với tình yêu là điều không nên.

Uy hơi nghiêng mình:

– Cám ơn lời khuyên của người đang yêu.

Mặt Ca Dao ửng đỏ lên, cô lảng đi:

– Anh nói về gia đình anh đi.

Uy cười cười:

– Anh em mình có thể tâm sự nhẹ nhàng rồi à. Anh đang thắc mắc không hiểu sao em lại hứng thú đến thế.

Ca Dao so vai:

– Tại em đang vui.

– Nhưng gia đình anh chỉ toàn chuyện buồn, kể ra sẽ làm em chán.

Ca Dao nói:

– Làm gì có nhiều chuyện buồn trong một gia đình trung lưu cơ chứ, anh không thích thì thôi vậy.

Dứt lời, cô cầm tờ Mục Tím lên đọc ngay trang Nhí Nhố rồi khúc khích cười một mình. Cô thừa biết Uy khó mở miệng nói về gia đình nếu đúng là mẹ con anh từng vong ơn bội nghĩa, phản bội mẹ Sơn, người đã dang tay đón mình khi gặp hoạn nạn. Không hiểu Ca Dao đang nghĩ gì, Uy bèn gọi cô:

– Dao này! Nói về Sơn và em đi chứ.

Vờ như không nghe, cô cứ cúi mũi đọc. Uy cứ lặng lẽ nhìn. Anh không ganh với Sơn, nhưng trong lòng vẫn dỗi lên một chút gì như xốn xang. Nhưng nếu so sánh thì Sơn hơn anh mọi mặt. Anh ta đã ra đời và giữ một chức vụ có tiếng tương đối trong xã hội. Giám đốc một trung tâm tin học nghe oai lắm chứ đâu lèng èng ... chức vụ sinh viên như Uy. Sơn đúng là một điểm ngắm của các cô gái khi muốn chọn một tấm chồng. Ca Dao yêu anh ta là đúng. Bất giác, Uy thờ dãi khi nghĩ tới những mối tình hồ của mình. Anh nổi tiếng đào hoa, vậy mà phải ngấm nghĩ về tình yêu của người khác. Chắc đã tới lúc Uy phải thay đổi cách yêu rồi. Nhưng thay đổi ra sao, anh sẽ tập tành yêu bằng cách nào đây? Uy cười thầm vì những điều vớ vẩn trong hồn. Vừa lúc ấy, Phương Phi bước ra. Nhìn cô nàng khêu gợi trong chiếc áo thun hai dây và chiếc quần short siêu ngắn, Uy thấy xốn mắt. Anh sổ sàng nhìn cô và nói:

– Trông hết sảy.

Phương Phi ưỡn ngực về phía Uy:

– Làm vài cơ bi da nhé?

Uy chép miệng:

– Nhìn em, anh biết mình cảm chắc phần thua.

Phi cười thích thú:

– Ai thua khỏi trả tiền.

Uy thoái thác:

– Nhưng hôm nay anh không hứng.

Phương Phi đổi:

– Bày đặt kiếm chuyện. Đừng làm em quê đó nha.

Ca Dao tò mò nhìn hai người. Ánh mắt như ẩn nụ cười chế giễu của Dao, khiến Uy tự ái. Anh gạt chống xe lên:

– Đi thì đi.

Phương Phi ôm anh sát rạt. Uy muốn tức thờ vì thân hình bốc lửa của Phi dính sát vào người mình. Con bé vòng tay siết eo anh, giọng hết sức tự nhiên:

– Anh có tập thể hình không mà trông sport thể?

Uy cợt nhả:

– Anh tập đủ thứ đủ kiểu.

– Thiệt hả?

– Thiệt chứ. Nếu em cần, anh sẵn sàng hướng dẫn đến khi nào đạt tới đỉnh thì thôi.

Cấu vào hông anh, Phương Phi ré lên:

– Quỷ sứ!

Uy cười và rồ ga thật lớn. Tới bar Q, Uy để mặc Phương Phi chơi bida với mấy gã tây balô. Anh ra quầy rượu và gọi một ly. Hôm nay tiền căng phòng túi, tội gì không tự đãi mình. Vừa nhâm nhi anh vừa đảo mắt nhìn quanh. Như một thói quen xấu, anh tò mò với những kẻ lạ xung quanh. Uy chợt nhíu mày khi nhận ra gương mặt Sơn sau cặp kính trí thức. Anh ta đang ngồi với một phụ nữ, chắc trăm phần trăm không phải là Ca Dao rồi, cô ta không thuộc tuýp trẻ trung, nhí nhảnh như Dao, Uy xác định đây là một phụ nữ đã thành đạt. Cô ta trông chừng chắc, sang trọng với bộ quần áo đắt tiền. Ngồi cạnh bên Sơn bảnh bao không kém. Hai người là đồng nghiệp hay là tình nhân nhỉ? Lẽ ra Uy chẳng nên tò mò làm gì, nhưng nhớ đến Ca Dao, anh không thể lờ được. Nâng ly rượu lên, anh uống một ngụm nhỏ, mắt lim dim quan sát. Anh thấy Sơn chồm người sang phía cô gái, âu yếm vén những sợi tóc loà xoà trên trán cô ta. Chà! Tình tứ kiểu này chắc chắn không phải đồng nghiệp thông thường rồi. Thì ra Sơn cũng giống anh, thích chơi trò bắt cá nhiều tay. Hẳn hơn Uy ở chỗ lúc nào cũng đeo mặt nghiêm chỉnh. Ô hô! Tội nghiệp em Ca Dao đã làm rồi bé ơi. Nhưng sao anh lại reo lên như thế nhỉ? Anh vui chứ không buồn cho Ca Dao à? Suy cho cùng, anh là chúa nhỏ mọn. Uy nhấp nhồm trên cái ghế chân cao khi Sơn vỗ về bàn tay cô gái, mặt đắm say, tha thiết như thể gian này chỉ có hai người. Rõ ràng Sơn đang đóng kịch với đối tượng của mình. Những vai thế này, Uy vẫn thường diễn nên chỉ nhìn sơ, anh cũng đánh giá được Sơn ... có nghề hay không. Chắc anh ta cũng không diễn thường lắm, nên trông khá lúng túng. Nhưng Sơn cần gì phải làm thế nhỉ? Lúc Uy còn đang thắc mắc, Sơn đã đứng dậy, anh ta lịch sự dìu cô gái ra cửa. Cửa chỉ của Sơn không khác hôm anh ta đi với Ca

Dao là mấy. Uy khẽ thở dài. Anh uống cạn ly rượu và gọi thêm một ly nữa. Phương Phi tựa cằm lên vai Uy, cô giật ly rượu trên tay anh, giọng tò mò:

– Anh không vui à?

– Ờ.

– Sao thế?

Uy lắc đầu. Vẫn tựa sát vào anh, Phi hỏi:

– Anh không muốn giải bày với em sao?

Uy mĩa mai:

– Anh không nghĩ em chịu khó chia sẻ buồn vui với người khác.

Phi bá cổ Uy:

– Anh không phải là người khác. Em thích anh.

Uy bật cười:

– Thế à?

Phương Phi chớp mắt:

– Anh nghĩ sao?

Uy chua cay:

– Hơi bất ngờ vì bị con gái tán tỉnh.

Phi xịu mặt:

– Em không đùa đâu.

– Anh cũng thế.

Phương Phi bưng ly rượu uống một hơi. Xong cô trở lại bàn bida. Uy lại gọi cho mình ly rượu khác. Có lẽ tối nay anh nên say, nhưng vì lý do gì, anh không nghĩ ra kịp.

Ngần ngừ một chút, Ca Dao bước tới phòng bảo vệ. Cổ nén nổi ngại ngùng, cô gọi nhỏ:

– Bác ơi!

Đang xem báo, ông Tám bỏ cặp kính lão xuống, giọng ồm ồm:

– Có chuyện gì?

Ca Dao mỉm cười thật tươi:

– Cháu muốn gặp giám đốc Sơn.

Ông Tám nhíu mày:

– Để làm chi?

– Dạ có chút chuyện riêng ạ.

– Cậu ấy đang họp, không tiếp khách đâu.

Ca Dao ấp úng:

– Bao giờ mới xong ạ?

Ông Tám cụt ngùn:

– Còn xoi! Mới bắt đầu mấy phút mà.

Ca Dao thất vọng:

– Vậy ... cháu cảm ơn bác.

Vừa bước trở ra, Dao đụng phải một người đàn ông đang vội vã, cô chưa kịp xin lỗi ông ta đã kêu lên đầy kinh ngạc:

– A! Cô chủ quầy báo gần công viên phải không? Cô làm gì ở đây thế?

Ca Dao ngỡ ngàng khi có người biết về mình. Cô đứng lui lại và nhận ra đó là người Sơn từng chào hỏi ngoài quầy báo, người từng gọi Dao là "con gái". Không ngờ ông ta lại nhận ra cô ở chỗ này.

Dao gật đầu:

– Cháu chào bác ạ.

Ông khách mỉm cười:

– Cháu tìm cậu Sơn phải không? Tiếc quá. Cậu ấy đang họp. Vội lại bác cần nhắc cháu một điều tế nhị. Không nên đến chỗ làm việc tìm người quen. Như vậy vô tình gây phiền cho anh ta mà không hay đấy.

Dứt lời, ông ta bước thẳng vào trong. Dẫu rất xấu hổ vì những lời vừa rồi, Ca Dao vẫn không nén được tò mò.

Cô đến gần ông Tám và hỏi:

– Bác ấy là ai vậy?

Ông Tám ngạc nhiên:

– Là người thành lập trung tâm này. Cô không biết ông Hiệp thật à?

Ca Dao ngờ ngác gật đầu. Thôi, chết rồi. Không khéo Sơn sẽ bị ông ta ... dũa mắt. Lòng hết sức ân hận, Dao lùi thúi dất xe về.

Hôm nay giáo viên nghỉ, Dao những tưởng sẽ được gặp Sơn. Nào ngờ, cánh cửa vào phòng giám đốc của anh không mở chút nào.

Tâm trạng bần thần, Dao đạp xe ra quầy thay vì về nhà. Tới nơi, cô ngạc nhiên đến mức chỉ biết đứng trợn mắt nhìn khi trong quầy là Phương Phi và Uy. Hình như Phi đang ăn khô bò thì phải.

Tự nhiên Ca Dao nổi quạu, cô đánh giọng:

– Hai người làm trò hề gì vậy? Ông Thiện đâu?

Phương Phi vừa nhai nhóp nhép, vừa bảo:

– Người ta bỏ công chùa ra trông quầy giùm còn bị gặng hỏi.

Kéo áo Uy, Phi nói:

– Mình biến cho rồi.

Vừa nói, cô nàng vừa lấy từ học tủ ra cái khăn của Sơn để lau tay.

Tim Ca Dao nhói lên, cô lao đến chồm người qua quầy giật mạnh cái khăn trước cái nhìn trân trối của cả hai người.

Dao giận dữ hét lên:

– Ai cho phép chị lấy khăn của tôi.

Phương Phi ngó người mất mấy giây rồi phản công lại:

– Xí! Chỉ là miếng ghê mày làm gì ghê gớm thế?

Ca Dao muốn khóc khi thấy cái khăn trắng dính bết bết những dấu tương ớt đỏ. Cô cố nén giận:

– Mời ông bà ra khỏi đây ngay.

Uy bối rối ra mặt, anh ngập ngừng xin lỗi, trong khi mặt Phương Phi cứ vác hất lên trời.

– Đi thì đi. Nhưng nhớ chỗ này là nhà của tao. Sớm muộn gì tao cũng búng cái quầy chết tiệt này khỏi đây. Chờ mà xem nhé.

Ca Dao ném về phía Uy cái nhìn hằn học. Đầu đuôi cũng từ anh ta cả. Nếu không có Uy, đời nào Phương Phi chui vào quầy mà cô ta từng bảo giống chuồng chó đó.

Phi kéo nèo:

– Em muốn uống vài ly.

Uy phẩy tay:

– Cứ đi mà uống.

Phi trợn mắt:

– Bảo em đi một mình hả?

Uy cộc lốc:

– Ừ. Anh đang bận đây.

Mặt Phương Phi sượng lên:

– Vì con Dao sao?

Không nói lời nào Uy hăm hăm lên xe phóng mất. Phương Phi chống nạnh buông một tràng rùng rợn trước khi vào nhà.

Ca Dao nắm chặt cái khăn trong tay, cô vứt gói khô bò còn dư vào sọt rác gần đó.

Khách vắng, dầu chưa tới tám giờ tối. Hừ! Buôn bán kiểu này chẳng mấy chốc mà dẹp quây. Càng nghĩ, Dao càng tức. Chắc lâu nay ông Thiện đã giao quầy cho Uy để đi chơi. Ca Dao phải mách mẹ mới được.

Ngồi xuống ghế, Dao mở học tử, cô chả biết phải kiếm tiền bằng cách nào đây. Dao không nghi ngờ Uy, nhưng không tin tưởng Phương Phi. Cô ta đâu có lương tâm khi thấy tiền trước mặt. Cái khăn Dao bỏ trong bao thư mà Phi còn lôi ra được thì còn chi...

Lòng Dao lại nhói lên tức tối. Cô vuốt cái khăn cho phẳng và chua xót nhìn "vật để làm tin" bị lấm lem bẩn thỉu.

Có tiếng xe ngừng trước quầy tưởng là khách, Dao ngẩng lên mỉm cười. Nhưng ngay tức khắc cô quất mắt khi thấy Uy.

Giọng đanh đá, cô cay cú:

– Còn quay lại ám người ta nữa à? Không ngờ mặt anh dày tới mức lấy nơi người ta buôn bán làm nơi tình tứ. Ông bà định trù mạt người ta chắc.

Uy bình tĩnh:

– Anh có lỗi, nhưng đâu đến mức em phải nặng lời như vậy.

Ca Dao chua ngoa:

– Vậy mà nặng lời sao? Còn anh Thiện nữa, dám giao trứng cho ác. Tui phải mách mẹ mới được.

Uy còn nhỏ nhẹ:

– Anh em cần thông cảm với nhau. Thiện không có thời gian nên mới phải nhờ anh để tới thăm Tí Nị một chút.

Dao vẫn giận dữ:

– Ảnh làm thế là sai.

Uy nói:

– Để tới được với người mình yêu, ai cũng thấy việc mình làm là đúng cả. Dao từng vào quán với Sơn trong giờ học, như thế là đúng với em, nhưng với mẹ và Thiện là sai đấy.

Ca Dao nuốt nghẹn xuống. Hắn gián tiếp bảo sẽ mách mẹ chuyện cô bỏ học đi chơi với Sơn đây mà. Đúng là ... quỷ Sa Tăng.

Dao vẫn bướng bỉnh:

– Nhưng chuyện của em chả ảnh hưởng gì tới quầy báo cả. Anh Thiện cứ giao cho anh mãi chắc tiêu luôn quá.

– Em nghĩ vậy là lầm. Anh cũng có khiếu kinh doanh lắm đó.

Ca Dao bấu môi:

– Phương Phi cũng từng nói thế. Hai người phá sập quầy người ta thì có.

Uy khoanh tay:

– Nếu lúc này không có Phi trong quầy chắc thái độ của em đã khác.

Ca Dao khó chịu:

– Đương nhiên rồi. Phi làm hư khăn của Sơn mà còn nói thật khó nghe.

Uy bứt rứt:

– Thật tình anh không biết khăn đó của Sơn. Anh xin lỗi lần nữa vậy.

Ca Dao chép miệng:

– Hôm nay toàn gặp chuyện gì không hà.

Uy tỏ vẻ quan tâm:

– Em được nghỉ à?

– Vâng.

– Sao không đi chơi với Sơn?

Bỗng dừng Dao nổi cáu:

– Sơn bận họp hành chứ đâu ở không như anh.

Uy tỉnh bơ:

– Bởi vậy mới nói.

Ca Dao nhíu mày:

– Nói cái gì?

Uy xoa hai tay vào nhau:

– Yêu người chức sắc phải chịu thiệt thòi, vì họ không có thời gian dành cho mình đâu.

Ca Dao vênh mặt lên:

– Nếu thế thì người lông bông suốt ngày cà kê ngoài phố rất có giá?

Uy nói:

– Ý anh không phải vậy. Nhưng cái gì cũng có giá của nó, em à. Người lông bông dễ gần hơn người chức sắc.

Ca Dao cao giọng:

– Phải nói người lông bông giao thiệp bừa bãi, chứ không lựa chọn như người đạo đức, đảng hoàng.

Uy cười khùng khục:

– Đạo đức đảng hoàng. Tiêu chuẩn của em đó sao? Cao lắm. Tốt lắm. Nhưng những tay đạo đức giả bây giờ đầy rẫy và họ thường đóng vai những người đảng hoàng, đáng kính mới chết chứ.

Ca Dao vốn nhạy cảm, cô hỏi ngay:

– Anh muốn ám chỉ điều gì?

Uy im lặng. Anh không thể kể với Dao những gì mình thấy, vì anh không phải là một bà Tám. Hơn nữa, anh và Sơn vốn xung khắc từ bé.

Mẹ anh và bà Tú Anh xưa kia từng là bạn thân, chính khi mẹ con anh bị ông bố ruồng bỏ để đi theo người đàn bà khác, bà Tú Anh đã dang tay đón về. Mẹ con Uy lúc ấy, tuy cực khổ, khó khăn, nhưng vẫn bám bụng trả tiền ở trọ, tiền ăn uống, cùng những chi phí khác chứ dứt khoát không nhận sự giúp đỡ của gia đình bà Tú Anh. Qua sự giới thiệu của bà ta, mẹ Uy đã làm thuê cho một tay trùm phân phối vải ở chợ Soài Kinh Lâm. Và cũng từ đó, bà nắm được mọi mảnh lời làm ăn, để mười mấy năm sau cũng trở thành một trùm như chủ cũ của mình.

Mâu thuẫn giữa hai người bạn cũng bắt đầu phát sinh từ lúc mẹ Uy lặn lội được ít vốn. Hùn hạp làm ăn rồi bất đồng. Hai bà mẹ trở mặt, khiến hai thằng con vốn cũng chẳng ưa nhau càng ghét nhau hơn.

Gia đình Sơn bắt đầu sa sút khi cha anh ta mất. Chính sự sa sút đó, khiến Sơn mặc cảm trước sự đi lên của mẹ con Uy. Nhưng suy cho cùng, dầu đã trải qua bao nhiêu tháng năm, bà Tú Anh cũng vẫn là ân nhân của mẹ con Uy. Anh không muốn nói bất cứ điều gì bất lợi hay đụng chạm tới Sơn.

Nhưng còn Ca Dao thì sao? Con bé tự tin và chủ quan quá. Anh có nói sự thật cũng bằng không, vì người đang yêu có bao giờ sáng suốt.

Uy từ tốn:

– Anh có ám chỉ gì đâu, sao em đa nghi thế?

Một tốp học sinh tập vào quầy, chúng tìm mua những loại sách bài giải, những tài liệu photo các đề thi học kỳ ở các trường trung học. Uy xông xáo tìm giúp. Ca Dao ngạc nhiên khi thấy anh rành rẽ chả thua anh Thiện hay bản thân cô. Như vậy chứng tỏ ngoài

quầy rất thường xuyên. Nhưng điều gì khiến anh thích làm như thế chứ? Chắc chắn là để gần Phương Phi rồi. Vậy mà hôm trước Uy ra vẻ như bất cần, rồi lúc này cũng thế. Bọn con trai thích làm sao để con gái đeo theo lắm thì phải. Chuyện đó sẽ không xảy ra với Dao, vì Sơn thuộc tuýp đặc biệt, anh không rẻ tiền như đám bạn của ông Thiện mà điển hình là Uy.

Nhưng tại sao khi đề cập tới Sơn. Uy luôn có những lời ỡm ờ dễ ghét thế? Trong lòng Ca Dao lại dấy lên những cơn sóng âm ỉ khó chịu. Cô nhất định phải làm sao để Uy nói ra đôi điều về Sơn mới được.

Đội bọn học sinh đi hết, Dao mới hỏi:

– Anh và Sơn không thích nhau à?

Uy ngập ngừng:

– Nếu phải, có ảnh hưởng gì đến tình cảm anh em mình không?

Ca Dao vuốt tóc:

– Chắc phải có chút chút đấy.

Uy nhún vai:

– Vậy thì anh chẳng hề ghét Sơn.

– Nhưng Sơn ghét anh, và điều đó vẫn ảnh hưởng tới anh em mình.

– Em có uốn lười bảy lần trước khi nói không đó?

Ca Dao thản nhiên:

– Sự thật là vậy, cần chi phải uốn lười.

Uy chép miệng than:

– Đúng là mù quáng. Nếu thế thì tội tình gì anh phải ư hấn.

Ca Dao bĩu môi:

– Rõ ràng Sơn thành thật hơn anh.

Uy mĩa mai:

– Và đạo đức hơn anh nữa.

– Nhưng tại sao hai người ghét nhau?

– Điều này chắc Sơn đã nói với em rồi.

Ca Dao nhấn mạnh:

– Em muốn nghe để biết mức độ thành thật của anh.

Uy cười khẩy:

– Em sẽ không được nghe gì cả, vì anh có thành thật cỡ nào cũng vô ích.

Ca Dao sầm soi những móng tay mình, vậy là rõ rồi. Những gì Sơn nói về Uy và bà mẹ anh ta là đúng, đúng đến mức Uy không thể mở miệng nói về mình.

Nhớ tới những lời Sơn nói trong quán, Ca Dao quay sang nhìn Uy chăm chú. Anh đang từ tốn rít thuốc và thong thả nhả khói.

Dao chợt kêu lên:

– Hồi thật. Anh có chơi hàng trắng không đó?

Uy gật đầu thật mạnh:

– Có.

Dao hốt hoảng:

– Thật hả?

Không trả lời Dao, Uy nhảy lên xe chạy mất. Khoảng 20 phút sau, Thiện mới về tới. Anh bối rối khi thấy bộ mặt xã hội đen của Dao.

Thiện giả lả:

– Uy đâu?

Dao làm lì:

– Em có giữ ông ấy đâu mà biết.

Thiện chặc lưỡi:

– Cái thằng! Nhờ ngồi quầy một chút đã vội biến.

Ca Dao lừ mắt:

– Anh có biết Uy chơi xì ke không?

Mặt Thiện nghếch ra, phải mất mấy chục giây anh mới như bừng tỉnh:

– Tầm bậy. Ai bảo mày thế?

Dao hiu hiu tự đắc:

– Ông chớ ai. Có người báo cho em tin này và Uy đã xác nhận.

Thiện đưa tay vuốt mặt:

– Nó đùa ấy.

Dao trề môi:

– Không ai đùa ngu như vậy. Anh cứ giao quầy cho ông và bà Phi đi, đến lúc hối hận không kịp đó.

Thiện bức xúc:

– Thật vô lý. Uy không đời nào dây vào ma túy. Đứa nào tung tin này vậy?

Ca Dao áp úng:

– Một người bạn của em.

– Ai thế?

– Anh không biết đâu. Nhưng người này rất uy tín. Họ không nói sai đâu.

Thiện ngồi thừ ra trên yên xe. Lâu lắm anh mới hỏi:

– Nghỉ học à?

Dao gật đầu. Thiện nhát gừng:

– Sao không về nhà mà ra đây?

Dao mĩa mai:

– Nếu về nhà, làm sao biết anh bỏ quây đi chơi. Em không muốn nhắc đâu, nhưng coi chừng "gần mực thì đen" đó.

Thiện gắt:

– Anh biết chọn bạn mà.

Ca Dao nhấn mạnh:

– Em dám chắc Uy không phải người tốt.

Thiện phản ứng:

– Chỉ nghe một chiều đã vội phán đoán coi chừng hồ đấy.

Dao lắc đầu:

– Em không sợ bị hổ, chỉ sợ anh Uy dụ dỗ.

Thiện nổi cáu lên:

– Không cần em phải lo những chuyện vô bổ như vậy. Hơn nữa, anh bảo đảm Uy không phải dân xì ke.

– Nhưng chính em thấy ảnh hít trong quán Sóng Xanh mà.

Mắt trợn lên ngạc nhiên, Thiện hỏi:

– Em vào đó với ai?

Ca Dao cắn môi. Tật ham nói đã khiến cô lộ tẩy. Thiện hỏi hả lặp lại câu hỏi.

Dao đáp bừa:

– Với đám bạn học chung.

Thiện đập mạnh tay vào chồng sách.

– Được. Anh sẽ hỏi thẳng Uy chuyện này. Nếu đúng nó hít heroin, anh dứt nó ngay.

Liếc Ca Dao, Thiện hỏi:

– Tội bạn nào đưa em vào quán Sóng Xanh, em cũng nên liệu chừng vì quán ấy chả tốt lành gì đâu.

Dao khịt mũi:

– Vậy sao anh đưa Tí Nị tới đó?

Thiện cau mày:

– Anh đưa Tí Nị tới hồi nào? Hừ! Chỉ có những thằng đểu mới đưa người yêu tới mấy chỗ đấy.

Ca Dao kêu lên:

– Sao anh lại nói vậy?

Thiện nhún vai:

– Quán toàn tập trung bọn bất hảo, đâu phải chỗ tâm tình.

Ca Dao nói:

– Em thấy chỗ đó vừa sang trọng, vừa ấm cúng, yên tĩnh có tập trung ai bất hảo đâu.

Thiện bẻ ngay:

– Vậy sao em bảo thấy Uy hít heroin với bạn bè? Một quán cà phê có hiện tượng hút hít xảy ra trước mặt mọi người thì em không nên vào.

Ca Dao làm thinh nhưng trong lòng hết sức ám ức. Nói như Thiện khác nào Sơn đã đưa cô tới nơi không nên tới. Chẳng qua anh Thiện muốn bênh vực Uy nên mới quá lời thế thôi.

Giọng tò mò, Ca Dao hỏi:

– Vậy lúc nãy anh và Tí Nị đi đâu?

Thiện đáp:

– Ngồi ở nhà con bé làm gia sư bắt đắc dĩ chớ đi đâu.

Rồi Thiện gật gù:

– Con gái nhà lành có khác, dễ gì vừa quen đã chịu vào quán với con trai.

Ca Dao thắc thỏm:

– Thí dụ Tí Nị đồng ý vào quán, anh nghĩ sao?

Thiện ngẫm nghĩ:

– Trước mắt thì thích thật, vì yêu cầu được đáp ứng. Nhưng khi về nhà nhớ lại chắc hơi bị thất vọng. Nàng dễ dãi với mình, chắc với những gã khác cũng không ngoại lệ.

Ca Dao cắn môi:

– Trời ơi! Đàn ông các người khiếp thật. Nghĩ đi rồi nhớ lại, rồi đánh giá con gái. Cũng vì yêu, người ta mới đáp ứng yêu cầu của ông chớ bộ.

Thiện cười khẩy:

– Yêu cầu này được đáp ứng thì yêu cầu khác cao hơn cũng được đáp ứng. Tới lúc đó, tình yêu trong sáng đã chuyển giai đoạn, phần thiệt thòi sẽ thuộc về con gái. Anh không thích, vì yêu nhau phải biết giữ cho nhau, tôn trọng nhau, chớ không phải chỉ đòi hỏi chiều nhau.

– Anh lo xa quá. Điều này do anh nghĩ ra hay do quân sư Uy truyền thụ kinh nghiệm vậy.

– Tình yêu của anh khác tình yêu của Uy. Hẳn chả truyền kinh nghiệm gì cho anh cả.

Môi hơi nhếch nên, Thiện nói tiếp:

– Biết đâu chừng mai mốt Uy phải hỏi anh thế nào là một tình yêu chân thật.

Ca Dao bật cười:

– Chà! Chưa gì đã phách lối.

Thiện so vai:

– Anh nói thật đó. Sau này có quen ai, em nhớ phải biết treo giá. Con trai bọn anh quen qua đường thì ực tỷ cô, nhưng để chọn một người bạn đời thì khó lắm. Tìm người yêu khác nào ngậm ngãi tìm trầm.

Ca Dao làm thinh, nhưng trong lòng hoang mang khi nghĩ tới mình và Sơn. Nếu nghiêng theo tư tưởng của anh Thiện thì Dao đã quá dễ dãi với Sơn rồi.

Liệu Sơn có xem thường Dao không nhỉ? Ca Dao bút rút nhìn cái khăn nằm một xó trong học tủ. Chắc cô phải biết dần lòng nén tình cảm của mình xuống, có thể Sơn mới tôn trọng cô và tình yêu của hai người mới có ý nghĩa hơn

Chương 7

Ca Dao chán nản dõi mắt về phía cuối con phố. Suốt hai ba tuần nay, Dao không gặp Sơn. Anh dường như không tồn tại trên cõi đời này. Mỗi lần vào gởi xe ở trung tâm, Dao vẫn cố ý chần chừ trông ngóng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh. Có một lần cô dẹp mọi phân vân ngại ngùng tới hỏi bác Tám bảo vệ. Ông ta lắc đầu rồi xua tay đuổi Dao như đuổi tà.

Ca Dao vừa buồn, vừa tức. Cô không hiểu nổi vì lý do gì Sơn lại không đến với mình nữa.

Chẳng lẽ vì Sơn bị ông già hôm đó phê bình? Nếu thế, Ca Dao là người có lỗi rồi. Nhưng dầu thế nào, Sơn cũng nên nói với cô một lời chứ. Đằng này anh bật tăm khiến cô không sao chịu được. Dao chỉ sợ Sơn đã quên cô thì cô buồn chết.

Phương Phi từ trong nhà bước ra. Cái dáng kệnh kiêu của cô ta làm Ca Dao xốn mắt, nhưng vốn lịch sự, Dao vẫn mỉm cười.

Phi hát hăm:

– Uy đâu, mày biết không?

Ca Dao lắc đầu:

– Không. Lâu rồi ông không ra đây nữa.

Phương Phi cay cú:

– Chắc tại Uy chán bản mặt mày quá chớ gì.

Ca Dao không vừa:

– Ông chán chị thì có.

Phương Phi khinh khỉnh:

– Vừa phải thôi con nhóc. Mày liệu chừng tao đấy.

Dứt lời, Phương Phi bỏ vào nhà. Đạo này cô ta bớt quậy, bớt đi chơi và hay ngóng Uy. Nhưng chẳng hiểu sao cả tuần nay anh ta cũng biến. Ca Dao định hỏi Thiện nhưng lại thôi.

Sau vụ việc Dao kết án Uy chơi ma túy, nhưng Thiện khẳng định là không có và tiếp tục giao du với anh, Ca Dao rất ngại đụng tới Uy. Gặp anh, cô lo là phốt tỉnh và Uy cũng ít tiếp xúc với Dao. Có thể anh còn dị ứng với nhận xét của cô không chừng.

Tất cả cũng tại Uy. Nếu hôm đó anh bảo "không" thì cô đâu quyết rằng anh hít heroin. Đằng này anh ừ một tiếng cộc lốc và bỏ đi. Tiếng "ừ" ấy khác nào lời thách thức, Ca Dao làm sao có thể im miệng được. Dầu Uy từng bảo "thích người khác nghĩ sai về mình" anh cũng không nên gây hiểu lầm như thế chứ.

Thiện trở xe tới, anh huýt gió một bài nhạc trẻ đang nằm trong topten bằng giọng hết sức hạnh phúc khiến Ca Dao phải ganh tỵ. Anh và Tí Nị ngày càng ... kết. Điều này khiến Dao nghi ngờ tính trung thực của tình yêu.

Rõ ràng Thiện đã chiếm được trái tim của Tí Nị bằng một màn kịch, vậy mà anh luôn ca tụng tình yêu chân thật, chân chính, còn cái màn kịch ấy chỉ là một trong nhiều cách giúp anh nhanh chóng tiếp cận mục tiêu.

Đàn ông đáng sợ thật. Cớ nào họ cũng bào chữa được.

Bất giác Ca Dao lại thở dài khi nhớ tới Sơn. Anh đang làm gì và ở đâu nhỉ?

Giọng Thiện vang lên:

– Chuẩn bị đi học đi.

Ca Dao đứng dậy:

– Vâng.

Ngập ngừng một chút, cô hỏi:

– Sao dạo này không thấy ông Uy. Lúc nãy Phương Phi hỏi, em chả biết đâu mà trả lời.

Thiện vỗ đùi:

– Nhỏ Phi kết thằng Uy thiệt rồi.

Ca Dao nhếch môi:

– Bộ hỏi vậy là kết sao?

Thiện nói:

– Với người khác có thể là không, nhưng với nhỏ Phương Phi thì khác. Nó chấm Uy vì nhiều lẽ lắm đó.

Dao tò mò:

– Lẽ nào! Anh thử kể xem.

Thiện xoa cằm:

– Phương Phi là đứa lý tài, nên lý do nó chấm Uy chắc chắn phải vì tiền.

Dao bĩu môi:

– Chủ một sạp vải, giàu hơn quầy báo nhà mình thật, nhưng so với thiên hạ thì có thấm vào đâu.

Thiện trợn mắt:

– Ai nói với em mẹ Uy là chủ sạp vải.

– Thì ổng chứ ai.

Thiện chép miệng:

– Cái thằng đúng là thích hạ giá bản thân. Mẹ Uy là trùm phân phối vải trong chợ Soái Kinh Lâm đó. Bác ấy là giám đốc một công ty trách nhiệm hữu hạn chứ không phải chủ sạp cò con như mẹ con mình đâu.

Ca Dao cố giữ giọng dửng dưng:

– Giàu như vậy thảo nào Phương Phi đeo cứng ngắc. Một bên có tiền, một bên có sắc cũng xứng. Nhưng chả hiểu tình yêu của họ rồi sẽ tới đâu.

Dứt lời, cô đạp xe tới trung tâm. Giáo viên dạy văn nổi tiếng giảng hay, hấp dẫn vẫn không khiến Dao tập trung hoàn toàn như mọi khi được. Cô thắc thỏm nhớ về Sơn với vô vàn thắc mắc.

Đến giờ về, trời lại đổ mưa, cơn mưa cuối mùa lớn, dai dẳng, khiến Ca Dao không dám về vì không mang áo mưa, vì sợ cây ngã, vì sợ sấm chớp.

Cùng vài ba người khác, Ca Dao đứng nép vào hàng hiên của trung tâm tin học. Vừa đợi tạnh mưa. Dao vừa hy vọng sẽ trông thấy Sơn, đầu chỉ thoáng qua thôi cho đỡ nhớ nhưng.

Chờ mãi, mong ước của cô cũng thành hiện thực. Từ trên lầu, Dao thấy Sơn bước xuống cạnh một cô gái có vẻ hơi cứng so với anh. Chắc hai người là đồng nghiệp, vì họ vừa đi vừa trao đổi với nhau rất thân mật.

Như một phản xạ, Ca Dao tách khỏi đám đông, bước vội về phía Sơn. Vừa đi, cô vừa gọi tên anh thẳng thốt.

Sơn và cô gái đồng quay lại. Gương mặt đang tươi vui của Sơn khẽ nhú lại. Anh bước nhanh đến trước mặt cô, giọng vừa nghiêm vừa lạnh:

– Có chuyện gì không?

Ca Dao chột lúng túng trước cái nhìn soi mói của cô gái. Cô vuốt mái tóc ẩm nước mưa và ấp úng:

– Lâu quá không gặp anh.

Sơn rành mạch:

– À! Anh rất bận. Rất ... rất bận nên không ghé quầy mua báo được. Em có giữ cho anh mấy tờ Saigon Time với Kinh Tế Sài Gòn không?

Ca Dao gượng gạo gật đầu. Sơn mỉm cười:

– Vậy thì tốt quá. Hôm nào anh sẽ ghé lấy. Thôi nhá.

Ca Dao chưa kịp nói thêm lời nào, Sơn đã quay lưng. Riêng cô gái vẫn đứng tần ngần nhìn Dao rồi mới bước theo anh.

Mưa vẫn nặng hạt, nhưng Dao vẫn nghe rõ tiếng Sơn giải thích:

– Cô bé này có quầy báo ở gần công viên. Anh và bác Hiệp vẫn hay ghé mua.

Ca Dao thần thờ dựa cột ở hành lang, cô mặc kệ bụi mưa phất vào mặt ướt lạnh. Với Sơn, cô chỉ là một con bé bán báo, vậy mà lâu nay Dao cứ mơ tưởng.

Nhìn ra cổng, cô thấy Sơn chở cô gái lúc nãy, hai người chung một áo mưa, ngồi phía sau chắc cô ta đang ấm áp ôm lấy anh, chứ không lẻ loi, lạnh giá như Dao lúc này.

Những người trú mưa dần dà cũng đi mưa về gần hết. Người giữ xe đạp hỏi Dao ra nhận xe. Rùng mình cô bước đại ra sân rồi lơ ngơ đạp xe đi như kẻ mất hồn.

Vừa ra tới cổng, Dao chợt nghe có người gọi mình, Dao nghe tim thất lại cô những tưởng là Sơn, nhưng khi chiếc xe tới sát bên, cô nhận ra Uy. Anh trùm áo mưa kín mít và đang gào lên:

– Mặc áo mưa vào.

Vừa nói, Uy vừa đưa áo cho Dao. Bao nhiêu giận dữ uất ức nãy giờ cô bỗng đổ trút lên Uy.

Ca Dao cộc lốc:

– Không cần.

Bỏ mặc Uy, Dao gài đầu đạp xe đi. Nước mắt thương thân hòa lẫn với nước mưa lạnh buốt.

Uy kè kè xe theo, anh léo nhéo:

– Bộ muốn chết hay sao mà ngu vậy?

Dao cau có:

– Mặc xác em.

Uy cười to:

– Nè! Bộ thất tình sao mà đày đọa mình thế? Trên thế gian này đâu phải mình Sơn là đàn ông.

Ca Dao vuốt mặt:

– Nói nhiều quá, coi chừng trời đánh đó.

Uy tỉnh bơ:

– Nếu đánh thì đánh có đôi chứ đâu phải chỉ mình anh.

Rồi anh gằn giọng:

– Mặc áo mưa vào đi.

Ca Dao mím môi làm thinh. Răng va vào nhau lập cập nhưng Dao vẫn lì.

Cô cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy nữa. Càng lạnh Dao càng nhận ra mình đang buồn đến mức như tuyệt vọng. Tự đày đọa bản thân chỉ càng làm nỗi đau tâm hồn nhiều hơn lên.

Ca Dao tiếp tục đạp xe dưới mưa. Uy kè kè theo một bên. Nói mãi cô không nghe, bực mình Uy cúp đầu chiếc Su của mình vào đầu xe đạp của Dao khiến dù không muốn cô cũng phải thắng xe lại.

Giữ chắc tay cầm xe của Dao. Uy làm lì ra lệnh:

– Mặc áo mưa vào.

Ca Dao cũng hét lên:

– Kệ xác tôi. Ai bảo anh quan tâm.

Uy mắng:

– Đồ ngốc! Tôi vì Thiện và vì bác gái nên mới dầm mưa đến đây chứ không hề quan tâm đến đồ ngốc như cô. Hừ! Nếu cô là em tôi, tôi đã cho vài bạt tai rồi.

Ca Dao nghe mặt nhìn Uy, anh nhếch môi:

– Trông cô kia. Xấu xí, gớm ghiếc chưa từng thấy. May là tôi chứ không phải là Sơn. Anh ta mẫu mực đáng hoàng, còn cô lồi thối, lệch thẹo thế này làm sao giữ chân anh ta nổi.

Thấy Dao im lặng, Uy tấn công tiếp:

– Áo quần dính sát vào người, thật xốn mắt.

Bậm môi, Dao giật cái áo dưới mưa. Dầu ướt như chuột lột, nhưng cô vẫn đỡ lạnh hơn lúc nãy. Đi kể bên, Uy thôi không lách chách nữa. Dao lại thấy bức mình vì sự im lặng của anh. Cô chì chiết:

– Sao không lên giọng bà Tám nữa đi?

Uy cộc lốc:

– Tôi đâu có dư hơi.

Ca Dao cười khẩy:

– Cũng may là anh thiếu hơi đã thế thì về cho rồi.

Uy mỉa mai:

– Chỉ sợ em trúng gió bắt tử thôi.

Ca Dao nghiêng răng:

– Đàn ông gì mà độc mồm.

– Đâu phải với ai tôi cũng vậy.

Tới đầu ngõ, Uy chạy chậm lại. Anh đợi Ca Dao vào tận nhà mới vòng xe đi. Ra tới quầy, anh thấy Thiện có vẻ ngóng. Thiện hỏi ngay:

– Gặp Dao không?

Uy gật đầu rồi mắng vốn:

– Em mày vừa lì vừa ngang. Nó làm tao phát chán vì cái thói đồng đánh.

Thiện hạ giọng:

– Nó lại móc hầu móc họng gì mày?

– Không. Nhưng con bé có vấn đề.

Thiện hỏi tới:

– Vấn đề gì?

– Dường như đang yêu mà không được suôn sẻ lắm.

– Sao mày biết?

Uy lơ lửng:

– Chỉ là tình cờ. Tao không muốn bị nhỏ Dao bảo nhiều chuyện mà muốn mày lưu ý tới con nhỏ một chút. Đừng chìm đắm trong hạnh phúc rồi quên mọi người xung quanh.

Thiện bật cười:

– Đúng là mồm mép của một nhà từ thiện. Nè! Mày chưa báo cáo với tao về chuyến đi cứu trợ vừa rồi đó.

Uy xua tay:

– Chuyện đó lúc khác sẽ kể, vì nó qua rồi. Quan trọng là cái trước mắt kia.

Thiện nhăn nhó:

– Tao đùa vậy mà. Mày có thể bật mí một tí vấn đề của nhỏ Dao không?

Uy ngần ngừ rồi cũng kể. Cuối cùng anh kết luận:

– Chỉ sợ Sơn không thật tình, nhỏ Dao sẽ bị sốc. Chẳng hạn như tối nay, rõ ràng con nhỏ bị ... từng vì tình.

Thiện im lặng, một lát sau, anh hỏi:

– Giờ phải làm sao đây? Mà có cách nào không quân sự?

Uy đưa hai tay lên trời:

– Tao chịu. Nhỏ Dao rửa tao coi chừng bị trời đánh tao sợ lắm.

Thiện lâu bầu:

– Nếu hấn là thằng xạo, mình phải vạch mặt hấn chứ.

Uy lắc đầu:

– Vô ích thôi. Khi yêu, người ta sẽ tin người mình yêu, chớ đời nào tin tao hay mày. Mà biết đâu chừng, thông tin của tao sai. Hấn vẫn thích Ca Dao thì sao?

– Chuyện này không thể nói hàng hai được.

– Vậy thì nói hàng một. Nhỏ Dao nắm dao đằng lưỡi rồi.

Thiện liếm môi:

– Mày chắc chứ?

Uy gật đầu:

– Chắc.

Anh nói tiếp:

– Mẹ Sơn cũng chuyên môn kinh doanh vải, nên bà quen khá nhiều người trong giới. Đột đi cứu trợ vừa rồi, tao ngồi cạnh bạn của bà Tú Anh, mẹ Sơn. Nghe bác ấy kể, mẹ Sơn khoe hấn có bạn gái tổng giám đốc trung tâm tin học gì đó. Cô ta là con gái duy nhất nên hậu vận của Sơn hết sức sáng lạn. Mày cứ nghĩ đi, dầu yêu Ca Dao cỡ nào chẳng nữa, hấn cũng không chọn con nhỏ.

Thiện but miệng chữ thề:

– Mẹ nó!

Giọng Uy vẫn đều đều:

– Hiện giờ Sơn đang giữ chức giám đốc trung tâm. Một chức vụ không nhỏ, nếu không muốn nói là hơi ... bị to so với dân sinh viên như bọn mình. Con gái đưa nào không lóa mắt vì danh vọng địa vị.

Thiện thở dài:

– Ôi! Đã rơi vào lưới tình thì chả ai cứu mình được.

Uy nhướng mày:

– Mày nghĩ vậy thật sao?

– Chẳng lẽ mày nghĩ khác?

Uy nói:

– Người ta có thể chết vì một tình yêu chân thật, nhưng trong tình yêu, người ta cũng hay ngộ nhận. Tao hy vọng Dao đang ngộ nhận để con bé mau hết khổ.

Mưa đã tạnh đường phố loang loáng nước dưới hai hàng đèn đường. Thiện vươn vai đứng dậy:

– Thôi dẹp mày! Đẹp cả một ngày đầy phiền phức.

Chương 8

Sơn dần tập hồ sơ xuống bàn, giọng hậm hực:

– Anh phải giải thích thế nào em mới chịu hiểu đây? Anh và con bé ấy chỉ có quan hệ khách hàng kẻ mua người bán thôi.

Đan Thanh tấm tức:

– Rõ ràng nó là con nhỏ anh đã từng chở trước đây mà anh vờ như không phải.

Sơn ngó ra mắt mấy giây mới nói tiếp:

– Rồi thì sao? Chẳng lẽ ngoài em ra, anh không được chở ai, không có người quen nào? Chúng ta đã hơn một lần gây nhau vì chuyện này và chúng ta đã thỏa thuận xong, bây giờ em lại lòi ra nhần nhì. Anh không đủ nhần nại đâu.

Đan Thanh đành đá:

– Em không nhần nhì mà chỉ muốn cho anh biết đường hồng qua mặt em.

Sơn sa sầm mặt:

– Anh đã làm gì mà em nói thế?

Đan Thanh rít lên:

– Anh lập lờ cứ như đó là hai con bé khác nhau và chẳng có con nào thân thiết với anh.

Sơn xua tay:

– Anh không hề như em nghĩ.

– Đừng có chối. Dầu thế nào, em cũng già đời hơn anh để có thể đọc thấu tim đen của anh.

Sơn nổi khùng lên:

– Còn thế nữa à? Hừm! Anh cần một người yêu chứ đâu cần một quán gia hay một bảo mẫu già đời.

Đan Thanh xô ghế đứng lên:

– Vậy thì chia tay.

Sơn cười nhạt:

– Anh rất sẵn lòng.

Đan Thanh long mắt lên:

– Được. Rồi anh sẽ hối hận.

Sửa lại gọng kính, Sơn đá mạnh cửa bước ra ngoài. Thế đấy, Đan Thanh còn hơn cả Hoạn Thư. Anh không sao chịu nổi tật ghen tuông của cô.

Lâu rồi, anh đã vớt Ca Dao ra khỏi tâm trí, một lòng một dạ với Thanh. Cô vẫn ghen bóng, ghen gió, hoạch hợ anh đủ điều, khiến anh phải phát ngáy lên. Tật lớn này chắc Đan Thanh không bỏ được, khi đã là vợ chồng chắc Sơn sẽ là tù nhân của cô.

Nghĩ tới đó, Sơn bực bội hết sức. Anh ngồi phịch xuống ghế, mắt dán vào màn hình máy tính nhưng chỉ được vài phút, anh đứng dậy. Nhớ tới những lời chua ngoa của Thanh, Sơn lại tức anh ách.

Anh dắt xe ra chạy lòng vòng trên phố. Chạy một hồi xe, anh lại dừng trước quầy sách báo. Hôm nay ngày lễ Ca Dao không đi học. Cô đang ngồi chống tay trong quầy và tâm hồn như đang trôi về đâu.

Dừng xe sát lề, Sơn bước đến bên quầy giọng thật nhẹ:

– Báo của anh đâu?

Ca Dao ngược lên, mắt mở to như muốn nhìn thật lâu, thật kỹ xem phải Sơn không?

Anh mỉm cười:

– Làm gì nhìn anh dữ vậy?

Ca Dao bối rối vén tóc sang một bên vai, cô hít vào một hơi dài và hỏi lại anh:

– Em vẫn giữ cho anh những số báo cũ. Anh có lấy không?

Sơn gật đầu:

– Có chứ.

Ca Dao lặng lẽ cho báo vào bọc đưa cho Sơn và máy móc tính tiền.

Anh nghiêng đầu:

– Sao hôm nay em nghiêm thế? Không có gì nói với anh sao?

Ca Dao lắc đầu.

Sơn dò dẫm:

– Ca Dao giận anh à?

Cô nhếch môi:

– Không. Em chỉ ngại làm mất thời gian quý giá của anh.

Sơn hết sức vô tư:

– Hôm nay anh hoàn toàn rảnh rồi. Chúng ta tha hồ trò chuyện.

Dao lạnh nhạt:

– Rất tiếc em lại bận. Rất rất bận.

Sơn bật cười khi nghe Dao nhắc lại điệp khúc của mình. Anh ồm ồm:

– Bận tới đâu, anh cũng chờ.

– Giờ này trung tâm vẫn còn mở cửa. Anh không sợ tổng giám đốc vào đồng nghiệp phê bình sao?

Thuận tay lật tờ An Ninh Thế Giới, Sơn nhỏ nhẹ:

– Họ chỉ có quyền phê bình góp ý anh trong công việc, chứ chuyện tình cảm riêng tư thì làm sao họ dám xen vào.

Ca Dao khịt mũi:

– Giữa chúng ta làm gì có tình cảm riêng tư. Bất quá em là một con nhỏ bán báo còn anh là người mua. Nặng hơn nữa, anh là người giúp em cầm máu bị banh rơi vào đầu.

Sơn ngắt lời Dao:

– Đừng chua chát nữa. Nói thế, anh đau lòng lắm, em biết không?

Ca Dao chịu không nổi ánh mắt tha thiết của Sơn, cô khẽ nuốt tiếng thở dài.

Anh đã xuất hiện rồi đấy. Sự xuất hiện này đã đánh đổi những nghi ngờ trong lòng Ca Dao. Nhưng cô phải làm sao để treo giá ngọc như lời anh Thiện đã căn dặn chớ không thể dễ dãi với Sơn như trước đây được.

Mặt lạnh lùng băng giá, Ca Dao nói:

– Em đâu chịu trách nhiệm gì việc đau lòng xót dạ của anh.

Sơn tủm tỉm cười, lòng thích thú kiêu hãnh mát trẻ con của Ca Dao. So với Đan Thanh, Dao khác xa. Hai người đúng là một trời một vực. Khó gã đàn ông nào cầm lòng trước đôi môi phụng phịu của Ca Dao. Cô trẻ trung, tươi tắn đến mức Sơn phải nôn nao. Sau này không biết sẽ ra sao nhưng hiện tại, Sơn bỗng khao khát chiếm bằng được trái tim Ca Dao. Đàn ông luôn thích chinh phục, với Đan Thanh, anh chưa kịp làm điều này, cô đã vội lấp đầy trái tim tham vọng của Sơn bằng quyền lực. Anh không yêu Thanh, nhưng cũng không can đảm rời xa cô.

Sơn che miệng húng hắng ho. Ca Dao nhú mồm nhìn anh:

– Vẫn còn ho à?

– Không anh chỉ ngứa cổ một tí. Em không phải lo.

Dao trề môi:

– Hồng đấm đầu. Anh có viêm họng mãn tính vì ngồi suốt ngày trong phòng máy lạnh em cũng mặc kệ, nói chỉ ngứa cổ một tí.

Sơn bỗng chuyển đề tài:

– Đừng gởi xe trong trung tâm nữa.

Ca Dao tròn mắt:

– Sao thế?

Sơn nhún vai:

– Đàn bà rất hay ngồi lê. Trung tâm của anh lại vô số các bà đã qua hàng ba và vẫn chưa chồng. Họ rất thích chỗ mũi vào chuyện yêu đương của người khác. Anh không thích chúng ta trở thành đề tài của họ.

Ca Dao kêu lên:

– Quái! Em và anh đâu có gì.

Sơn cười tinh quái:

– Ờ! Thì đâu có gì.

Dao hạ giọng:

– Nè! Chị hôm trước là ai thế?

Sơn lấp lửng:

– Một trong những người ngoài ba mươi của trung tâm đấy.

Dao le lưỡi:

– Chị ấy nhìn em mới ghê chứ.

Sơn thần nhiên:

– Thì ghen mà.

Dao ngạc nhiên:

– Ghen? Sao lại ghen chứ?

Sơn hừ hừ thật thật:

– Yêu thì phải ghen chứ sao nữa.

– Chị đó yêu anh hả? Trời đất !

Sơn cười:

– Sao lại kêu trời?

Ca Dao liếm môi:

– Anh nhỏ tuổi hơn nhiều mà. Em hỏi thật nhe. Anh nghĩ thế nào?

Mắt nhìn Dao say đắm, Sơn ngọt ngào:

– Anh yêu một cô bé nhỏ nhắn, xinh xắn trẻ trung nhưng cô ấy bảo không có gì với anh.

Thở dài thăm thiết Sơn hạ giọng:

– Nếu đúng thế, chắc anh phải yêu người ngoài ba mươi ấy quá.

Ca Dao xoa gương mặt đỏ bừng:

– Vớ vẩn.

– Em nghĩ thế nào?

– Chẳng sao cả. Anh yêu được ai thì yêu, không liên quan gì tới em hết.

Sơn xịu mặt:

– Thật vậy hả?

Dao không trả lời. Cô bán tờ Tiếp Thị cho khách. Một đám học trò lóc chóc trò tới vây quanh. Chúng mượn Nữ Sinh, Bạn Ngọc rồi tới Mục Tím, Áo Trắng đọc tại chỗ khiến hai người không nói chuyện tiếp theo.

Sơn băng quơ:

– Lần nào tới đây cũng gặp Uy, hôm nay hấn tàng hình đâu rồi nhỉ?

Ca Dao nhún vai:

– Em chẳng quan tâm, có ông ấy càng bức mình

Sơn sửa gọng kính:

– Nói thật lòng đấy à?

Ca Dao thần nhiên:

– Uy thường ghé quầy vì cô chủ nhà cho em thuê chỗ này nè. Tối nay, chắc hai người đi chơi rồi. Sự thật là thế, có gì để em phải đối chứ.

Sơn nói :

– Anh cảm giác Uy vì em nên mới lảng vảng quanh đây ấy.

Dao chắc chắn:

– Bảo đảm cảm giác của anh sai. Nếu không tin em thì nhìn kia.

Sơn quay ra đường đúng lúc Uy dừng xe lại. Ngồi phía sau anh là Phương Phi. Cô nàng ăn mặc khá mát mẻ đang ôm siết lấy Uy chớ không leo xuống đầu đã tới nhà.

Hai người nói chuyện với nhau một lát sau Phi ngoe nguẩy vào nhà. Uy tới quầy, mặt tỉnh queo như không hề thấy Sơn.

Uy nói :

– Nhờ Dao nhắn với anh Thiện anh nghỉ học năm ngày. Hắn nhớ chép bài thật kỹ rồi photo cho anh.

Ca Dao hỏi:

– Lại ... cúp nữa à?

Uy nhấn mạnh:

– Nghỉ học có lý do chính đáng, chớ không phải cúp. Từ "cúp" là dành cho những ai trốn học đi chơi đấy.

Dứt lời, anh nghênh ngang phóng xe đi, Sơn khó chịu:

– Cứ y như thứ côn đồ.

Ca Dao chép miệng:

– Anh bận tâm làm gì khi mỗi người có lối sống khác nhau.

– Nhưng anh không chịu nổi cách của Uy.

– Uy cũng chả chịu được cách sống nghiêm túc của anh.

Sơn nhíu mày:

– Em có vẻ bênh vực hắn?

Ca Dao phản ứng:

– Anh nhạy cảm quá. Em chỉ nói lên suy nghĩ của mình.

Sơn nhấn mạnh:

– Anh chỉ muốn em nói về anh thôi.

Bọn học trò rúc rích cười làm Ca Dao đỏ mặt. Cô không ngờ Sơn bạo mồm bạo miệng đến thế.

Sơn cũng hơi quê khi bị cười. Anh bẹo tai một đứa:

– Đọc thì lo đọc đi. Cười cái gì?

Một đứa bẻm mép:

– Em cười anh Cỏ Cú mà.

Sơn ngơ ngác:

– Anh Cỏ Cú là ai vậy?

Câu hỏi của Sơn khiến bọn nhóc lại cười rộ lên Ca Dao hỏi:

– Anh không biết anh Cỏ Cú thật à?

Sơn lắc đầu, Ca Dao bèn giải thích:

– Anh Cỏ Cú, anh Bồ Câu, Anh Duy Chương ... v.v. phụ trách mục gỡ rối ở các tờ báo ấy mà.

Sơn dè bĩu:

– Ôi dào! anh chả có thời gian đâu để đọc những mục vô bổ ấy.

Ca Dao phản đối:

– Em thấy mục ấy cũng hay chứ.

– Em đã bao giờ nhờ "các anh" gỡ rối chưa?

Dao thần nhiên:

– Chưa. Lòng em thơ thới chẳng có gì rối để phải gỡ hết.

Sơn nheo mắt:

– Thật vậy sao?

Ca Dao bắt bẻ:

– Anh hỏi câu này hơi nhiều đó.

Sơn hơi ngượng:

– Anh quen miệng khi hỏi đồ học trò.

Ca Dao cười cười:

– Em giống học trò anh lắm sao?

Sơn lắc đầu:

– Không. Em không giống ai mà anh đã từng quen cả. Em là người đặc biệt nhất.

Ca Dao chớp mắt vì câu nói có phần tán tỉnh của Sơn. Bối rối vuốt tóc, cô nhìn ra đường và thẳng thốt:

– Ông... ông .. chủ của anh kia.

Sơn vụt quay lại đúng lúc ông Hiệp bước đến quầy.

Mặt nghiêm nghị ông hỏi:

– Trung tâm có vấn đề, nhân viên tìm mãi chả biết giám đốc ở đâu. Cũng may tôi còn nhớ quầy báo này.

Sơn nhú mày:

– Thưa có vấn đề gì ạ?

Ông Hiệp lạnh lùng:

– Có một số máy bị nhiễm vi rút, cậu về mà xử lý đi.

Sơn vội đáp:

– Vâng.

Nhìn Ca Dao, anh nói nhanh:

– Anh đi nhe.

Không đợi ông Hiệp, Sơn vội vàng chạy xe đi. Tới trung tâm, Sơn thấy mọi sinh hoạt vẫn bình thường chả hề có vấn đề, sự cố gì xảy ra như ông Hiệp nói hết.

Đập tay xuống bàn, Sơn chửi đổng. Chắc chắn Đan Thanh lại làm trận làm thương và ông bỏ lại đặt tay vào đàn xếp.

Nghe tiếng gõ cửa, Sơn nói:

– Xin mời vào.

Ông Hiệp tăng hắng:

– Không phiền vì bác đã nói dối chứ.

Sơn nhỏ nhẹ:

– Biết sao hơn khi chuyện ấy đã xảy ra rồi. Cháu rất ngại khi bác cứ phải bận bịu vì cháu và Đan Thanh.

Ông Hiệp khoanh tay nhìn Sơn:

– Bác mong cháu một lòng một dạ với Đan Thanh.

Sơn nói :

– Điều này một mình cháu không làm được, nhất là Thanh luôn nghi ngờ cháu.

Ông Hiệp ca cẩm:

– Thấy Thanh khóc, bác rất xót. Bác nghĩ nên cưới càng sớm càng tốt. Con gái chỉ có lứa có thì.

Sơn ngắt lời ông:

– Vừa rồi Đan Thanh tuyên bố chia tay chứ không phải cháu.

Ông Hiệp im lặng, nhưng lòng thầm bảo: "đây là lần cuối ông can thiệp vào chuyện này" Nó không thuộc chuyên môn của ông. Khổ nỗi ông lại quá thương con. Bây giờ ông chỉ còn mỗi mình Đan Thanh, ông phải lo cho con bé tới nơi tới chốn. Nói thế không có nghĩa ông cứ phải để Sơn lên mặt. Suy cho cùng nó cần con gái ông hơn Đan Thanh cần nó chứ. Tiếc rằng con nhỏ không sử dụng lợi thế của mình mà lại để Sơn làm tình làm tội.

Nhìn thẳng vào đôi mắt Sơn, ông đánh đòn quyết định:

– Nếu thế tùy hai đứa, bác mệt mỏi lắm rồi.

Dứt lời, ông đứng dậy. Còn lại một mình trong phòng, Sơn nhিপ nhíp tay lên bàn theo vô thức.

Hừ! Anh cũng mệt mỏi lắm rồi. Cứ mặc xác Đan Thanh, anh sẽ làm lơ và cô nàng sẽ lại làm lành trước.

Chương 9

Tiến ông Hiệp về rồi, bà Tú Anh bần thần ngồi một mình trong phòng khách. Tại sao Sơn lại đi quen một con nhỏ buôn bán nào đó nhỉ chẳng lẽ nó u mê đến mức quên bống đi rằng cơ ngơi Đan Thanh mới là chỗ dựa của nó sao?

Bà Tú Anh chợt tức thờ. Có lẽ bà phải chặn ngay chuyện này mới được. Đan Thanh vẫn chưa biết cái quầy sách đó. Mà cũng không nên để Thanh chạm trán với con hàng sách rẻ tiền ấy, vì dầu sao Thanh cũng là người có địa vị. Chính bà phải giải quyết vấn đề này một cách âm thầm mới được.

Nhìn đồng hồ, bà gọi người giúp việc, dặn dò đôi ba câu rồi bước ra đường ngoắc xích lô.

Tìm quầy sách ấy cũng không khó, đầu quầy tên báo Tuổi Trẻ như nhiều quầy khác trong thành phố, ông Hiệp đã chỉ chỗ, đã cho bà biết tên con bé, nhất định bà sẽ tìm ra thôi.

Tới công viên bà bảo bác xích lô chạy chậm lại và dừng hẳn trước một quầy báo.

Không vội vàng chi, bà Tú Anh chậm chạp tới gần và chăm chú nhìn cô hàng sách. Con bé đang giải thích gì đó với một lũ con nít.

Thấy bà, Ca Dao ngẩng lên mỉm cười. Bà Tú Anh lạnh tanh. Hừ! Xinh lắm so với Đan Thanh, thảo nào Sơn không thích cho được.

Ca Dao lễ phép:

– Mời bác xem báo ạ.

Bà Tú Anh cầm tờ "Sức khỏe đời sống" lật từng trang. Mắt bà nhìn vào báo, nhưng tai nghe không sót lời nào.

Con bé đang nói huyền thuyên chuyện tranh Subasa gì gì đó bằng giọng trong veo, và lũ trẻ cứ há mồm mà nghe.

Chà! Nó khéo dụ con nít lẫn con trai bằng cái giọng điệu này đây. Nếu nó léo nhéo như vậy hoài, làm sao bà có thể nói chuyện riêng với nó được.

Mà bà sẽ nói gì nhỉ? Mỗi khi xem phim bộ, bà ghét nhất những cảnh đại loại như vậy. Thế mà bây giờ bà phải đóng vai một bà mẹ độc ác nỡ chia cắt tình cảm của con mình với người nó yêu.

Nhưng chắc gì Sơn yêu. Thằng bé đang bị con nhỏ nghèo xơ xác này mời chài. Hừ! Dầu sao con trai cưng của bà cũng là giám đốc mà. Bà phải cứu con mình khỏi bầy tình này.

Xếp tờ báo lại một cách dứt khoát, bà Tú Anh ngắt ngang lời con bé:

– Phải cháu là Ca Dao không?

Hết sức kinh ngạc, Dao đáp ứng:

– Vâng. Có chuyện chi không ạ?

Bà Tú Anh đồng dục:

– Tôi muốn nói riêng với cháu một đôi điều. Nhưng cứ như cái chợ thế này thì chả làm sao mở miệng.

Ca Dao vội vàng giải tán đám trẻ trong trạng thái hoang mang. Cô không biết bà khách này là ai, gặp cô để làm gì.

Lẽ nào bà ấy lại là mẹ Tí Nị? Nếu đúng thế thì tàn đời ông Thiện rồi. Nhưng cũng không phải. Thiện đến nhà Tí Nị hà rầm hà rì, mẹ con bé tới làm chi? Hơn nữa, bà khác tìm cô mà.

Như đoán được nỗi hoang mang của cô, bà Tú Anh tự giới thiệu:

– Tôi là mẹ của giám đốc Sơn.

Ca Dao hơi choáng vì câu giới thiệu đầy ẩn tượng này. Cô lắp bắp:

– Cháu chào bác ạ.

Bà Tú Anh vụt hỏi:

– Sơn quen cháu ở quầy báo này hả?

Ca Dao gật đầu đại. Bà Tú Anh ngạo nghễ:

– Lãng mạn quá nhỉ? Nhưng sẽ chẳng đi tới đâu đâu. Sơn sắp cưới vợ, cháu đừng bám theo nó nữa. Tội lắm.

Mặt Ca Dao tái xanh như không còn chút máu, cô ráng nói từng tiếng:

– Bác quá lời rồi, cháu không hề bám theo anh Sơn.

Bà Tú Anh điềm tĩnh:

– Cứ cho là như vậy. Tôi chỉ yêu cầu cháu hãy cắt đứt quan hệ với Sơn. Hai tuần nay, đêm nào Sơn cũng kè kè theo cháu về tận nhà. A! Vậy là Sơn bám theo cháu. Nhưng vì sao, cháu biết không?

Ca Dao còn đứng chết lặng, bà Tú Anh đã bồi tiếp:

– Vì Sơn giận cô vợ sắp cưới, nên mới chơi trò cút bắt với cháu cho hả. Chớ nó chẳng có tình ý gì hết. Tôi nghĩ mình có bổn phận cho cháu rõ vấn đề để tránh cho cháu khỏi khổ đau về sau. Con vợ nó ghen lắm đấy. Nó sẵn sàng làm rùm lên, lúc ấy, cháu chẳng bán buôn gì được nữa đâu.

Ca Dao phải bám vào kệ sách để đứng cho vững, nhưng đất vẫn nghiêng ngã dưới chân. Không gian như bồng bềnh quanh đầu. Dao nghe như ai đang bóp nát tim mình. Cô muốn khóc, nhưng nước mắt ráo khô. đành phải đứng yên để nghe những lời khác nào sỉ nhục.

Mãi đến khi nghe giọng Uy vang lên, Ca Dao mới tỉnh hồn tỉnh vía.

Uy đứng trước mặt bà Tú Anh và cười thật tươi:

– Di Anh đi mua báo cho anh Sơn à?

Bà Tú Anh hơi hẫng vì sự xuất hiện đột ngột của Uy.

Quái! Sao nó lại có mặt ở đây nhỉ? Nhìn Uy bà lại nghĩ tới Diễm Quỳnh, đứa phản bạn, mẹ của nó.

Bình tâm lại, bà trả lời:

– Không. Di không mua báo đi tìm Ca Dao có chút chuyện.

Uy gần giọng:

– Cháu cũng đoán thế. Ca Dao là bạn cháu. Xin di đừng làm phiền con bé vì những lời vô bổ vừa rồi mà nên về nhắn lại với Sơn rằng gia đình Ca Dao không muốn anh ta tới

mua báo, rồi cả kẻ tán tỉnh con người ta cả buổi trời cũng như không muốn Sơn kẻ kẻ theo Ca Dao những lúc cô bé đi học về.

Mặt bà Tú Anh đành lại:

– Mày thích chen vào chuyện người khác lắm hả con, Sơn không ưa mày đâu.

Uy thần nhiên:

– Cháu cũng có thích gì ảnh. Bởi vậy dì bảo ảnh hãy coi chừng. Người đạo đức như Sơn không kinh nổi dân còn đồ như cháu đâu.

Bà Tú Anh giãy nảy:

– Tao không nói chuyện với mày.

Chỉ vào gương mặt thất thần của Ca Dao, bà đe:

– Hãy nhớ những gì tôi vừa nói đó.

Nhìn bà Tú Anh te te bước lên xích lô, Uy lắc đầu:

– Dì Tú Anh là người tốt, nhưng dễ bị kích động và lời kéo.

Ca Dao ngồi phịch xuống ghế. Cô đã hoàn toàn trở lại. Người đầu tiên cô trút bực là Uy.

– Ai bảo anh nhiều chuyện.

Uy dang tay phân bua:

– Lương tâm anh phải nói thế. Bà Tú Anh không có quyền nhục mạ em.

Dao rên rỉ:

– Nhưng Sơn thì sao? Anh ta sẽ nghĩ gì khi nghe những lời của anh. Ảnh sẽ giận em mất.

Nhìn Dao bằng ánh mắt thương hại, Uy hạ giọng:

– Tối giờ phút này em vẫn chưa hiểu ra vấn đề sao?

Ca Dao ngờ ngác:

– Vấn đề gì?

– Rằng Sơn không thật tình với em. Rằng những lời bà Tú Anh vừa nói là sự thật.

Ca Dao thù người trên ghế, hai tay máy móc sắp xếp lại các loại báo trên quầy.

Xếp tới xếp lui một hồi, Dao mới lên tiếng:

– Anh biết gì về Sơn mà dám nói thế?

Uy xoa hai tay vào nhau:

– Không nhiều lắm. Nhưng phải nhiều hơn cái sơ biết của em. Mà tìm hiểu hẩn làm chi nữa. Những lời bà Tú Anh hoàn toàn chính xác đó.

Ca Dao lắc đầu:

– Em không tin. Sơn từng kể với em rằng mẹ ảnh thích có con dâu nhà giàu, nên hay gán ghép ảnh cho những đám bác ấy ưng ý. Nhưng Sơn chỉ thích cưới người mình yêu.

Ngừng để thở xong, Ca Dao nói tiếp:

– Bà Tú Anh xuất hiện là việc ngoài sự tưởng tượng của em, nhưng những lời bác ấy nói, em đều lường được cả.

– Theo em thì dì Tú Anh đã dựng lên việc Sơn sắp cưới vợ để làm em chùn bước chớ chuyện đó không có thật à?

– Vâng. Dù những gì bác Anh nói có làm em sốc. May mắn sao đó chỉ là giả thuyết.

Uy chép miệng:

– Em đúng là mù quáng.

Ca Dao thần nhiên:

– Em đã nói rồi. Sơn thành thật hơn anh, làm sao em tin anh được.

– Nhưng nên tin dì Anh.

Ca Dao im lặng, cả Uy cũng thế. Lâu lắm cô mới lên tiếng:

– Làm ơn đừng xen vào chuyện của em nếu vì anh ghét Sơn.

Uy sững người ra một lúc mới nói:

– Vâng.

Uy chưa kịp đi thì Sơn tấp xe vào. Thấy anh, mắt Ca Dao sáng ngời hạnh phúc, cảm thấy mình đứng đây là thừa, Uy vào nhà Phương Phi hát karaoke với đám bạn của cô.

Mãi tới khi nghe Thiện gọi, anh mới bước ra.

Hắt mặt về phía Sơn, Thiện hỏi:

– Thăng đó phải không?

Uy gật đầu:

– Ca Dao không giới thiệu với mày à?

Thiện chép miệng:

– Tao chưa vào quây, giờ tính sao đây?

Uy nhún vai:

– Tùy mày, tao là người ngoài mà.

Thiện đá cái lon pepsi không vào góc sân rồi hùng hổ bước ra, giọng trống không:

– Tối nay dẹp quây sớm nha.

Ca Dao liếc vội Sơn rồi nhìn Thiện:

– Sao vậy anh Hai?

Thiện cộc lốc:

– Vì anh không thích cảnh này.

Quay sang phía Sơn, Thiện nhếch môi:

– Xin lỗi anh bạn, chắc anh hiểu những gì tôi vừa nói chứ. Tôi chính thức yêu cầu anh đừng đùa với Ca Dao nữa. Anh không phải là đối tượng của con bé.

Sơn bắt ngờ vì những lời Thiện nói, nhưng anh vẫn điềm đạm:

– Tôi luôn tôn trọng Ca Dao và muốn làm bạn với cô bé. Tôi không đùa.....

Thiện nheo nheo mắt:

- Anh không cần giải thích. Tôi đã nói rồi. Ca Dao không thể có bạn như anh.
- Tại sao chứ?
- Câu hỏi quá thừa. Tôi không muốn lật tẩy anh tại đây. Nhưng nếu anh tiếp tục đeo theo Ca Dao tôi không nể nang đâu.

Ca Dao kêu lên:

- Anh Hai? Sao anh lại nói vậy?

Thiện gằn giọng:

- Em nghe đây. Ba mặt một lời. Em và anh ta không được giao du quan hệ với nhau. Nhớ đó.

Thô bạo đẩy mạnh Sơn ra, Thiện hất hàm:

- Mời anh đi cho chúng tôi dẹp quây.

Sơn mím môi sửa lại mắt kính rồi bước nhanh trong tiếng gọi thất thanh của Ca Dao. Cô mở cửa quầy chạy vụt theo, nhưng Thiện đã kéo tay cô lại.

Ca Dao khóc nức lên:

- Uy đã to nhỏ gì để anh làm thế chứ?

Thiện nghiêm mặt:

- Uy không nói gì cả. Đây là chuyện của mình, anh không muốn em bị lừa.

Ca Dao chanh chua:

- Anh lừa được Tí Nị nên tưởng ai cũng quen dối trá như mình. Sơn khác hẳn anh và Uy.

Thiện gạt đầu:

- Đúng. Hẳn khác xa bọn anh. Hẳn độc ác và tinh tế hơn trong việc lừa con gái vì mục đích nào đó chứ không phải vì yêu.

Ca Dao ngang ngạnh:

- Em nghèo cũng chẳng đẹp, em chả có gì Sơn lừa em cả.

Thiện nói:

- Nghĩ vậy là lầm. Anh biết chắc một điều hẳn không thật tình. Hãy tránh xa hẳn ra.

Ca Dao ôm đầu. Cô nhớ những lời của bà Tú Anh. Những lời thì thầm ngọt ngào vừa rồi của Sơn, rồi không biết nghe ai.

Ca Dao không dám cho Sơn biết mẹ anh đã gặp cô. Nãy giờ hai người chỉ trao đổi những chuyện vu vơ. Chưa được bao lâu, Thiện đã xuất hiện. Anh đúng là võ biền thô bạo. Chẳng cần giải thích hành động của mình mà chỉ chứng tỏ quyền huynh thế phụ một cách thô thiển trước một người trí thức, có tầm cỡ như Sơn. Bị Thiện sỉ nhục, chắc chắn anh sẽ giận lây cả Dao, thật là khổ.

Đang thối thỏm bức bối và cả đau khổ, thấy Uy từ nhà Phương Phi bước ra, Ca Dao hầm hừ:

- Đúng là tiểu nhân.

Mặt đanh lại, Uy gần giọng:

– Em vừa nói ai vậy?

Dao thách thức:

– Nói anh. Chính anh xúi anh Thiện đuổi Sơn đi và cấm Sơn giao du với tôi chứ gì? Thú thật, tôi khinh bỉ hạng như anh.

Giữ chặt vai Dao đến mức cô phải kêu lên vì đau, Uy nhấn mạnh từng chữ:

– Nè! Em đã lớn nói phải biết suy nghĩ nhé.

Buông Dao ra, anh nói với Thiện:

– Nếu con bé không phải em mày, tao đã bạt tai vài cái cho bỏ tật bộp chộp.

Ca Dao lại rộng mồm:

– Cứ thử xem. Đây là lần thứ hai anh hăm tôi rồi đó.

Thiện quát:

– Im ngay. Đã sai còn ơng óng. Xin lỗi Uy đi.

Dao bĩu môi:

– Có chuyện đó nữa à? Anh cứ mắng em vì bạn hiền đi, rồi sẽ tới lúc ân hận vì không biết chọn bạn mà chơi.

Dứt lời, Ca Dao bó gối thút thít khóc. Nước mắt phụ nữ làm hai gã con trai ngớ mặt nhìn nhau.

Thiện nhăn nhó:

– Stop cá phong-tên nước ấy giùm tao. Chỗ buồn bán mà khóc, coi sao được.

– Cứ mặc xác em. Anh đuổi khách cả rồi, còn buồn với bán gì nữa.

Uy đốt thuốc và rít liên tục mấy hơi. Vừa rồi Thiện đứng là nóng vội, cộc cằn. Anh làm thế khiến Ca Dao vừa khó phục vừa oán. Chắc chắn cô bé sẽ rời Sơn, mặc dù Thiện đã "ba mặt một lời". Đã vậy, Uy cũng bị giận oan. Anh biết rất khó để Dao tin mình không dính líu vào hành động của Thiện, dù thâm tâm anh vẫn khoái thấy cậu ta ... ra tay với Sơn. Khổ là Thiện ra tay hơi ... bị dờ. Còn Dao lại không sợ ông anh của mình chỉ vì cái tội giả vờ gãy tay trước kia.

Uy thờ dài. Trò đùa tai hại do Uy đạo diễn đã khiến Thiện mất uy với em gái. Đó là 1 kinh nghiệm Uy phải nhớ đời, vì trong mắt nhìn của Dao, Uy chỉ là 1 tên tiểu nhân, đáng khinh bỉ.

Thiện chậm chạp dẹp những kệ sách báo treo quanh nhà, Ca Dao vẫn tí tỉ khóc và ngồi làm ... cục nhân ở giữa.

Uy bước tới phụ Thiện và chợt nhận ra hình như mình mắc nợ anh em Ca Dao từ đời kiếp nào.

Chống tay dưới cằm, Ca Dao thần thờ nhìn ra đường. Con phố nhỏ đông vui dạo này bỗng trở nên buồn vắng trong mắt cô. Điều đó cũng dễ hiểu vì người buồn cảnh có vui đâu bao giờ? Buồn hơn hết là không ai để Dao trút cạn nỗi niềm. Đứa bạn gái quý nhất của cô đã theo gia đình xuất cảnh. Từ đó, cô khó thân với ai, nhất là với đám bạn chung lớp luyện thi đại học.

Lật tờ Mục Tím, Ca Dao tìm trang Nhí Nhố đọc để cười, nhưng cô không cười nổi khi nhớ tới Sơn.

Có lẽ Ca Dao đã mất anh thật rồi. Tự ái của một người đàn ông thành đạt không cho phép Sơn tìm đến với cô. Ca Dao không thể trách anh, Sơn chẳng có lỗi gì cả. Người có lỗi hạng nhất trong truyện này là Uy.

Nghĩ đến hấn, Dao muốn nổi điên. Hừ! Chính hấn tỏ vẻ với Thiện, nên anh mới sỉ nhục Sơn của cô như vậy. Mắng hấn là "tiểu nhân" vẫn còn quá nhẹ. Nhưng để ... nặng hơn, Dao chưa kịp nghĩ ra.

Đạo này Uy lười đầu mắt xác. Chắc anh chàng ngại đụng mặt Dao. Hừ! Xem ra Uy cũng biết quê. Nhưng hấn quê cỡ nào cũng không đau bằng cô.

Ngực Dao lại nhoi nhói vì Sơn.

Có bao giờ tại Dao nói: "Không có gì với anh mà Sơn phải yêu người đàn bà ấy" không?

Có bao giờ vì áp lực của mẹ, cộng thêm những lời hăm he của anh Thiện mà Sơn sẽ chấp nhận cưới vợ giàu cho vừa lòng bà không?

Có bao giờ Sơn là người giả dối, xem cô khác nào một trò đùa, như anh Thiện đã buộc tội không?

Có bao giờ... có bao giờ... Những nghi ngờ âu lo cứ rối nùi trong lòng Ca Dao. Những bối rối này, cả anh Cỏ Cú, anh Bồ Câu, chị Thanh Tâm cũng chưa chắc gỡ cho Dao được. Tự cô phải tháo dần dần thôi. Nhưng biết đầu mỗi năm đâu để tháo cơ chứ.

Ca Dao bán cho khách tờ Thanh Niên thứ ba rồi lại ngồi xuống chống cằm chờ Thiện. Sắp đến giờ cô đi học mà anh vẫn chưa xuất hiện.

Lại tới nhà Tí Nị làm ... công quả chứ gì? Trong lòng Dao lại âm ỉ ganh tỵ với anh mình. Thiện đang hạnh phúc, vậy mà chẳng biết thương yêu, thông cảm với em gái. Anh chia cách Dao với Sơn và có vẻ tự hào với việc làm của mình mới ... ác chứ.

Đạo này hai anh em ít trò chuyện cùng nhau. Ca Dao giận Thiện là đương nhiên. Trong lúc đó, Thiện cứ lải nhải mãi câu:

– Anh chỉ muốn tốt cho em.

Tốt đâu không thấy, chỉ thấy Ca Dao thất tình.

Vừa thấy Thiện tấp xe vào, Ca Dao đã mở cửa quầy bước ra ngay. Cô làm lì dặt xe ra.

Thiện dặn với theo:

– Nhớ đem theo áo mưa đây.

Ca Dao không trả lời, cô về nhà, ăn cơm một mình, buồn bã một mình thêm vài ba phút mới đạp xe đi học.

Mấy hôm nay, mẹ đi Đà Lạt với cơ quan. Nhà đã vắng càng vắng hơn. Dao không hiểu anh Thiện có mách gì với mẹ về chuyện của cô và Sơn không, mà hôm trước khi đi, bóng gió lên lớp cô cả buổi tối về đàn ông, khiến Dao đang buồn phải cộng thêm ngao ngán.

Trong mắt bà hình như chả có người đàn ông nào tốt, kể cả người cha quá cố của cô. May là Dao vẫn giấu chuyện vờ gãy tay của Thiện, nếu không, người duy nhất tốt trong thiếu số đàn ông tốt đã bị mẹ mắng te tua rồi.

Ca Dao và Thiện vẫn không sao hiểu nổi vì lý do nào mẹ lại ác cảm với đàn ông đến thế. Chẳng lẽ bà từng là nạn nhân của họ.

Đã hơn một lần Thiện lén đặt câu hỏi đó với Dao và hai anh em che miệng cười khúc khích thật vô tâm.

Tới trường, ngần ngừ một chút, Ca Dao quyết định gọi xe bên trung tâm tin học vì cô vẫn hy vọng được gặp Sơn để nói lời xin lỗi với anh.

Nhìn đồng hồ, Dao thấy vẫn còn sớm nên thay vì về lớp, cô chạy lên hành lang tìm phòng giám đốc, mà chẳng ... ngu dại gì đến xin phép ông bảo vệ hắc ám.

Phòng của Sơn cũng chả khó tìm. Dao vừa đứng trước cửa phòng thì nghe tiếng tăng háng sau lưng.

Quay lại, cô gặp ngay đôi mắt soi mói lạnh lùng của người đàn bà ngoài ba mươi mà cô từng gặp đi cạnh Sơn.

Cô ta nhếch môi đầy ngạo nghễ:

– Lại có thứ ... cọt đi tìm trâu sao kia? Đúng là trơ trẽn.

Vờ như không nghe những lời ám chỉ đầy chua ngoa của cô ta, Ca Dao lịch sự:

– Thưa chị, cho em gặp giám đốc Sơn.

Mặt hất lên, cô gái hỏi:

– Chi vậy?

Ca Dao đỏ bừng, cô cộc lốc:

– Có việc riêng.

Môi cô gái mím lại:

– Việc riêng gì? Tôi là Đan Thanh, vợ sắp cưới của giám đốc Sơn đây. Em có thể nói với tôi cũng được.

Ca Dao đờ người ra vì những lời sấm sét vừa nghe. Chống tay vào tường áp úng:

– Chị nói láo.

Đan Thanh cười nhạt:

– Sao cơ? Tôi láo à? Để làm chi cơ chứ? Lần trước em đã tìm Sơn một lần, lần này lại muốn làm phiền anh nữa. Một giám đốc trung tâm tin học lớn, chả lẽ có dư thời gian để tiếp em? Thú thật, Sơn không giấu tôi bất kỳ chuyện lớn nhỏ nào. Do đó, dầu hơi ác, tôi vẫn phải nói cho em biết Sơn đùa với em như một cách thư giãn sau những giờ làm việc căng thẳng bên máy tính mà thôi.

Hít một hơi dài để dần cảm xúc xuống, Đan Thanh nói tiếp:

– Bây giờ trở đi sẽ không còn những trò đùa đó nữa đâu. Chúng tôi sắp cưới nhau và Sơn không thể lỏng lỏng vì như vậy sẽ mất uy tín vợ mình.

Ca Dao lắc đầu:

– Em không tin Sơn lấy một người lớn tuổi hơn mình làm vợ.

Mặt Đan Thanh dúm dó vì bị đánh vào chỗ đau, cô gần như gào lên:

– Tin hay không mặc xác em. Nhưng nếu đến gần chồng tôi thì đừng có trách. Bây giờ rút khỏi đây ngay, nếu không, tôi sẽ gọi bảo vệ đó.

Ca Dao vụt bỏ chạy như một kẻ chiến bại. Cô vào lớp ngồi thu mình trong góc, mặt ngơ ngác như bị ai cướp mất phần hồn. Ráng ngồi hết một tiết, Ca Dao không chịu nổi sóng gió đang diễn ra trong hồn, nên cô xách cặp về.

Vào trung tâm lấy xe, cô vẫn cố nhìn về phía phòng giám đốc, nhưng phòng không bật đèn. Vậy là Sơn đã về rồi, hoặc giả anh không tới.

Những lời hăm dọa đầy cảm tức, ghen tuông của Đan Thanh chọt vang lên làm Ca Dao rùng mình.

Có lẽ nào ... có lẽ nào... Những câu hỏi không đầu không đuôi cứ lộn xộn nối tiếp nhau xuất hiện trong tâm trí Dao làm cô đã mệt càng mệt hơn. Cô thua rồi. Cô sắp chết vì vỡ tim rồi. Sơn biết điều đó không?

Mất cay xè, Ca Dao cứ đạp xe theo quán tính. Tới ngã tư, đèn đỏ cô ngừng xe sát lề. Vô tình liếc sang trái. Dao thấy Đan Thanh kên kiệu ngồi thẳng lưng trên chiếc Spacy đời mới nhất. Cô ta nhìn Dao bằng nửa con mắt và cười với nụ cười nửa miệng đầy khinh rẻ.

Đèn vừa lóe xanh, Dao vội đạp mạnh pêđan. Cô căm ghét cái gương mặt phù thủy kia tận xương tủy. Cô không muốn nhìn thấy Đan Thanh, nhưng hình như Thanh muốn trên người Dao. Cô ta cứ tà tà chạy ép một bên Ca Dao. Vừa lúc ấy, một chiếc Su Crystal từ bên kia đường băng qua ngược chiều sát đầu xe của Đan Thanh, cô hoảng hồn lạc tay lái, chiếc Spacy cúp ngang đầu xe đạp của Ca Dao, khiến nó đổ lăn kênh ra đường. Ca Dao văng ra khỏi xe, lăn sóng soài trên đường.

Đan Thanh xiềng niềng mém té. May nhờ hôm nay cô mang giày đế thấp nên chống chân được, nếu không, chắc xe cô cũng đổ ra đường.

Chẳng cần biết... con quỷ nhỏ ấy ra sao, Đan Thanh rò ga chạy tiếp, nhưng những người đi đường đã nhanh nhẹn chặn cô lại.

Đám đông mau chóng vây thành vòng tròn quanh hai người. Ca Dao vẫn còn nửa nằm nửa ngồi dưới đất, mặt nhẩn nhó, đau đớn. Cô không tài nào đứng dậy được.

Đan Thanh bước tới:

– Nè! Định ăn vạ sao hả?

Ca Dao méo mào:

– Tôi không đứng dậy được.

Đám đông lao nhao:

– Chắc gãy chân rồi. Mau đưa con bé vào bệnh viện đi.

Vẫn vẻ mặt chủ quan khó ưa, Đan Thanh cười khẩy:

– Làm gì mà gãy chân, nó muốn vùi tiền thôi.

Móc trong ví ra một nhúm giấy 50 ngàn, Thanh xòe ngay mặt Ca Dao, đúng lúc có hai người đàn ông đỡ cô dậy.

– Lấy tiền sửa xe, coi như huê.

Người đàn ông lái taxi gạt tay Thanh ra:

– Cô nói vậy mà nghe được sao? Chân con nhỏ sưng tấy lên rồi kìa.

Nghe nói vậy, Ca Dao giật mình nhìn xuống. Bàn chân, cổ chân cô trầy trụa và bắt đầu sưng to.

Ca Dao bật khóc:

– Chị ác lắm nên mới cố tình hại tôi như vậy.

Người ta nhắc Dao lên xích lô, xe đưa cô tới trung tâm chấn thương chỉnh hình.

Những người tốt bụng bắt Đan Thanh phải đi theo tới lúc này, cô không thể chối bỏ trách nhiệm của mình nữa, nhưng cũng không vì thế mà Thanh bớt hờn hĩnh, ngông nghênh.

Mặc cho Ca Dao ngồi xe lăn vào phòng cấp cứu, Thanh ra quầy điện thoại gọi về cho ông Hiệp, nhưng không gọi Sơn. Cô đâu ngu dại gì để anh chứng kiến cảnh con bé vì cô mà què.

Trong lúc đó, Ca Dao mừng quýnh khi gặp Phước, ông bạn quý của anh Thiện vẫn đang thực tập ở đây.

Thấy Dao, anh chàng kêu lên:

– Trời ơi! Thật hay đùa đây?

Ca Dao sụt sùi:

– Em không biết. Nhưng đau lắm, không đi đứng gì được.

– Ở nhà đâu cả rồi, sao có mình em vậy?

– Em đi học về mà.

Mặt Phước ngó ra:

– Ờ há.

Nhiệt tình, nhanh nhẩu, Phước đẩy Ca Dao đi chụp hình chân rồi lẹ làng gọi điện thoại cho Uy để anh ta nhắn Thiện. Riêng Đan Thanh cứ ngồi tréo ngoáy chân trên ghế chờ ba mình tới mà trong lòng hả hê chớ không mấy may ăn hận hay xúc động vì tai nạn mình vừa vô tình gây ra.

Mà sao con quỷ nhỏ ấy không bị nặng hơn nhỉ? Hừ! Nó dám bảo cô già so với Sơn. Nó đã đâm vào tim cô, nó phải trả giá. Chỉ gãy giò, quả là còn nhẹ so với nỗi đau cô phải gánh chịu suốt thời gian qua. Cái thời gian dài đằng đằng có tuyên bố "chia tay" với Sơn, làm anh có cơ để đeo theo con ... hàng báo kiết xác này đâu có ngắn.

Dù cho bây giờ Sơn đã giải thích hơn ... trăm lần rằng anh làm thế để chọc tức Thanh, cô vẫn không thể an tâm để Ca Dao lượn lờ trước mặt anh.

Vậy sao không nhân cơ hội này cô bảo ba mình dùng tiền hay một thủ đoạn kế sách nào đó vứt hẳn con nhỏ này khỏi tâm trí Sơn. Trong khi cô đã dùng danh vọng, quyền lực để lôi kéo anh về với mình, thì tại sao Thanh không dùng chính những thứ đó tổng khứ đối thủ cho khuất mắt chứ.

Thời buổi này có gì qua khỏi được đồng tiền. Đan Thanh chợt mỉm cười khi thấy ông Hiệp hấp tấp đi vào với vẻ kiếm tìm.

Thấy con gái, ông hỏi ngay:

– Con có sao không?

Đan Thanh lắc đầu:

– Nhưng đúng là xui.

Ông Hiệp thở dài:

– Xui xẻo gì cũng mặc, miễn con bình an là hên rồi. Làm ba điện gọi cả thằng Sơn.

Đan Thanh giậm chân:

– Để làm gì? Mất công anh ấy quá.

Không để ý lời con gái, ông Hiệp nhìn quanh:

– Người bị con đụng đâu?

– Đang chụp hình chân. Chắc bị gãy xương.

– Già hay trẻ?

Đan Thanh nhếch môi:

– Là một con bé. Cũng không ai xa lạ, ba nhìn xem phải oan gia ngõ hẹp không?

Ông Hiệp bất ngờ khi thấy Ca Dao ngồi trên xe lăn. Mặt con bé tái mét, nhưng mắt lại đỏ hoe vì khóc, trông mới tội làm sao.

Tim ông chợt nhói lên một nhịp bất thường khi nghĩ Đan Thanh đã mang đến cho con bé ấy cả nỗi đau tinh thần lẫn thể xác.

Ông Hiệp vội vàng bước tới gần Ca Dao, giọng xúc động:

– Cháu thấy trong người thế nào?

Ngước lên nhìn ông, Ca Dao mệt mỏi:

– Dạ, chỗ nào cũng ê ẩm hết cả ạ.

Dao chưa kịp thắc mắc tại sao ông Hiệp lại có mặt thì Phước đã đẩy cái xe lăn chở cô vào phòng bó bột.

Đứng bên ngoài cửa sổ nhìn vào, bỗng dưng ông Hiệp cứ sốt ruột như chính Đan Thanh là người bị nạn, trong lúc đó cô lại ngồi ngáp dài trên ghế đá kê gần đấy.

Dường như con gái ông chẳng có một cảm xúc nào khi đã gây ra tai nạn cho người khác. Mặt Thanh cứ trơ ra. Hay vì tại Ca Dao là tình địch của nó? Bỗng dưng ông thoáng rung mình.

Hai thanh niên hốt hải chạy tới. Họ đẩy cửa phòng bó bột và đến ngay chỗ Dao đang nằm chờ. Chắc là anh của con bé. Ông Hiệp nóng lòng đi tới đi lui. Đến chỗ Đan Thanh ngồi, ông hỏi:

– Nãy giờ con đã nói lời phải quấy với người ta chưa?

Thanh vẫn tắt kể lại tai nạn và kết luận:

– Đúng ra người phạm lỗi không phải là con. Tại xui con mới quẹt phải nó.

Ông Hiệp xoa tay:

– Bây giờ không nó tới vấn đề hên xui nữa, chúng ta phải có trách nhiệm với con bé.

Cửa phòng bật mở, Thiện bước ra. Ông Hiệp đi tới bên cạnh, giọng trầm xuống:

– Cậu là người nhà của Ca Dao?

Thiện gật đầu:

– Dạ vâng.

Ông Hiệp liền nói:

– Chúng tôi rất tiếc đã để xảy ra vụ va quệt làm cháu ấy bị thương. Chúng tôi sẽ chịu toàn bộ chi phí thuốc men.

Thiện nhìn ông trân trối:

– Bác đừng phải em cháu à?

Ông Hiệp ngập ngừng nhìn về phía Đan Thanh:

– Con gái tôi đã làm ngã Ca Dao.

Ông ta vừa dứt lời cũng là lúc Sơn vào tới. Anh ta hồi hả đến bên Đan Thanh, giọng đầy lo lắng:

– Em không sao chứ? Nghe ba gọi điện, tim anh muốn rớt ra ngoài vì sợ em có gì ...

Nghe cách nói của Sơn, bỗng dưng Thiện nổi điên lên, anh chửi đồng:

– Mẹ kiếp!

Rồi quay trở vào phòng vì nghe Ca Dao la thất thanh bên trong. Ông Hiệp cũng vội đến nhìn qua ô cửa sổ.

Các bác sĩ, y tá đang đắp bột vào chân Dao, họ vừa làm vừa giữ chân cô nên Dao hét lên vì đau.

Sơn sững sờ, anh không ngờ người bị nạn lại là Ca Dao. Nghe cô nức nở, trán Sơn túa cả mồ hôi.

Giọng Đan Thanh cay như gừng vang bên tai Sơn:

– Hừ! Xót quá nhỉ?

Sơn giả lả:

– Anh ngại nhìn nỗi đau của người khác lắm.

Đan Thanh châm chọc:

– Nhưng lại thích nhìn nỗi đau của em, phải không?

Sơn nhăn mặt:

– Trời ơi! Đây là bệnh viện mà Thanh.

– Đúng vậy, và anh không có bổn phận trách nhiệm gì ở đây hết, anh về đi.

Ông Hiệp nghiêm giọng:

– Con vừa phải thôi. Sơn tới đây là vì con mà.

Đan Thanh rú lên:

– Vì con hay vì con nhỏ nằm trong đó?

Sơn phân bua:

– Bác làm chứng cho cháu nhé. Cứ thế này mãi, cháu không chịu nổi đâu.

Ông Hiệp nhìn anh:

– Hay cháu đưa Đan Thanh về đi. Bác ở lại dàn xếp chuyện này được mà.

Đan Thanh tán thành ngay:

– Ba nói phải đó. Em muốn về cho rồi. Ở lại đây, vừa mệt vừa bức. Cái không khí bệnh viện ớn quá.

Sơn nhếch môi:

– Cũng may người bị nạn không phải là em.

Đan Thanh sa sầm mặt:

– Anh nói vậy với ngụ ý gì?

Sơn quay đi, không trả lời. Đan Thanh tức tối bước theo anh.

Cửa phòng lại mở, người bước ra là Uy. Thấy Sơn và Đan Thanh đi về hướng cửa, anh hấp tấp chạy theo nắm theo vai Sơn kéo lại:

– Nè! Chuyện chưa ngã ngũ đâu. Anh định đưa bà chị này chuồn mất hả?

Hất mạnh tay Uy ra, Sơn chỉ vào mặt anh:

– Nói năng cho đàng hoàng nghe ... đồ lưu manh.

Uy định tổng cho Sơn 1 đấm thì ông Hiệp đã chen vào giữa:

– Xin cháu đừng nóng. Chúng tôi biết trách nhiệm của mình mà.

Uy hất mặt:

– Bác biết nói trách nhiệm, sao lại để chị ấy đi về. Đâu phải chúng tôi cản tiền bồi thường là đủ. Chúng tôi muốn làm rõ vấn đề này hơn.

Sơn gằn giọng:

– Đủ rồi Uy. Đừng vì ghét tao mà gây khó dễ cho Đan Thanh. Cô ấy chẳng muốn chuyện này xảy ra. Hơn nữa, mày cũng đâu liên quan gì tới Ca Dao. Đừng xen vào chuyện không phải của mình.

Uy cười nhạt:

– Dân lưu manh như tôi thấy chuyện bất bình là không bỏ qua được. Anh nói chị ta chẳng muốn chuyện này xảy ra à? Hừ! Đúng là dối trá. Nãy giờ Ca Dao vừa khóc, vừa cho biết Đan Thanh cố tình ép xe cho con bé té. Hừ! Khi lên cơn ghen, thiên hạ có thể giết người, quả không sai.

Đan Thanh cứng họng vì những lời buộc tội của Uy. Miệng mồm vốn đánh đá không thua ai, vậy mà nghe Uy nói thế, Thanh chỉ biết ú ớ thanh minh.

– Tôi không hề có ác ý như thế. Đừng đổ oan cho tôi.

Uy mím môi:

– Vậy tại sao chị cứ kè sát Ca Dao cả một đoạn đường dài?

– Tại trùng đường.

Uy nhấn mạnh:

– Chị chạy chiếc Spacy cẩu cạnh, còn Ca Dao đi xe đạp. Chẳng lẽ xe của Dao có cánh nên mới bay kịp xe chị? Nói thật, gia đình Ca Dao không để yên chuyện này đâu.

Ông Hiệp và Sơn im lặng nhìn nhau, ông Hiệp lên tiếng trước:

– Không có chuyện Đan Thanh cố tình đâu cháu. Bác không bênh vực con mình, nhưng bác dám đem danh dự của mình ra bảo đảm như thế?

Cửa phòng mở, Thiện đẩy xe chở Ca Dao ra.

Sấn tới trước mặt Sơn. Thiện quát:

– Tất cả cũng tại mày. Đồ đầu!

Ca Dao đầm đìa nước mắt:

– Em muốn về nhà ngay bây giờ.

Phước vội lên tiếng:

– Cũng khuya rồi. Mọi người giải tán đi. Chuyện đâu còn có đó. Ca Dao cũng mệt, con bé cần được nghỉ ngơi.

Dứt lời, anh đẩy chiếc xe lăn ra cổng. Ngồi trên xe, nước mắt Dao xóa mờ tất cả. Bây giờ cô chỉ muốn được ngủ một giấc. Nhưng cô biết chắc đêm nay giấc ngủ bình thường cũng sẽ không đến với mình.

Nghe tiếng động vang lên ngoài phòng khách, Ca Dao vội hỏi:

– Ai vậy?

– Uy đây. Anh mua phở cho em ăn sáng nhé.

Ca Dao làm thinh. Cô nhắc cái chân nặng chịch đang kê trên một chồng gối cao xuống thấp, nhưng không được.

Nước mắt thương thân lại ứa ra, cô sụt sùi một lúc mới trả lời:

– Em không ăn đâu.

– Sao thế? Lại khóc nữa rồi à?

Im lặng một chút, Dao lại nghe giọng Uy ngập ngừng:

– Anh vào nhé.

Cô thở dài:

– Vâng.

Uy leo lên mở chiếc mũm chính tay anh và Thiện mắc hồi tởm. Ngồi xuống bên mép giường, anh chăm chú nhìn cái chân bó bột của Dao và hỏi:

– Cử động thử những ngón chân xem?

Dao làm theo anh. Uy lại hỏi:

– Có bị tê không?

Cô lắc đầu. Uy gật gù phán:

– Không sưng, không bầm, vậy là tốt.

Ca Dao nhăn nhó:

– Nhưng nhức lắm.

Uy trợn mắt:

– Dĩ nhiên. Gãy chân chớ bộ đùa sao.

Rồi anh hạ giọng:

– Hồi thật, em đừng ngại gì hết nhé. Em cần làm vệ sinh cá nhân không?

Câu hỏi quá thực tế của Uy làm Ca Dao sượng cứng cả người vì đúng là cô đang rất cần.

Phải gần sáng Dao mới chợp mắt được. Khi giật mình dậy Thiện đã ra quây. Không có mẹ ở nhà, đúng là khó. Khổ nhất là những vấn đề cá nhân này.

Uy lại ân cần:

– Để anh đỡ em dậy.

Thật nhẹ nhàng Uy nâng chân Dao lên và đặt nhẹ xuống giường. Trán nhú lại, như suy nghĩ gì đó, anh bảo:

– Chờ một tí.

Uy ra ngoài và bước vào với một bao nylon và một mớ dây thun. Anh tròng bao vào chân Dao, cột dây thun lại và giải thích:

– Cần phải giữ sạch, giữ kỹ cái chân này. Cũng may em bị gãy phần gần cổ chân, nên dù bó bột vẫn còn cử động ngay đầu gối được. Vài hôm nữa bột khô, chân em sẽ không nặng nề như bây giờ, em sẽ dễ xoay trở hơn.

Uy ngăn ngừa lựa tư thế đỡ Dao dậy. Trông cô mềm nhũn như con chi chi. Cũng phải thôi. Dao vừa trải qua một cú sốc tinh thần lẫn thể xác, bảo sao không phờ phạc.

Ca Dao đã đứng dậy bằng chân phải, nhưng cô không nhấc mình lên được dù đã bám vào vai Uy.

Anh chép miệng:

– Vòng tay ôm cổ anh vậy.

Ca Dao cúi xuống nhìn chân mình. Bỗng dưng cô buột miệng:

– Em căm thù họ ...

Uy dụi dãi:

– Điều đó không quan trọng bằng việc phải thương thân mình. Chuyện gì rồi cũng qua, rồi cũng quen và rồi cũng quên.

Vừa nói, Uy vừa vòng tay ngang eo Ca Dao, tay còn lại anh nâng đùi bên chân bó bột và từ từ diu cô đi.

Cả người Ca Dao như được Uy bế trong tay. Cô xấu hổ, ngượng ngùng nhưng chưa biết phải làm cách nào khác để có thể tự di chuyển ngay lúc này, nên đành nhắm mắt ôm anh mà trống ngực đập thình thịch.

Đưa Dao tới nhà vệ sinh xong. Uy vào bếp lấy cái cà mèn đi mua phở.

Tối hôm qua, anh ngủ với Thiện trên gác. Sáng sớm anh phụ Thiện giao báo rồi mới trở về. Lo cho Ca Dao xong, Uy sẽ đến lớp.

Bỗng dưng Uy nhớ lời Phước nói hồi tối:

– Mà đúng là mắc nợ anh em thằng Thiện từ kiếp trước.

Không hiểu có đúng như vậy không, nhưng Uy vẫn thích trả nợ Ca Dao. Con bé vừa lì vừa bướng ấy làm anh xốn xang trong lòng quá.

Về nhà, Uy nhanh nhẹn bế Dao vào giường. Vừa sốt phở ra tô, anh vừa bảo:

– Phải tìm một đôi nạng, để em tự xoay sở.

Ca Dao nhìn Uy, giọng trầm xuống:

– Cám ơn anh đã quan tâm đến em.

Uy nhún vai:

– Chuyện nhỏ.

Đặt chai nước chín, ly, thuốc lên bàn kế bên giường, Uy bảo:

– Anh đi học đây. Trưa, anh sẽ mua cơm hộp về cho em và Thiện.

Ca Dao gật đầu. Ngoài Uy ra, chẳng ai giúp cô vào lúc này cả. Dao thấy như mình chìm trong đồng mên gối Thiện chất xung quanh cô hồi tối, và cô cũng muốn mình bị chôn vùi như thế. Cô muốn chết cho rồi vì những gì vừa xảy ra.

Nhấn mặt, kê chân lên cao, Ca Dao không muốn những hình ảnh Sơn và Đan Thanh vẫn hiển hiện trong tâm trí cô. Anh đúng là đối trá, vậy mà Ca Dao đã tin tưởng, đã tôn sùng anh như một thần tượng.

Ca Dao nhức nhối trong hồn. Nỗi đau bị lừa dối càng lúc càng đè nặng lên ngực cô. Tuy thế, nhưng Dao vẫn ngóng trông anh. Cô hy vọng Sơn sẽ tìm đến thăm mình và giải thích phân bua gì đó với cô.

Nhưng còn giải thích phân bua gì nữa cơ chứ? Tổng hợp lại những chuyện liên tiếp xảy ra thì rõ ràng những lời mẹ Sơn nói là đúng. Đan Thanh là vợ sắp cưới của anh, cô ta là con gái người thành lập trung tâm tin học bề thế, mà Sơn đang giữ chức giám đốc.

Sơn chấp nhận vợ lớn tuổi hơn mình vì anh cần địa vị, danh vọng. Những thứ đó, Ca Dao làm sao có được.

Bỗng dưng cô nhếch môi, chua chát. Với Sơn, tình không là gì so với tiền tài danh vọng. Tình yêu chỉ là lời đầu môi chót lưỡi mà Sơn nói cho Ca Dao nghe nhằm giải tỏa cơn ức chế khi anh và Đan Thanh giận nhau.

Rõ ràng cô chỉ là một trò đùa không hơn không kém. Khi Ca Dao nhận ra bề trái sự việc thì tất cả đã muộn. Lòng cô hằn vết thương sâu, có lẽ còn rất lâu mới lành.

Ca Dao lấy gối đắp lên mặt mình và nghe tiếng tíc tắc đều đặn của đồng hồ.

Ngày dài ghê gớm. Ca Dao cựa quậy trong thời gian chết dằng dặc.

Dù rất căm hận Sơn, nhưng cô vẫn nhắm mắt chờ với hy vọng anh sẽ đến.

Chương 10

Đưa cho Ca Dao hũ yaourt dâu, Tí Nị liền thoáng:

– Anh Uy dặn em phải làm sao để chị ăn hết hũ yaourt.

Ca Dao nói:

– Ăn với chị cho vui.

– Em không từ chối đâu.

Vừa chép miệng vì chua, Tí Nị vừa nói:

– Công nhận anh Uy tỉ mỉ thật đó. Đã nhờ em đến với chị mà còn dặn dò đủ thứ đến mức mẹ em phải cười.

Mặt Dao đỏ ửng lên:

- Ảnh dặn em cái gì vậy?
- Ước tở. Em chả nhớ hết. Mẹ em khen ảnh, mẹ bảo ai có phước mới được ảnh yêu.

Nhấp nháy đôi mắt một mí rất duyên, Tí Nị nói:

- Trước mặt em là một người có phước đây.

Ca Dao chối:

- Làm gì có, chị đang xui xẻo vì cái chân này, chớ phước đức gì đâu.

Tí Nị cười đùa:

- Phước hay không người ngoài khác biết.

Ca Dao nhìn Tí Nị:

- Chà! Đạo này em phát triển tư duy thật. Phải nhờ ông Thiện dạy dỗ không?

Tí Nị lém lỉnh:

- Nhờ em quen với chị ấy chớ. Anh Thiện làm sao lành bằng chị được.

Ca Dao lại cười. Có Tí Nị đầu lảo, đúng hơn là đỡ buồn. Tội nghiệp! Nghĩ cho sâu, Uy chu đáo hơn Thiện nhiều. Từ mấy hôm nay, anh bận rộn vì cô quá sức. Điều đó khiến trái tim lạnh của Dao ấm áp hơn, nhưng khoảng cách dè dặt cô dành cho Uy vẫn còn rộng dài như trước đây. Chẳng qua Uy tội nghiệp con nhỏ gốc bị gạt, chẳng qua Uy thương hại cái chân què của cô, chớ làm sao giữa hai người có gì khác hơn được.

Bà Nguyệt dắt xe đạp vào nhà. Tí Nị vội đứng bật dậy:

- Cháu chào bác ạ.

Bà Nguyệt mỉm cười:

- Tới chơi với Ca Dao à cháu?
- Vâng ạ. Để cháu phụ bác làm cơm.

Bà Nguyệt xua tay:

- Ôi dào! Mất công. Cháu ngồi với Dao là được rồi.

Ca Dao tủm tỉm cười:

- Ngoan. Cứ nghe lời mẹ đi mà.

Tí Nị liếc Dao một cái thật dài, thật sắc, rồi tiếp tục nhắm nháp yaourt một cách hết sức tự nhiên. Tí Nị kém Dao một tuổi, nhưng trông con bé ngây thơ hơn cô nhiều. Chính vẻ ngờ ngác, nai tơ của Tí Nị mà ông Thiện từ bị thương tới chết.

Giọng Tí Nị vang lên ngắt ngay suy nghĩ của Dao:

- Chị Dao ơi! Có khách.

Như một phản xạ, Dao nhìn ra cửa vì nghĩ người khách ấy là Sơn.

Quả nhiên đúng là anh. Nhưng ngoài anh còn có ông Hiệp nữa. Tim Dao lại thót lên một nhịp phần nộ.

Quên là chân bị gãy, cô đứng dậy và ré lên vì đau. Nghe cô la bà Nguyệt từ dưới hấp tấp chạy lên. Tới giữa nhà, bà sưng lại khi thấy ông Hiệp và Sơn ngập ngừng ngay ngưỡng cửa.

Không khí bỗng trầm xuống hết sức nặng nề, ngột ngạt. Có lẽ bà Nguyệt đã đoán ra hai người khách ăn vận sang trọng kia là ai, nên mặt bà biến sắc vì xúc động.

Tí Nị hết sức linh hoạt, cô vội vàng lên tiếng:

– Dạ mời bác và anh vào nhà ạ.

Ông Hiệp vẫn cứ đứng như trời trồng ngang cửa. Mắt không rời bà Nguyệt, ông lạc giọng hỏi:

– Xin lỗi. Phải Nguyệt không?

Bà Nguyệt như sực tỉnh vì câu hỏi đó. Đứng thẳng người, bà bảo:

– Vâng, tôi là Nguyệt, nhưng tôi không hề quen biết ông, cũng như chưa bao giờ gặp ông.

Sơn đặt xuống bàn một giỏ trái cây to được gói thật đẹp:

– Vâng. Bác nói đúng. Chúng ta chưa hề gặp nhau. Chúng tôi đến đây vì tai nạn của Ca Dao. Chúng tôi rất tiếc.

Bà Nguyệt quát mắt lên:

– Cố tình gây tai nạn rồi nói rất tiếc. Sanh mạng con tôi chớ có phải đồ chơi đâu. Hơn nữa, cậu không phải người trực tiếp gây tai nạn, đừng có bẻm mép.

Tí Nị bưng nước lên mời khách. Ca Dao thấy ông Hiệp run run nâng ly lên với vẻ hết sức xúc động. Cả mẹ cũng thế, bà nhúu mày đầy căng thẳng.

Tất cả cũng vì cô. Ca Dao với tay lấy cặp nạng. Cô đứng dậy, lê từng bước vào phòng trong.

Cô loáng thoáng nghe giọng ông Hiệp bảo Sơn:

– Cháu chịu khó ra xe đò, bác muốn nói chuyện riêng với mẹ Ca Dao. Hy vọng sẽ được thông cảm.

Dao ngồi xuống giường, cái chân tê cứng vì bị dồn máu. Tí Nị ngồi xuống kế bên.

Con bé thì thào:

– Coi bộ gắng lắm. Hai ông bà làm thình, chả ai mở đầu cả.

Ca Dao nuốt tiếng thở dài. Hôm ở Đà Lạt về, mẹ đã tra đi hỏi lại chuyện đụng xe của cô mấy lần, mẹ đã nổi sùng lên. Bà mắng Ca Dao là ngu và bảo sẽ không bỏ qua chuyện này. Nhưng mẹ sẽ làm khó người ta cách nào, cô không biết.

Mà dường như mẹ từng quen ông Hiệp chớ không phải "chưa bao giờ gặp" như bà đã nói. Chả lẽ mẹ ngại nhận người quen sẽ khó bắt bẻ ông ta sao?

Tí Nị nhấp nhồm:

– Sao im lặng thế này? Để em tò mò tí xem.

Vừa nói, con bé vừa nhón chân, nghiêng mình ra cửa buồng rồi chạy trở vào, giọng ngạc nhiên:

– Bác gái đang khóc. Chả lẽ đó là cách làm khó ông ấy?

Ca Dao nóng nảy gượng đứng lên:

– Sao mẹ lại thế nhỉ? Dầu sao chị cũng gãy chân rồi, đòn làm cho ra nhĩ, đòi đền bù quái gì chứ?

Tí Nị liếm môi:

– Chị ra ngoài đó hả?

Mặt nhăn nhó vì đau, Ca Dao chống nạng đứng dậy. Khi cô bước ra, ông Hiệp và bà Nguyệt bỗng đứng hết sức bối rối.

Quay mặt, lau nhanh nước mắt, bà Nguyệt gần từng tiếng như cố ý cho Dao nghe:

– Ông định thế nào đây?

Ông Hiệp nhỏ nhẹ:

– Tôi biết không có gì đền bù được cho nỗi đau Ca Dao gánh chịu từ thể xác đến tinh thần, nhưng xin ... xin bà hiểu cho chuyện này xảy ra hoàn toàn ngẫu nhiên, con gái tôi không hề cố ý.

Bà Nguyệt nhếch môi:

– Con gái ông, con gái ông? Cách gọi nghe ngọt ngào làm sao. Dường như con ông có quyền hưởng hết mọi ưu đãi, còn con tôi phải gánh chịu bất hạnh? Nếu hôm đó, Ca Dao không chỉ gãy chân mà bị nặng hơn thì sao? Ông có ân hận cũng đã quá muộn.

Ca Dao chen vào:

– Thôi, mẹ à. Để bác ấy về đi. Con không muốn trông thấy họ.

Dứt lời, cô mệt nhọc chống nạng vào phòng. Những lời mẹ nói nghe lạ tai làm sao ấy. Y như trách móc, ganh tỵ một người quen. Suy cho cặn kẽ, ông Hiệp là người rất mực thương con. Bởi vậy, ông ta chẳng lấy gì làm ân hận, nếu như Ca Dao bị thương nặng hơn, thậm chí bỏ mạng. Điều đó dễ hiểu vì Dao là đối thủ của Đan Thanh mà.

Biết Sơn quen Ca Dao, chắc chắn ông Hiệp không hài lòng. Bởi vậy lần ấy ông bảo cô đừng vào trung tâm tìm Sơn vì sợ ảnh hưởng đến công tác của anh. Thật ra, phải nói rằng ông ta sợ ảnh hưởng tới tình yêu của con gái mình.

Nhắm mắt Dao cố nhớ chính xác hôm cô bị tai nạn. Nhưng cô không thể nào nhớ được, vì sự việc xảy ra vừa nhanh, vừa bất ngờ.

Chỉ chắc rằng Ca Dao thấy rõ ràng xe Đan Thanh cúp ngang đầu xe mình và Dao ngã sóng xoài ra đường.

Không thể nào tin Đan Thanh vô tình được. Có lẽ cô ta đang tiếc sao Ca Dao còn sống. Sao trên đời lại có người độc ác thế. Và Sơn nữa, nếu không gặp lại, trong lòng Dao chắc vẫn lưu giữ ít nhiều hình ảnh đẹp về anh. Đáng này, Sơn đến với tư cách người nhà, con rể tương lai của ông Hiệp mới tệ. Chính anh cũng độc ác không thua Đan Thanh. Vừa ác, vừa hèn hạ nữa chứ.

Niềm khinh bỉ trong Ca Dao càng lúc càng dâng cao. Thấy cô mím môi lặng thinh, Tí Nị hỏi:

– Chị không sao chứ?

Ca Dao ngượng ngập lắc đầu:

– Không.

Bên ngoài, hai người lớn thăm thì to nhỏ điều gì như rất riêng tư bí mật. Bí mật đến mức Dao và Tí Nị đóng tai lên vẫn chẳng nghe được tí nào.

Cuối cùng, ông Hiệp cũng về. Bà Nguyệt bước vào với gương mặt vô hồn. Đến bên giường của mình, bà ngã vật xuống, xoay mặt vô vách.

Giọng bà khó nhọc vang lên:

– Mẹ mệt quá. Để mẹ nghỉ một chút.

Dao và Tí Nị lặng lẽ nhìn nhau rồi lộc cộc khua nạng, Dao bậm môi bước ra ngoài. Trên bàn, giỏ trái cây to vẫn nằm chễm chệ như nhắc nhở Ca Dao những gì vừa xảy ra.

Chuyện gì thế kia? Ca Dao không hiểu nổi. Tí Nị dọn ly tách xuống bếp và ra về. Còn lại một mình, Ca Dao nghe như mẹ đang cố ghìm tiếng nước nở.

Chịu không được, Ca Dao hỏi khá gắt gỏng:

– Tại sao mẹ lại khóc? Ông ta đã nói gì với mẹ?

Bà Nguyệt vẫn im lặng, Ca Dao lại hỏi tiếp:

– Mẹ và ông Hiệp từng quen nhau phải không?

Thấy bà không ừ hử gì, Ca Dao giận dỗi kêu lên:

– Mẹ làm sao thế?

Bà Nguyệt sụt sùi:

– Ba con ...

Ca Dao giật mình, cô ấp úng:

– Mẹ nói ai cơ?

Giọng bà Nguyệt khàn đặc:

– Ông ấy là bạn ba con. Ông ấy xác nhận ba con đã chết, chứ không phải mất tích.

Ca Dao lặng người vì tiếng khóc của mẹ. Từ bé đến giờ, cô vẫn nghĩ ba mình đã chết, nên những lời mẹ nói giống như người ta đang nhắc một chuyện cũ. Ca Dao không xúc động bao nhiêu, mà cô chỉ ngạc nhiên vì mẹ.

Không ngờ tình cảm của mẹ dành cho ba sâu đậm đến thế, lâu nay mẹ vẫn hy vọng ba sẽ trở về, dầu đây là hy vọng hão huyền, nhưng người ta vẫn sống lạc quan, yêu đời vì tia hy vọng mong manh ấy, giờ thì hết rồi. Cái tia lửa nhỏ nhoi ấm áp ấy đã bị dập tắt và trái tim lẻ loi của mẹ như càng cô đơn hơn, lạnh giá hơn.

Chống nạng tới bàn thờ, Ca Dao đốt cho ba mình một nén nhang trầm và ngấp ngừng hỏi mẹ:

– Ông Hiệp có nói ba chết như thế nào không mẹ?

Bà Nguyệt im lặng. Dao nghe bà khịt mũi, một lát sau, bà mới nói:

– Có. Nhưng mẹ không thể nhớ nổi vì mãi lo khóc.

Ca Dao bảo:

– Có dịp, con sẽ hỏi lại.

Bà Nguyệt gạt ngang:

– Thôi. Mẹ không muốn nghe bất cứ ai lời ba con từ cõi chết trở về nữa. Hãy để ông yên nghỉ.

Ca Dao rùng mình vì những lời mẹ nói. Cô linh cảm có điều gì đó khuấy lấp trong lòng bà, nhưng Ca Dao không dám hỏi tiếp.

Trời nhập nhòa tối, Dao lười mở đèn, cô ngồi lì trong bóng tối cho đến khi nghe tiếng xe Uy ngừng ngoài cổng.

Thấy dáng anh ở ngưỡng cửa, Dao lên tiếng:

– Anh mở hộ em cái đèn.

Uy hỏi:

– Bác gái đâu?

Dao ngập ngừng:

– Mẹ nghỉ trong phòng.

– Anh nghe Tí Nị bảo lúc nãy ông Hiệp và Sơn có ghé?

– Vâng.

Uy nhìn Dao:

– Em không sao chứ?

Ca Dao bật cười:

– Đã gãy chân rồi, anh còn muốn em bị thêm gì nữa?

Uy thản nhiên:

– À! Anh sợ em lên cơn tim.

– Còn xơi! Tim em chai rồi.

Trong phòng, bà Nguyệt lê dép bước ra, Uy chưa kịp chào bà đã hỏi ngay:

– Cháu biết gì về gia đình ông Hiệp?

Uy có vẻ đắn đo, nhưng anh vẫn trả lời:

– Sau khi xảy ra tai nạn, cháu có tìm hiểu về ông ấy qua bạn bè và những người quen của mẹ cháu.

Bà Nguyệt cao giọng:

– Ông ta là người thế nào?

Uy nói:

– Ông Hiệp là người bỏ vốn thành lập trung tâm tin học Hướng Dương. Trong kinh doanh, ông ta là người thành đạt đầu vợ chết đã lâu, nhưng ông ấy vẫn sống một mình với cô con gái duy nhất là Đan Thanh.

Mặt bà Nguyệt biến sắc:

– Ủa! Vợ ông chết rồi à?

Uy gật đầu:

– Dạ. Bà ấy bị tai nạn giao thông chết cũng độ hai mươi năm nay.

Bà Nguyệt áp úng:

– Đã lâu dữ vậy sao?

Rồi bà trách:

– Vậy mà bây giờ ông ta có vẻ dửng dưng với tai nạn giao thông của người khác.

Uy kêu lên:

– Ông ta không nhận lỗi cũng như trách nhiệm của con gái mình sao?

Bà Nguyệt ậm ừ:

– Không hẳn là vậy.

Rồi bà lảng đi:

– Cháu còn biết gì về họ nữa.

Uy chép miệng:

– Cũng có, nhưng đó là chuyện của các bà ngồi lê, cháu chả biết chính xác không.

Bà Nguyệt nghiêm nghị:

– Cứ kể cho bác nghe.

– Vâng.

Uy khác ngạc nhiên trước vẻ tò mò đầy háo hức của bà Nguyệt. Bác ấy tìm hiểu những riêng tư của ông Hiệp làm chi? Những thứ này suy cho cùng cũng đâu có liên quan gì tới chuyện tai nạn. Nhưng Uy đã lỡ ... lắm điều rồi, chắc đành phải ... tới luôn để vừa lòng bà mẹ nghiêm khắc của Ca Dao thôi.

Anh ngần ngừ:

– Nghe đồn rằng, trước kia ông Hiệp là một sinh viên nghèo kiết xác ở quê lên Sài Gòn vừa học, vừa đi làm thêm cho gia đình vợ ông ta sau này. Chính vì muốn đổi đời, ông Hiệp đã đồng ý lấy bà vợ lớn hơn mình non chục tuổi. Nhờ gia đình vợ hậu thuẫn ông ấy mới có cơ ngơi bề thế như hôm nay.

Ca Dao nhột nhạt vì lời Uy vừa kể. Thì ra Sơn đang theo con đường ông Hiệp đi trước kia.

Giọng Uy lại vang lên:

– Bà vợ ông Hiệp chết cũng thảm. Có lẽ vì vậy nên ông ấy vẫn không đi thêm bước nữa.

Bà Nguyệt thần thờ:

– Ông ta yêu vợ đến thế sao?

Uy lắc đầu:

– Nhận xét vậy chưa chắc đúng. Lấy vợ vì tiền chứ không vì tình, nên chẳng bao lâu, ông Hiệp đã tan dẫu với người khác.

Ca Dao thấy mẹ biến sắc, tay run run bà bấu vào cạnh bàn, trong khi giọng Uy vẫn vang đều:

– Hai người có với nhau một đứa con trai, mẹ của Đan Thanh mới phát hiện ra. Bà ta đi bắt ghen, và trên đường về đã bị tai nạn.

Mặt bà Nguyệt xanh mướt không còn chút máu, người thì rũ xuống như lá non thiếu nước. Ca Dao bồn chồn nhìn và chỉ sợ bà đổ gục.

Uy nói như đang kết luận:

– Chính vì mẹ chết tức như thế, nên Đan Thanh hay lấy chuyện này ra để oán trách, để bắt nạt ba mình. Cô ta được nuông chiều đã quen nên tâm tính bất thường, khó chịu.

Ca Dao ngắt lời Uy:

- Còn người đàn bà kia đâu?
- Bà ta đã bỏ đi nước ngoài từ dạo đó.

Dao châm chọc:

- Chuyện người ta mà anh rành thật. Đúng là bà Tám.

Uy thản nhiên:

- Anh kể theo yêu cầu mà.
- Hỏi thật. Anh sưu tầm ở đâu vậy?
- Dì anh là bạn của bà Hiệp. Dì ấy đã từng ... tham gia trận đánh ghen ấy.

Ca Dao dài mồm:

- Thì ra là thế. Dì anh có bị tai nạn giao thông không?

Uy chép miệng:

- Sao lại không. May là dì ấy chỉ bị gãy xương đùi.
- Trời ơi! Cuối cùng chả hiểu ai mới thật là nạn nhân của trận đánh ghen đó.

Uy nói:

- Dừng từ đánh ghen cho ấn tượng chớ thật ra bà Hiệp không đến nỗi chán như con tưởng. Hôm đó bà ấy tới nhà nhân tình của chồng với mục đích là yêu cầu người này giao lại đứa nhỏ cho bà ta nuôi. Cuộc thương lượng chưa tới đâu, kết thúc bất ngờ đã diễn ra thật bi thảm.

Bà Nguyệt vụt đứng dậy, giọng khàn đặc:

- Cháu ngồi chơi với Ca Dao nhé.

Uy nhìn theo bà:

- Hôm nay mẹ em lạ thật đấy.

Ca Dao thở dài:

- Mẹ bị sốc.

Uy nhíu mày:

- Về vấn đề của em à?

Dao lắc đầu:

- Thì ra ông Hiệp là bạn của ba em. Hai người đã nhận ra nhau. Ông ấy xác nhận ba em đã chết chớ không chỉ mất tích.

Uy có vẻ ngạc nhiên:

- Ông Hiệp có vượt biên đâu mà dám xác nhận chuyện này.

Dao bẻ lại:

- Sao anh biết ông không vượt biên?

Uy ngập ngừng:

– Không giấu gì em, ông Hiệp cũng là bạn khá thân của ba anh, chỉ có điều anh không ở chung ông già, nên ông ấy không biết anh, mà chỉ biết những đứa con chính thức của ông. Theo anh, ông Hiệp không hề vượt biên.

Ca Dao nói:

– Nhưng ông vẫn có thể tìm hiểu chuyện này qua người khác.

Rồi như nhớ ra điều gì đó, Ca Dao thắc mắc:

– Có bao giờ ba anh cũng là bạn của ba em không?

Uy so vai:

– Dám lắm chứ. Có dịp, anh sẽ hỏi ba anh thử xem.

Ca Dao nhướn mày:

– Nhưng anh và bác trai như mặt trời với mặt trăng. Tới chừng nào anh mới hỏi chứ.

Uy đáp gọn:

– Nhật thực nghe nói cũng sắp rồi đấy.

Ca Dao chột chết:

– Dầu sao có ba vẫn sướng hơn là mồ côi. Vậy mà có người từ bỏ ba mình. Đúng là bất hiếu.

Uy nhún vai:

– Ai muốn nghĩ sao về anh cũng được hết.

Ca Dao quay đi khi thấy Uy cứ chăm chú nhìn mình.

Cô gắt:

– Sao không ra quầy đi. Phương Phi đang chờ anh kia.

Uy nửa đùa, nửa đùa:

– Phải để Phi biết chờ đợi thì tình mới nồng.

Ca Dao khịt mũi:

– Phô quá.

Uy bỗng nói:

– Em định đi học tiếp không?

– Với cái chân này ấy hờ trời? Làm sao em đi được.

– Anh sẽ đưa em đi.

Dao gạt ngang:

– Mất công lắm. Hơn nữa, em thấy sợ.

Uy vẫn nhiệt tình:

– Không sao đâu. Anh tình nguyện mà.

Ca Dao nói:

– Anh Phước bảo phải khoảng từ một tháng rưỡi tới hai tháng mới tháo bột. Thời gian đó tự ôn tập được. Chỉ tội anh Thiện phải gồng mình ôm quầy báo suốt.

Ngập ngừng một chút, Dao bảo:

– Em định ở nhà hết tuần này sẽ ra quầy trở lại. Chớ mở cửa không liên tục như bây giờ, em sợ mất hết khách.

Uy nhú mày:

– Làm sao em có thể xoay sở được?

Ca Dao mím môi:

– Phải được thôi. Em nghĩ khách sẽ giúp em bằng cách tự chọn bảo, tự lựa sách.

Uy chống tay dưới cằm:

– Cũng khó lắm, vì đâu phải ai cũng là người tốt.

Ca Dao thở hắt ra:

– Đành là vậy. Nhưng người tốt vẫn nhiều hơn kẻ xấu.

Uy im lặng. Một chút sau anh bảo:

– Em ra quầy vẫn hơn ở nhà một mình gặm nhấm nỗi buồn.

Ca Dao bĩu môi:

– Em không buồn nữa đâu. Sự thật đã rõ, buồn là ngốc.

Uy búng tay:

– Anh thích tính cách này của em. Rạch ròi dứt khoát.

Ca Dao chớp mắt và nghe sống mũi cay xè. Buồn vì một người như Sơn đúng là ngốc. Vậy mà trước đây cô mê muội không nhận ra sự ngốc nghếch của mình, để bây giờ phải lãnh hậu quả thể này.

Uy đứng dậy:

– Anh phải ra với Phương Phi kéo cô nàng giận. Bye nhé.

Ngồi lại một mình, Ca Dao chợt nhận ra căn phòng hết sức trống vắng và tẻ nhạt.

Uy về thật rồi. Sao anh không biết Dao rất muốn anh ở lại, và sao cô lại mâu thuẫn với mình thế này?

Chương 11

Vừa nhâm nhi bánh snack, Phương Phi vừa nói:

– Suy đi nghĩ lại, tao thấy Uy là người hợp với mình nhất. Ông ta đẹp trai, rộng rãi, gia đình giàu, lại là con một. Có chồng như vậy là ngon nhất rồi. Phải không?

Ca Dao miễn cưỡng gật đầu, dù trong lòng đang mong Phi biến cho rồi.

Mấy hôm nay Phương Phi cứ chui vào quầy ngồi với Dao. Cô ta bảo vì Uy nhờ. Anh sợ Dao một mình không xoay trở, bán buôn được nên đã nhờ Phi giúp sức.

Dao không hiểu Uy đã thuyết phục Phương Phi cách nào mà bà ta lại vui vẻ nhập cuộc. Khổ là Phi giỏi chơi hơn giỏi việc, tay chân lóng ngóng cứ hết làm rơi sách, tới xếp lộn xộn bảo, khiến Ca Dao phải thêm mệt vì phải sắp lại cho đúng vị trí.

Phương Phi lại nói:

– Đợi Uy tốt nghiệp đại học, bà mẹ sẽ giao công ty lại cho anh. Chà! Lúc đó Uy là giám đốc, oai thật.

Ca Dao buột miệng:

– Biết đâu chị sẽ là giám đốc phu nhân. Oai cũng không kém.

Phương Phi bật cười:

– Quỷ! Nói tào lao, anh mà nghe được thì quê lắm đó. Bộ để làm giám đốc phu nhân lắm sao? Uy coi thể chớ kén chọn lắm. Làm bạn thì dễ chớ còn người yêu thì ... hơi chậm.

Mặt Phương Phi bỗng xiu xuống. Cô ta chợt thân thiết một cách giả tạo:

– Tao hỏi thiệt nhé. Mà thấy Uy thế nào?

Ca Dao dè dặt:

– Chả thấy gì ráo. Em rất kỳ rơ với đám bạn của anh Thiện.

Phương Phi cười khẩy:

– Vậy sao? Người ta bảo dân buôn bán hiếm khi nói thật. Lời nhận xét ấy đúng hay sai?

Ca Dao gần giọng:

– Chị nói thế với ý gì?

Phương Phi trơ tráo:

– Mà ... kỳ rơ với ai tao chẳng biết, nhưng chắc chắn không kỳ rơ với Uy. Bằng chứng là mày thích Uy lo cho mày.

Môi trề ra đầy khinh bỉ, Phi nói:

– Nhưng đừng có ... nghèo mà ham. Anh ấy chỉ tội nghiệp anh em nhà mày thôi, đừng bày đặt tơ tưởng, uống công lắm.

Ca Dao nuốt nghẹn xuống:

– Uy nói với chị thế à?

Phương Phi nhún vai:

– Đời nào. Tao liếc sơ cũng đủ hiểu anh nghĩ gì rồi. Uy và bác gái rất hay làm việc từ thiện. Giúp đỡ mày cũng không ngoài mục đích ấy. Cũng vì muốn làm Uy hài lòng, tao mới vào đứng trong ... cái chuồng này với mày.

Ca Dao nói:

– Muốn làm điểm với Uy, còn thiếu gì cách khác, em không cần chị giúp đâu. Chị ra được rồi đó.

Mặt tỉnh như ruồi, Phương Phi đứng dậy:

– Tại mày yêu cầu nha, để không thôi, Uy lại bảo tao không có lòng thương người. Hừ! Làm sao tao có thể thương được đứa đang ngấp nghé anh ấy chứ. Mày liệu đấy. Cứ lẳng lơ quyến rũ Uy, rồi tao sẽ tông xe cho mày què nốt cái chân kia.

Ca Dao không vừa:

– Em đồ chị dám đó.

Mặt Phương Phi long lên:

– Mày đừng có thách.

– Em không có thách, nhưng chị cứ đụng vào em xem phản ứng của anh Uy thế nào.

Phương Phi hậm hực bỏ đi. Dao chợt nghe có người gọi. Ngẩng lên, cô thấy ông Hiệp. Ông ta đang nhìn Ca Dao với cái nhìn đầy tình cảm.

Tự nhiên Dao quay ngoắt đi, nổi căm hận chưa tan chợt tăng thêm độ mạnh, khiến cô phải nắm chặt tay lại.

Ông Hiệp dịu dàng:

– Cháu đã đỡ chưa mà ra đây rồi?

Ca Dao mím môi:

– Vì chén cơm manh áo, dù chưa đỡ cháu cũng không ngồi nhà được. Xin lỗi, ông mua báo gì ạ?

Ông Hiệp gượng gạo:

– Cho bác quyển "Thế giới mới". Bác có thể đứng đây đọc những tờ báo khác chứ?

Ca Dao chớp mắt:

– Ông cứ tự nhiên, chỉ ngại quầy báo này không xứng đáng phục vụ ông.

Ông Hiệp có vẻ buồn:

– Dao còn giận bác lắm phải không?

Dao thẳng thắn:

– Cháu không muốn trả lời câu hỏi này khi chân cháu vẫn còn bó bột.

Ông Hiệp im lặng, lật từng trang báo tờ Saigon Time sắc sỡ màu sắc, giới thiệu sản phẩm mới, nhưng ông không tài nào nhận ra đó là những món gì. Tất cả chỉ là những mảng màu hỗn độn đập vào mắt ông.

Ông Hiệp thở ra thật nhẹ:

– Bao lâu nay chỉ có ba mẹ con cháu sống với nhau thôi sao?

Ca Dao gật đầu:

– Vâng.

Ông Hiệp ngập ngừng:

– Mẹ cháu đã nói như thế nào về ba cháu?

Ca Dao hơi ngạc nhiên vì câu hỏi này. Chưa có ai hỏi cô như vậy cả.

Mẹ đã nói gì về ba? Hình như rất ít, ít đến mức trong tâm trí cô, ông chỉ là chiếc bóng mù mờ. Với cô và anh Thiện ba chỉ là một khái niệm.

Nhìn ông Hiệp, Dao đáp rất gọn:

– Mẹ bảo ba chết mất xác và anh em cháu chỉ biết thế.

– Cháu không khi nào thắc mắc về ba mình sao?

Ca Dao đều giọng:

– Cháu không hình dung ba như thế nào, nên cũng không thắc mắc. Hơn nữa, mẹ cháu không thích nghe "bất cứ ai lòi ba cháu từ cõi chết về", nên anh em cháu ít khi hỏi về ba lắm.

Nhìn ông Hiệp, Ca Dao hỏi:

– Ngày xưa bác và ba cháu có thân không?

Ông Hiệp nhú mày:

– Cháu bảo sao?

Dao lặp lại câu hỏi với vẻ chờ nghe trả lời. Ông Hiệp nhếch môi chua chát:

– Chắc là thân.

Ca Dao kêu lên:

– Sao lại chắc là ạ?

Ông Hiệp chép miệng:

– Trên đời này có gì là tuyệt đối.

Ca Dao nhún vai:

– Ba cháu chết lâu rồi, bác đâu cần dè dặt.

Ông Hiệp xua tay:

– Không phải bác dè dặt mà bác đang trả lời theo kiểu của ba cháu. Ông ấy là người thích đi nước đôi. Khi chọn câu trả lời, lúc nào ba cháu cũng chọn cách nào có lợi nhất.

Ca Dao nhú mày:

– Ý bác muốn nói ba cháu là người thủ đoạn?

Ông Hiệp nhìn cô:

– Ba cháu sớm lặn lóc vào đời, thủ đoạn để sống là tất nhiên. Nhưng ông ấy là người tốt.

Ca Dao hạ giọng:

– Cám ơn bác đã khen. Tiếc rằng sự xuất hiện không đúng lúc của bác đã khiến mẹ cháu bị sốc. Dường như mẹ không chịu tin ba đã chết, dù chính bác đã xác nhận điều đó.

Mặt ông Hiệp nhăn nhó:

– Mẹ cháu không khỏe à?

– Vâng.

Ông Hiệp thở dài đầy ray rứt:

– Chắc Nguyệt không tha thứ cho bác vì chuyện đã xảy ra với cháu.

Ca Dao hơi khó chịu khi nghe ông Hiệp gọi tên mẹ một cách ngọt ngào, thân mật. Cách gọi ấy có gì không phải đối với vợ của bạn đã chết. Bỗng dưng Dao nhớ tới chuyện ông Hiệp từng có một đứa con rơi và đâm ra dè dặt hơn với ông.

Cô nhún mạnh:

– Đối với mẹ, cháu và anh Hai là tài sản vô giá.

Ông Hiệp cười méo mó:

– Bác hiểu.

Ông chưa kịp nói tiếp thì Uy chở Thiện về tới. Cả hai khẽ gật đầu chào ông. Cái chào vì lịch sự đầy lạnh lùng khiến ông xót xa.

Thiện bảo:

– Em lên Uy đưa về đi.

Ca Dao ngân ngữ rồi gật đầu, để mặc ông Hiệp đứng xó rớ bên quầy với Thiện. Uy cho xe chạy thật chậm.

Dao này anh là tài xế riêng của Dao. Chở một người và đôi nạng trên phố đông không phải dễ, nhưng có sao khi chuyện đó làm anh vui.

Uy nghiêng đầu ra sau:

– Không hiểu ông Hiệp nghĩ gì mà cứ tới quầy mãi.

Dao ngạc nhiên:

– Lúc anh Thiện bán, ông có ghé à?

Uy gật đầu:

– Ghé để chuyện trò, mua báo chỉ là cái cớ.

– Nhưng ông ấy nói gì với anh Thiện?

– Đủ thứ. Ông ta mời Thiện về trung tâm làm việc khi tốt nghiệp.

Ca Dao lầu bầu:

– Vậy mà em chả nghe anh Hai kể.

Uy bật cười:

– Thiện để ngoài tai những lời ấy, nên cậu ta đâu kể làm gì. Thiện không ưa ông Hiệp, cậu ấy càng khó chịu hơn khi nghĩ ông Hiệp thương hại đám con của người bạn cũ nên mới dang tay ra về ta đây rộng lòng hào hiệp.

Ca Dao chột nhún mạnh:

– Không ai chịu nổi khi nghĩ mình đang bị thương hại nhất là em.

Uy khá nhạy cảm, anh nói ngay:

– Lại kiếm chuyện với anh phải không?

Ca Dao cộc lốc:

– Hừ! Anh không cần nhờ chị Phi vào quầy với em nữa. Có bà ấy càng vướng víu.

Uy trầm giọng:

– Thêm một người như thêm một cánh tay, em không nên phụ lòng tốt của người khác.

Dao but miệng:

– Chị Phi tốt với em là vì anh. Chị ấy đã nói thẳng như thế, hơn nữa chỉ còn hăm he em.

Uy nhíu mày:

– Phi hăm he em cái gì?

– Đi mà hỏi chi?

– Anh thích hỏi em hơn.

Ca Dao bấu môi:

– Em không thích nói.

Uy lơ lửng:

– Anh hiểu rồi. Em vu khống người ta nên không muốn trả lời chứ gì.

Ca Dao thúc nạng vào hông Uy:

– Em mà vu khống hả? Chưa chi đã bênh vực bà Phi. Ngừng xe cho em xuống đi.

Uy cầu nhàu:

– Ôi giờ! Lại điệp khúc cũ. Sao anh ngán con gái chảnh chọe quá. Nhắm em có thể vào nhà được không mà lảm lòi thế?

Dao vênh mặt lên:

– Cứ thả em xuống thì biết ngay.

Vẫn không giảm tốc độ. Uy bảo:

– Anh đâu vô lương tâm như vậy. Dầu sao anh cũng phải vì Thiện và bác gái chứ.

Ca Dao rầm rức:

– Phương Phi nói không ngoa. Anh đúng là nhà từ thiện vĩ đại, lúc nào cũng mở miệng cũng vì người này, vì người nọ. Em không phải là mục tiêu từ thiện của anh. Đúng là em phát ngáy lên nữa.

Uy lắc đầu:

– Sao có người thừa tự ái đến thế nhỉ? Cần nói cho rõ ràng. Anh đúng là thích làm việc thiện, nhưng chưa bao giờ em là mục tiêu của anh. Anh khiến em phát ngáy thật, nhưng hiện giờ em đang cần anh giúp đỡ, cho nên dù ngáy, em cũng phải ráng chịu.

Ca Dao gân cổ lên:

– Em không muốn vây vào, Phương Phi bà ta hăm sẽ tông cho què nốt cái chân kia của em, chả lẽ em phải ráng chịu dù đã ngáy?

Uy thẳng thốt:

– Thật à? Sao lại thế nhỉ?

Ca Dao liếm môi:

– Vì ghen chớ sao nữa. Em và anh chả có gì, em không muốn bị què oan uổng đâu.

Uy chắc lưỡi:

– Chậc! Nhưng Phi này... chảnh quá.

Giọng Dao thản nhiên:

– Trời thưởng cho anh một bà chảnh cũng vừa lắm.

Uy mĩa mai:

– Đang gặp nạn, không nên độc mồm.

Ca Dao nín thính cho đến khi về nhà. Bà Nguyệt như ngồi chờ hai người ở cửa. Thấy Uy, bà đón đã mời vào.

Ca Dao đi một mạch vào phòng, cô nằm phịch xuống và nghe mẹ với Uy xì xào to nhỏ điều gì đó thật bí mật.

Chương 12

Bà Nguyệt lạnh lùng nhìn ông Hiệp. Mặc kệ vẻ đau khổ biểu hiện trên mặt ông, bà nhấn từng chữ:

– Tôi không có nhiều thời gian, ông muốn nói gì, hãy nói nhanh cho.

Ông Hiệp thở dài:

– Em tiếc từng giây với tôi sao? Chúng ta xa nhau quá lâu, tôi tha thiết được ngồi với em mãi mãi.

Bà Nguyệt nhếch môi:

– Tôi đã quá già để động lòng trước những lời đường mật của ông. Xin ông hãy vào đề cho.

Ông Hiệp gục mái đầu lấm tấm bạc vào tay như ngăn xúc động, một lát sau, ông mới lên tiếng:

– Lời đầu tiên tôi xin em tha tội. Cái tội để mẹ con em khổ sở, cực nhọc bao nhiêu năm nay.

Bà Nguyệt thản nhiên:

– Với tôi, ông đã là người thiên cổ. Chết là hết tội rồi.

Ông Hiệp khổ sở:

– Em đừng cay đắng được không? Tôi vẫn còn sống và đã tìm em khắp nơi. Sau đó, tôi nghe nói em và thằng Thiện đã sang Mỹ. Không ngờ đó không phải sự thật. Ngược lại, chính em lại báo với con, tôi đã mất tích khi vượt biên. Nhưng em có biết đâu, bao nhiêu năm dằng dặc, tôi không đi thêm bước nữa là vì hy vọng sẽ gặp lại em.

– Chuyện đó không liên quan đến tôi.

Ông Hiệp im lặng trong nhẩn nại. Uống một ngụm nước ngọt, ông ngập ngừng mãi mới nói tiếp:

– Em không thích chuyện đã qua thì thôi vậy. Chúng ta già cả rồi, chỉ còn bọn trẻ là đáng phải nghĩ tới. Tôi không ngờ ngoài Thiện ra, em còn có Ca Dao. Tôi thật khốn nạn khi bỏ mặc mẹ con em bao lâu nay. Giờ gặp lại, tôi muốn được nhận con, được lo cho chúng.

Bà Nguyệt cười khan:

– Dễ dàng vậy à? Tiếc rằng ông không có được quyền đó.

Ông Hiệp rần giọng:

– Tại sao, khi tôi là cha của chúng?

Bà Nguyệt long mắt lên:

– Cha chúng đã chết lâu rồi. Ông đừng hòng khuấy động cuộc sống của mẹ con tôi. Bằng không, tôi sẽ liều mạng với ông.

Mắt rơm rớm, bà Nguyệt nói tiếp:

– Lâu nay, các con quen nhìn tôi như nhìn một tấm gương không vẩn đục. Trong mắt chúng tôi là một bà vợ thủy chung với người chồng đã chết. Tôi không muốn bỗng chốc những hình ảnh đẹp ấy vỡ đi, để chúng phải đối diện với sự thật.

Môi nhếch lên, bà Nguyệt mĩa mai:

– Ba chúng, người ngày ngày được nhang khói bỗng hiện hình là một gã đàn ông đều giả, lọc lừa ham giàu sang, danh vọng. Còn mẹ chúng hóa ra chỉ là một phụ nữ nhẹ dạ, từng bị đời nguyên rửa tội quyền rũ chồng người, tội phá nát gia can người khác. Và nặng nhất là tội vô tình gây ra cái chết của vợ ông.

Hít vào một hơi, bà Nguyệt bảo:

– Tôi không muốn cuộc sống chúng tôi bị đảo lộn. Hơn nữa, chắc gì các con chịu nhận ông. Nhất là Ca Dao, nó sẽ nghĩ sao khi chính ông đã cố tình chia rẽ nó với Sơn rồi lại vun đắp cậu ta cho Đan Thanh? Trong tim ông không hề có nó, làm sao nó chấp nhận ông?

Ông Hiệp lấy khăn lau mồ hôi trán. Những lời bà Nguyệt nói đều có lý, nhưng không thuyết phục được ông.

Từ hôm gặp lại bà đến nay, không đêm nào ông ngủ được. Nỗi mừng cộng với sự ân cần làm ông ứa nước mắt vui sướng lẫn lo âu. Ông biết không dễ gì bà tha thứ cho ông, nhưng thề có trời ông không hề ruồng bỏ, tại bà đã lắng lặng bỏ đi với đứa con thơ trên tay và giọt máu vừa tượng hình trong bụng.

Ông Hiệp chép miệng:

– Nếu ngày xưa em đừng âm thầm bỏ đi, chúng ta và con đã không đau khổ.

Bà Nguyệt cười nhạt:

– Ông trách ngược lại tôi à? Thật là trơ trẽn.

Ông Hiệp nhỏ nhẹ:

– Tôi đâu dám trách em. Tôi trách trời không cho chúng ta sum họp, dù đã từng có cơ hội.

Hai người chột rơi vào im lặng. Bà Nguyệt dứt khoát:

– Tóm lại, tôi yêu cầu ông hãy lánh xa bọn trẻ.

Ông Hiệp lắc đầu:

– Tôi không thể tuân theo yêu cầu ích kỷ của em. Bằng bất cứ giá nào, tôi cũng nhận lại con và lo cho chúng sung sướng, đầy đủ với những gì tôi đang có.

Bà Nguyệt hất mặt lên:

– Con tôi không cần những thứ đó đâu.

Ông Hiệp xoa cằm:

– Sao em tự tin thế? Tự tin một cách nhẩn tâm, mù quáng.

Nhìn bà Nguyệt, ông nói một hơi:

– Em không đau lòng khi Ca Dao dù chân bó bột cũng ngồi suốt ngày ngoài quày sao? Em không xót xa khi thằng Thiện phải vừa đi bỏ báo, vừa đi học sao? Hừ! Hãy dẹp cái sĩ diện hão ấy đi. Dầu thế nào, tôi cũng là một thằng đàn ông đều, dầu thế nào em cũng là một phụ nữ nhẹ dạ, phá hạnh phúc gia đình người khác, và dầu sao chẳng nữa, bọn trẻ cũng là máu thịt của chúng ta. Lương tâm cha mẹ, không thể để cho con mình khổ mãi.

Ngồi thờ ra trên ghế, bà Nguyệt bắt đầu hoang mang vì những lời ông Hiệp.

Tình phụ tử vốn thiêng liêng, bà không thể chia cắt được. Máu chảy về tim, lá rụng về cội. Đó là quy luật của muôn đời mà.

Ngày xưa, vợ ông Hiệp không đánh ghen kiểu tầm thường, mà bà ta đã đưa ra điều kiện. Một để con cho bà ta nuôi rồi cao chạy xa bay với mười cây vàng. Hai theo bà ta về sống chung trong vai trò kẻ hầu trong nhà để được gần con. Bà Nguyệt đã chọn giải pháp của riêng mình. Bà đã bỏ đi vì biết nếu ở lại nếu tiếp tục dây dưa với ông Hiệp, bà sẽ không yên thân. Bà thu xếp và rời nhà trọ từng là tổ chim câu nhanh đến mức không hề biết tình địch của mình đã gặp tai nạn trên đường về.

Suy cho cùng, bà đã gián tiếp hại chết mẹ của Đan Thanh. Trộm nghĩ, nếu hôm đó quả báo, con bé làm chết Ca Dao thì sao?

Tim bà Nguyệt đập thon thót, bà áp úng:

– Oan nghiệt tiếp nối oan nghiệt, Đan Thanh không dễ dàng để ông nhận lại bọn trẻ đâu. Vì hận mẹ nó, vì ghen của bản thân, nó sẽ hại con tôi.

Ông Hiệp thoáng sửng sờ vì những lời của bà Nguyệt. Những lời ấy như những nhát roi giáng xuống ngực ông, khiến ông phải rùng mình.

Đúng là Đan Thanh dám làm như thế lắm. Nó là đứa ngang ngạnh coi trời bằng vung. Nó ích kỷ, nhỏ mọn, nó ...

Ông Hiệp ngồi rũ ra trên ghế. Đúng là oan nghiệt. Nhưng chúng nó đều là máu thịt của ông, đâu thể để đứa thì quá dư thừa sung sướng, đứa lại khó khăn, túng thiếu được.

Bà Nguyệt rên rỉ:

– Tôi van ông, hãy để mẹ con tôi yên.

Ông Hiệp thờ dài nhìn bà Nguyệt đang rưng rưng nước mắt. Mặc cảm của người mang tiếng phá hạnh phúc gia đình kẻ khác, rồi gián tiếp gây ra cái chết của tình địch đã khiến bà luôn rơi vào bi quan, yếm thế. Bà quên rằng cục diện bây giờ đã khác. Vợ ông đã chết, ông và bà có quyền đến với nhau đường đường chính chính. Tại sao bà không chịu hiểu rằng suốt bao nhiêu năm qua, ông cũng chẳng hề sung sướng dầu chịu sống trong nhung lụa?

Giọng khàn đục, ông gào lên:

– Em nhớ nhấn tâm đến thế à? Em nhớ dập tắt niềm hy vọng cuối đời của tôi là mong được có em và con sao? Em ngỡ rằng khoảng đường tôi đã qua vui sướng lắm sao? Em nghĩ rằng chỉ có mình em đau khổ thôi ư? Em nghĩ rằng nếu tôi rút lui mẹ con em sẽ được yên ổn à? Không. Sẽ không có chuyện đó đâu. Đừng dối lòng nữa Nguyệt. Chúng ta phải ngồi với nhau để tính toán cho tương lai, tính thật kỹ, thật cân nhắc. Tôi phải có em và con ở cuối đời.

Bà Nguyệt đầm đìa nước mắt. Cuối cùng ông Hiệp cũng phá vỡ lớp vỏ bọc tưởng như rất cứng của bà.

Hai người im lặng ngồi bên nhau thật lâu. Tiếng nói tự đáy lòng chợt bật lên như những cung đàn muộn, nhưng lắng sâu.

Bà Nguyệt trầm ngâm kể về cuộc sống không chồng, một nách hai con thơ của mình. Những giọt nước mắt đàn ông xót xa rơi xuống. Ông Hiệp khóc cho người đàn bà mình yêu, khóc cho bản thân mình, để cuối cùng hai người hiểu ra một điều họ vẫn còn nghĩ đến nhau qua nhiều.

Ông Hiệp đưa bà Nguyệt về. Cả hai ông hứa hẹn gì, nhưng họ biết sẽ còn rất nhiều buổi như thế này chờ đợi họ.

Thiện ra mở cửa, anh ngạc nhiên đến há hốc mồm khi thấy người đưa mẹ mình về vào lúc mười một giờ đêm là ông Hiệp.

Chẳng thềm gật đầu chào, anh hỏi to như để ông Hiệp nghe.

– Mẹ đi đâu làm tụi con lo muốn chết. Chắc không phải đi giải quyết chuyện của Ca Dao đâu hả mẹ?

Ông Hiệp ngần ngừ một chút rồi quay gót. Thiện cúi kinh ngó theo:

– Ông ấy muốn gì ở chúng ta vậy? Nếu là sự giúp đỡ sự bố thí con không cần đâu.

Bà Nguyệt nhẩn nại làm thinh. Sự im lặng này khiến Thiện khó chịu, anh lại chất vấn:

– Sao mẹ đi với ông ta khuya thế? Mẹ đừng nói là để hỏi về cái chết của ba con nha.

Bà Nguyệt có vẻ bình thản:

– Mẹ không hỏi gì về chuyện đó hết.

– Vậy mẹ và ông nói chuyện gì?

– Chuyện về các con.

Thiện cười nhạt:

– Ông Hiệp lại đề nghị giúp đỡ tụi con à? Hừ! Chả ai cần hạng đạo đức giả ấy giúp đâu.

Bà Nguyệt tỏ vẻ không hài lòng:

– Sao con lại nặng lời như vậy? Dầu sao ông Hiệp cũng đáng là cha chú, lại chưa bao giờ làm gì quấy với con.

Thiện vẫn hằn học:

– Chỉ cần nghe kể về cuộc đời, rồi nhìn cách ông ta dùng tiền tài, danh lợi cưới chồng cho con gái thì đủ biết bản chất của ông ta rồi, cần gì đợi ông sai quấy với con. Thú thật, con thà mồ côi cha, chứ lỡ có cha như ông nhục lắm.

Nhìn gương mặt biến sắc của bà Nguyệt, Thiện nói tiếp:

– Bởi vậy con không thích mẹ giao du với ông, dầu chỉ đơn thuần vì phép lịch sự.

Tim nhói lên vì đau, nhưng bà Nguyệt vẫn cố giữ vẻ tự nhiên:

– Ai cũng có hoàn cảnh riêng, con chưa biết nhiều về người khác thì không nên vội vàng đánh giá.

Thiện vẫn chủ quan:

– Con tìm hiểu và nghe cũng khá khá về ông, nên con đánh giá không sai đâu.

Bà Nguyệt chùi mồ hôi rịn ra trên trán. Đúng là nghiệp chướng. Con căm ghét, khinh rẻ cha ruột chỉ vì cách sống tầm thường xem nặng vật chất của ông ấy.

Bà mừng vì con mình sống có lý tưởng rồi bà lại buồn tủi khi ngày xưa đã yếu đuối, mù quáng yêu một người tham bả vinh hoa.

Hồi sinh viên, bà đã quen ông Hiệp trong nhà sách Khai Trí. Hai người yêu nhau chưa bao lâu thì ông ta nói lời chia tay với lý do chữ hiếu phải vâng lời mẹ cha cưới vợ.

Lúc đó, bà Nguyệt tưởng mình không sống nổi. Bị thất tình nên việc học cũng dở dang, bà đành xin làm một chân thủ thư ở một thư viện nhỏ. Cuộc sống buồn tẻ ngày tám tiếng đối diện với sách vở và những bức tường khiến bà trở nên nhút nhát hơn với đàn ông. Với họ, cánh cửa mở vào tim bà đã đóng kín.

Sau bảy tám năm dài bất tin, một ngày đẹp trời kia bà gặp lại mối tình đầu của mình.

Vẫn đôi mắt sáng trên gương mặt linh động thông minh, vẫn cái miệng rộng quyến rũ, ông Hiệp đã chứng chạc hơn nhiều so với thời sinh viên lôm côm trước kia. Chính vẻ chứng chạc đầy tự tin của một người thành đạt lần nữa đã đốn ngã bà.

Ông ta than thở không hạnh phúc với người vợ chênh lệch về mọi mặt. Ông ta quý xuống chân bà xin được yêu. Rồi việc gì tới phải tới, bà bất chấp gia đình sống vụng trộm với người mình yêu với lời hứa hẹn sẽ li dị vợ của ông ta. Rồi thẳng nhóc Thiện ra đời, ông Hiệp mừng khôn xiết vì đã có con trai nối dõi.

Nắm được yếu điểm của vợ ông Hiệp là không khả năng sinh tiếp đứa con thứ hai bà Nguyệt nuôi hy vọng ông sẽ nhanh chóng ly dị vợ để về với mình. Nhưng bà càng đợi ông càng khát. Đến một ngày kia bà chợt hiểu ra, sẽ không đời nào ông Hiệp bỏ bà vợ giàu có để cưới bà, một người nghèo khổ.

Nếu yêu ông, suốt đời bà sẽ làm bé ... và bà đã cam phận cho tới khi vợ ông xuất hiện.

Rùng mình, bà Nguyệt cố xua đi hình bóng của quá khứ, vì bây giờ bà có quyền nhìn về tương lai, một tương lai không bị ám ảnh bởi búa rìu dư luận như ngày xưa bà luôn ẩn tránh.

Ngước nhìn về mặt đầm chiêu của Thiện. Bà Nguyệt khẽ nuốt tiếng thở dài.

Khó nhất là làm sao để các con bà chấp nhận, thương yêu và kính trọng cha ruột chúng. Muốn được như thế, bà cần phải có thời gian. Khác với ngày xưa, bà tin ngày nay thời gian sẽ ủng hộ bà.

Chương 13

Đẩy hộp nho khô về phía Ca Dao, Uy trống không:

– Ăn đi!

Dao bặm môi:

– Em không thích ăn vặt như Phương Phi. Anh để dành mà ... bồi dưỡng cho bà ấy.

Uy nhún vai:

– Phương Phi có phần riêng. Em không phải lo.

Ca Dao chợt xót xa vì những lời Uy nói. Sao anh không nghĩ những lời đó làm Dao buồn nhỉ?

Nhưng tại sao Dao lại buồn trước tình yêu của người khác, trong khi vết thương lòng của cô vẫn còn đau buốt mỗi khi nhớ tới Sơn?

Trái tim khờ khạo của Dao đúng là lắm chuyện, nó nên ngủ yên một thời gian cho quên mọi thứ đi thì hơn.

Giọng Uy quyền hành vang lên:

– Xòe tay ra!

Ca Dao ngơ ngác nhìn anh rồi không hiểu sao cô ngáp ngừng xòe tay. Uy đồ nhỏ khô vào lòng bàn tay Dao.

– Phải chịu khó ăn vặt cho mập một tí. Em gầy lắm biết không?

Dao rút tay lại:

– Kệ em! Đi mà lo cho bà Phi....

Uy nheo mắt:

– Sao cứ nhắc tới Phương Phi hoài vậy? Không lẽ em ganh tỵ với cô ấy?

Mặt nóng lên, Dao phản ứng khá mạnh:

– Nói bậy. Em mà ... thêm ganh tỵ với chị Phi.

Uy dài giọng:

– Chuyện đó có trời biết. Con gái là chúa ích kỷ. Chỉ thấy người khác hạnh phúc hơn mình cũng đủ ganh ghét rồi.

Ca Dao nuốt nghẹn làm thinh. Nhìn những hạt nhỏ khô nâu tím trong tầm tay, Dao bỗng ảm ức đến mức cứ muốn vứt chúng đi. Nhưng nếu Dao làm thế, chắc chắn Uy sẽ được dịp trêu chọc, vậy thì tội tình gì... chậm chạp đầy cố ý, Ca Dao cho từng hạt, từng hạt nhỏ khô vào miệng, ngồi kế bên Uy thong thả nói:

– ùm... ùm.

Ca Dao thản nhiên ăn hết số nhỏ khô trong tay, mặc kệ Uy ... ùm ... ùm...

Uy thích thú:

– Thì ra em thuộc tuýp khi bị chọc tức ăn mới ngon. Nếu vậy anh sẵn sàng chọc em giận chọc đến bao giờ em mập ra mới thôi.

Ca Dao hỏi:

– Tại sao anh phải làm thế?

– Tại anh thích.

– Thích chọc người khác ấy hả?

Uy điềm đạm:

– Anh thích em...

Ca Dao nóng mặt:

– Vớ vẩn.

Mặt Uy chột nghiêm lại:

– Anh nói thật đó. Lẽ nào em không cảm nhận được điều này?

Ca Dao khô khan:

– Không. Em không cảm nhận gì hết. Anh đừng trêu em nữa.

Uy đứng dậy. Anh ra khỏi quầy và đốt thuốc. Nhìn dáng Uy ngồi trên yên xe phà khói mù mịt, Dao chợt nao lòng.

Nhưng Uy là một ... diễn viên xuất sắc. Cô tin chắc chắn anh chàng đang diễn trò cho mình xem. Uy tưởng cô ... khờ như Tí Nị hay sao ấy. Anh Thiện yêu thật nên mới được Tí Nị đáp lại, chứ Uy chỉ giỏi trêu chọc, ai có thể tin anh ta chứ.

Vớ tay lấy hộp nho khô, Ca Dao mất thăng bằng đổ người sang một bên, cái chân gậy va vào ghế khiến cô đau buốt tận óc. Gượng không nổi, Ca Dao té nhào vào quầy đánh rầm. Cái kệ nhựa đổ xuống, sách báo rơi vào người Dao tung tóe.

Vút vội điều thuốc, Uy hoảng hốt chui vào quầy và thấy Dao đang ôm cái chân đau, mặt tái ngắt.

Uy nhăn nhó:

– Trời ơi! Sao lại thế này?

Ca Dao kêu lên:

– Đau quá. Đau quá.

Đẩy sách báo qua một bên, Uy đỡ Dao ngồi dựa vào vách, mồm liên tục bảo "không sao" nhưng trong lòng nóng hơn lửa.

Thật cẩn thận anh đặt chân Dao xuôi theo vách quầy rồi loay hoay dọn dẹp mọi thứ trong quầy báo chật chội, bẽ bộn. Ca Dao chẳng biết làm sao đứng lên được, cô đành ngồi nhìn Uy.

Giọng anh dài ra nửa đùa nửa thật:

– Em không thể thiếu anh được đâu, nhóc ạ.

Ca Dao chống tay nhưng không sao đứng dậy được, cú trượt ngã vừa rồi khiến cô nhát hơn bình thường, Dao không dám đứng lên nếu không ai đỡ.

Ca Dao mím môi làm thinh. Bên ngoài có người mua báo. Uy nhanh nhẹn bán cho khách, trong lúc Dao vẫn ngồi trên sàn gỗ trong quầy với vẻ giận dỗi.

Ngồi xuống kế bên cô, Uy nói nhỏ:

– Như thế này ảm cúng thật.

Dao làm bầm:

– Em đang ... nóng thì có. Hừ! Người có tấm lòng bác ái như anh hình như lại thích cười trên nỗi đau của kẻ khác thì phải.

Uy xa xôi:

– Anh đang cười trên nỗi đau của anh đấy chứ.

Im lặng một chút, anh nói:

– Em vẫn bảo anh là một diễn viên trong ngoặc kép, một diễn viên đã đạo diễn cho Thiện một màn kịch, nhờ thế hẳn có được trái tim Tí Nị còn anh có được sự ghét bỏ của em. Anh biết trong thâm tâm em, anh không có chỗ đứng vì anh là một kẻ dối trá. Cũng đáng đời anh lắm anh chàng dối trá ạ.

Lật một quyển thơ trên kệ, Uy trầm giọng đọc:

"Tình yêu cuối cùng đã chết

cuộc sống hạ màn

thằng hề chùi mặt

quy nguyên về đời

ánh đèn lơ lảo

ai người ngó chơi?

hí trường sâu rộng

từng trận khóc cười

hạ màn vắng lặng

ghế nào lẻ loi?"

– Em xem anh hiện giờ có giống thằng hề trong bài thơ này không?

Ca Dao chớp mắt:

– Em không hiểu gì về anh hết.

Uy dịu dàng:

– Nhưng em sẽ tìm hiểu chứ?

Ca Dao ấp úng:

– Em mệt mỏi lắm rồi, em không muốn gặp rắc rối nữa đâu. Mẹ đã dặn: "Đừng vội tin lời đàn ông" em từng nhìn mình u tối trong gương, em sợ bị mắng là đồ ngốc nữa lắm. Em nói thật đó.

Uy ngập ngừng:

– Có lẽ anh đã quá vội vã. Nhưng anh sẽ chờ, chờ đến lúc em ... khôn hồn tỉnh vía ra nhận ra dầu mang tiếng giả dối, nhưng tình yêu anh dành cho em là chân thật.

Ca Dao nóng bừng cả người. Đây là lời tỏ tình rõ ràng, đầy đủ và nồng nàn nhất mà lần đầu cô được nghe.

Trước đây, Sơn không bao giờ nói thế, lời của anh thường bóng bẩy, xa xôi, lan man, người nghe tưởng mình là người duy nhất được anh yêu, nhưng khi nằm nhớ lại mới thấy đó chỉ là những từ rỗng không, chẳng mang ý nghĩa cụ thể nào hết. Bởi vậy nếu gặp lại Sơn, Ca Dao không thể trách anh phụ tình, vì anh có tỏ tình với cô bao giờ đâu.

Yêu là phải thành thật rõ ràng, cụ thể. Đó phải là kinh nghiệm của bản thân Dao không?

Cô len lén nhìn Uy. Hai người rơi vào im lặng. Thứ im lặng ngập tràn sắc màu lẳng mạn mà với Sơn, Ca Dao chưa bao giờ có được.

Mãi đến khi nghe giọng Phương Phi ngoa ngoắt vang lên, cả hai mới như bừng tỉnh. Uy đứng bật dậy và hứng trọn ánh mắt rực lửa của Phương Phi.

Cô gần như rít lên:

– Làm gì mà thậm thụt dưới đó vậy?

Uy vuốt mặt:

– Ca Dao bị đau chân không đứng được.

Phương Phi bấu môi:

– Có anh là nó vẽ chuyện chớ đau đớn gì khi đã bó bột cứng như đá.

Uy hất mặt:

– Sao em biết không đau?

Không trả lời Uy, Phương Phi bắt bẻ:

– Sao anh biết đau?

Uy trả lời:

– Vì anh cùng chia sẻ với Dao.

Phi cười khẩy:

– Tình tứ nhỉ? Từ bao giờ vậy? Từ hồi nó què đúng không?

Uy xoa cằm:

– Mình đi uống nước đi.

– Từ chiều tới giờ mưa, em không khát.

– Nhưng anh khát.

Phương Phi nhún vai:

– Vậy thì đi.

Quý một gối kê bên Ca Dao, Uy bảo:

– Anh đỡ em dậy.

Ca Dao bám vào vai Uy trước cặp mắt khó chịu của Phương Phi. Hai người chở nhau đi mất. Dao ngồi một mình nhâm nhi nho khô và nhâm nhi cả những lời Uy nói lúc nãy.

Tại sao vừa tỏ tình với cô xong, anh lại quay sang đi uống nước với Phương Phi? Anh đùa dai với cô đến mức độ thế nào? Ca Dao nhếch môi cười buồn.

Thiện dừng xe trước quầy, trên môi anh nụ cười hạnh phúc vẫn còn nguyên.

Anh hỏi:

– Uy đâu?

Ca Dao đều giọng:

– Đi với Phương Phi rồi.

Thiện chép miệng:

– Cái thằng lộn xộn quá.

Dao tò mò:

– Anh nói vậy là sao?

Thiện nhún vai:

– Không. Không sao cả.

Ca Dao bỗng muốn khóc.

– Em muốn về. Anh gọi xích lô đi.

Thiện ngập ngừng:

– Đợi một chút Uy chờ em về.

Dao nghe giọng mình vỡ ra:

– Người ta đi với bồ, biết đâu mà đợi.

Thiện làm thinh ra ngoắc xích lô. Về tới nhà, Dao ngạc nhiên khi thấy cửa khóa ngoài. Vậy là mẹ lại đi đâu rồi.

Thất vọng, chán nản, Ca Dao lê vào sân và ngồi trên chiếc ghế dài dưới gốc mận. Nếu biết thế này thì ở lại quầy còn hơn.

Nhưng mẹ đi đâu nhỉ? Dao này mẹ có nhiều biểu hiện rất lạ. Bà hay bồn chồn, trông ngóng và rất hay thờ dài. Rõ ràng cuộc sống nội tâm của bà đang bị xáo trộn. Chẳng lẽ vì mẹ biết chắc chắn ba không còn tồn tại trên đời nữa nên đã bị sốc?

Ca Dao xót xa. Tình yêu khiến người ta lao đao, lặn độn dù ở tuổi xế chiều.

Có tiếng xe ngừng ở cổng. Ca Dao nhấp nhòm nhìn và sững sờ khi nhận ra Sơn. Bỗng dưng Dao co người lại như để trốn tránh. Nhưng anh đã thấy cô, Sơn dựng xe, bước vào sân. Ca Dao nghe từng nhịp tim mình đập theo từng bước chân Sơn.

Đứng trước mặt cô, Sơn hỏi một cách máy móc:

– Em khỏe không?

Ca Dao nhếch môi:

– Em bị gãy chân chớ có bệnh hoạn gì đâu.

Thật tự nhiên, Sơn ngồi xuống cạnh cô, giọng trơ tuột:

– Anh rất tiếc.

Ca Dao thông thả hỏi:

– Về chuyện gì?

Sơn ngập ngừng:

– Chuyện của chúng ta ... Anh là con trai duy nhất, anh không thể bất hiếu với mẹ....

Ca Dao cười nhạt:

– Và anh cũng không thể quay lưng trước tiền tài, danh vọng. Đó là lẽ tất nhiên. Nếu anh bỏ tất cả để tới với em mới là bất thường.

Hơi nghiêng đầu, Ca Dao nói:

– Trông anh đâu có gì bất thường nên anh chọn cách sống tầm thường là đúng.

Sơn nhìn cô:

– Em cứ mĩa mai, nếu điều đó làm em vui.

Ca Dao nhếch môi:

– Anh tới đây đâu phải để nói như thế. Thật ra anh cần gì?

Sơn đáp:

– Anh tìm bác Hiệp.

Ca Dao kêu lên:

– Tìm ở nhà em? Thật buồn cười. Ông Hiệp tới đây làm chi?

Sơn lơ lửng:

– Dĩ nhiên bác ấy có mục đích ...

– Mục đích gì, anh nói ra đi? Chớ cứ úp mở hoài khó chịu lắm.

Sơn vẫn vòng vo:

– Điều này em phải biết hơn anh chứ.

Ca Dao nhíu mày. Cô suy nghĩ mãi vẫn không ra ... ông Hiệp là bạn ba, ông ấy muốn giúp đỡ vợ góa con côi của bạn cũ. Anh Thiện đã từ chối nên ông ta gặp mẹ để trình bày thiện ý của mình.

Giọng Sơn chợt vang lên:

– Bác Hiệp góa vợ đã lâu, bác ấy đang là mục tiêu rất nhiều phụ nữ, từ trẻ tuổi tới trung niên, bác ấy chưa quan tâm đến ai, nhưng thời gian gần đây lại chạnh lòng trước hoàn cảnh của mẹ em. Hai người vẫn có những cuộc gặp gỡ khá bí mật.

Mặt Dao nóng bừng, cô gằn:

– Anh nên cẩn thận lời ăn tiếng nói anh không được xúc phạm đến mẹ em.

Sơn vẫn bình tĩnh:

– Em dễ bị kích động quá, tiếc rằng những gì anh vừa nói lại là sự thật. Tối nay anh tới là để đánh động với Thiện và em. Bác gái đang vắng nhà, đúng không?

Ca Dao ú ớ:

– Nhưng đâu có nghĩa mẹ em đang gặp ông Hiệp.

Sơn xoa cằm:

– Anh dám cá là đúng thế. Hai người có vẻ rất tâm đầu ý hợp, và dĩ nhiên Đan Thanh không đời nào chấp nhận chuyện trời ơi này. Cô ta mà nóng lên thì người thiệt thòi cũng lại là bác gái.

Ca Dao cắn phẫn:

– Anh im đi! Đâu phải chỉ mình Đan Thanh có quyền nóng. Nếu ông Hiệp quyến rũ mẹ tôi, anh Thiện sẽ không để ông ta yên đâu. Mời anh đi ngay cho.

Vừa lúc đó, Uy thắng xe ngay cửa. Anh hốt hải chạy vào khi nhận ra Sơn đang đứng bên Ca Dao.

Hai người đàn ông hẳn học nhìn nhau, Sơn nhún vai và bỏ đi. Ca Dao ngồi thừ ra trên ghế, Uy thắc thỏm:

– Sơn tìm em à?

Ca Dao lắc đầu:

– Anh ấy tìm ông Hiệp.

Uy nhíu mày:

– Sao lại tìm ở đây?

Ca Dao ngập ngừng:

– Sơn bảo ... bảo mẹ em và ông Hiệp vẫn có những cuộc gặp gỡ riêng. Em không biết nên tin không nhưng rõ ràng là mẹ đang vắng nhà.

Uy thở hắt ra:

– Vừa rồi anh và Phi có gặp lại bác.

Dao thẳng thốt:

– Mẹ có thấy anh không?

Uy lắc đầu:

– Anh không biết, vì hai người có vẻ mãi mê lắm, chắc chả để ý tới bọn trẻ đâu.

Ca Dao bồn chồn:

– Có chuyện gì thế nhỉ? Em và anh Thiện không thích mẹ quan hệ với ông ta, lẽ ra mẹ phải ý thức được điều này chứ! Lỡ anh Thiện biết thì phiền lắm.

Uy trầm giọng:

– Thiện biết rồi. Xin lỗi, anh không kịp bịt mồm Phương Phi.

Ca Dao nói:

– Phương Phi có quyền tự do. Sao lại xin lỗi em? Em rất sợ nghe những lời đại loại như xin lỗi, rất tiếc ...

Uy nhìn cô:

– Anh sẽ không bao giờ nói rất tiếc vì thâm tâm anh cũng rất sợ ... Sao không đợi anh mà đi xích lô về vậy?

Dao bắt bẻ:

– Anh có bảo em đợi đâu?

– Nếu có, em đợi anh không?

Ca Dao giận dỗi:

– Đó là sự tra tấn chứ không phải chờ đợi. Thật độc ác khi bắt em phải chờ như thế.

Uy phân bua:

– Anh hiểu, nhưng vì giữa anh và Phi cần làm sáng tỏ vài ba vấn đề, nên anh đành để em lại quây một mình, mà trong lòng thấp thỏm không yên... anh sợ nước mắt vấn dãi của em lắm.

Ca Dao chớp mi vì những lời Uy nói. Cô vẫn hiểu "mật ngọt chết ruồi" nhưng khổ sao lòng cô vẫn thoi thoi khi nghe những lời ngọt lịm của anh.

Uy ngồi xuống bên Ca Dao, anh siết nhẹ tay cô, giọng thì thầm:

– Em đang nghĩ gì vậy?

Dao cong môi:

– Dĩ nhiên là ... không thèm nghĩ về anh rồi....

Uy cười nhẹ. Anh say sưa nhìn gương mặt bướng bỉnh của Dao. Dưới ánh sáng mù mờ của đêm, gương mặt ấy mới đáng yêu làm sao.

Ca Dao ranh mãnh trêu Uy bằng cách lặp lại câu hỏi của anh:

– Anh đang nghĩ gì vậy?

Anh trả lời:

– Dĩ nhiên là nghĩ về em rồi.

– Nghĩ xấu hay nghĩ tốt nhỉ?

Uy nghiêng đầu nhìn sâu vào mắt Dao:

– Anh nghĩ không hiểu sao anh phải khổ vì một con nhóc như em, trong khi đó biết bao nhiêu người phải khóc vì anh.

Ca Dao che miệng cười:

– Điều đó gọi là quả báo đấy! Anh sẽ phải khổ dài vì em không bao giờ yêu ai nữa. Trái tim em bị ... xơ rồi.

Uy nhấn mạnh:

– Em sẽ không yêu ai nữa ngoài anh.

Ca Dao phụng phịu:

– Không dám đâu.

Uy mỉm cười, lòng rộn lên nỗi vui sâu lắng. Hai người im lặng ngồi bên nhau, Uy nhẹ nhàng nắm lấy tay Dao. Cô để mặc tay mình trong tay anh. Với Dao, Uy hiện giờ là một điểm tựa vững chắc. Tuy chưa khi nào cô nói lên tình cảm của mình đối với Uy nhưng trong tim cô anh đã có một vị trí độc tôn nhưng đó phải tình yêu không, Ca Dao chưa dám khẳng định, cô vẫn còn rất sợ khi nghĩ tới vết thương đầu đời.

Thiện xồng xộc dắt xe vào, giọng anh gay gắt:

– Mẹ vẫn chưa về à?

Không nghe ai trả lời, Thiện hỏi Uy:

– Lúc này mày ngồi quán nào? Tao muốn tới đó.

Ca Dao vội nói:

– Em thấy không nên.

– Nhưng giờ này quá khuya rồi, làm sao yên tâm để mẹ một mình.

– Em nghĩ ông ấy không để mẹ một mình đâu.

– Sao em biết.

Ca Dao không trả lời, Thiện nhìn ra cửa và thấy bà Nguyệt đang bước vào với ông Hiệp.

Mặt Thiện sa sầm xuống. Anh chưa biết phải làm sao để tỏ thái độ, bà Nguyệt đã lên tiếng:

– Mẹ có chuyện quan trọng cần nói với các con.

Uy đứng dậy:

– Cháu xin phép về ...

Thiện mở cửa, ông Hiệp chững chạc bước vào như đây chính là nhà mình. Khác với gương mặt lạnh lùng của Thiện, ông ta trông vừa vui vừa xúc động lạ kỳ.

Bà Nguyệt bảo:

– Các con ngồi xuống đi.

Nhưng không nghe lời bà, Thiện bước tới bàn thờ ba mình đốt nhang với thái độ thách thức.

Ca Dao nghe giọng mẹ run run:

– Từ giờ trở đi con không phải làm việc ấy nữa ...

Thiện nhìn bà trân trối:

– Mẹ nói gì vậy?

Bà Nguyệt ghen ngào:

– Ba vẫn còn sống, ba của các con vẫn còn sống ...

Thiện lấp bắp:

– Vậy ba con đâu?

Đặt tay lên vai ông Hiệp bà rưng rưng:

– Ông ấy đây này.

Nước mắt lăn dài trên gò má ông Hiệp thay cho nụ cười đoàn tụ ông nói:

– Ba thật không phải với các con.

Anh em Ca Dao đứng chết trân với những gì vừa được nghe. Những lời đó đã giải thích những thay đổi gần đây của mẹ, nhưng nó cũng là những lời sấm sét khiến Dao ù tai.

Cô lạc giọng:

– Thà ba con chết như lâu nay vẫn hơn ... Con không muốn có chung ba với Đan Thanh.

Thiện bình tĩnh hơn, anh hỏi:

– Tại sao tới bây giờ mẹ mới nói sự thật?

Bà Nguyệt lau nước mắt:

– Vì bây giờ mẹ mới gặp lại ba, vì các con đã lớn để có thể hiểu cuộc đời và thông cảm cho cha mẹ.

Thiện và Ca Dao im lặng nhìn nhau rồi nhìn ông Hiệp. Với hai người, ông vẫn là kẻ xa lạ. Dao chẳng chút cảm xúc nào khi nghe ông nói:

– Từ giờ trở đi, ba sẽ lo cho mẹ và các con.

Thiện cười khẩy, anh thấy chiếc chìa khóa xe lên cao và bảo:

– Tối nay con không ngủ ở nhà?

Rồi mặc bà Nguyệt gọi mình, Thiện lên xe đi mất. Ca Dao chống nạng đứng lên trong giọng khản khản của ông Hiệp:

– Hãy để ba chăm sóc con ...

Ca Dao dần chiếc nạng thật mạnh. Tiếng gõ chạm vào gạch vang lên một âm thanh nhói buốt nhắc nhở cô đến cái tai nạn mình vừa nhận lãnh không lâu.

Giọng lạnh lùng, Ca Dao nhấn mạnh:

– Ông về chăm sóc Đan Thanh, cháu đã quen không có cha từ lúc mới lọt lòng nên tự lo cho mình được.

Hả hê, Ca Dao nhấc chân, vừa bước được vài ba bước, cô đã nghe bà Nguyệt kêu lên hoảng hốt.

Quay lại, Dao thấy ông Hiệp đổ gục trên bàn, cạnh đó mẹ cô đang lay gọi ông trong thẳng thốt. Vừa khóc, bà Nguyệt vừa nói:

– Chúng bây đã giết chết ba mình rồi ...

Chương kết

Một năm sau ...

Vừa xếp những trang quảng cáo vào trong tờ tuổi trẻ, Tí Nị vừa nói:

– Phải công nhận một điều quày báo vắng anh Uy là mất bảy phần hồn, tám phần xác. Vừa buồn vừa thiếu khí thế làm việc.

Ca Dao bĩu môi:

– Em nói thế cho ông ta hất mặt lên trời. Không có Uy, càng khỏe.

Tí Nị nheo mắt:

– Chị nói thì nhớ nha.

Ca Dao thần nhiên:

– Có gì đâu không nhớ. Ông ta là cục nợ đời, vắng nợ ngày nào đỡ ngày nấy.

Tí Nị gật gù:

– Chị ví von hay thật. Thế anh Uy là nợ tình gần hay nợ tình xa vậy?

Ca Dao tủm tủm cười thay câu trả lời. Buổi chiều xuống thật bình yên. Ngoài công viên có nhiều cặp vợ chồng già đang nắm tay nhau đi dạo trông thật hạnh phúc.

Bất giác Ca Dao chợt chạnh lòng khi nhớ tới ba mình.

Sau đêm nguyệt ngã ấy, ba cô đã bị bán thân bất toại, chứng tai biến não khiến ông dở sống dở chết cả năm trời. Nếu không có mẹ tận tình chăm sóc, chắc ông vẫn còn nằm một chỗ sống cuộc sống thực vật, lúc mơ lúc tỉnh.

Uy bảo chính nhờ tình yêu của mẹ, tình phụ tử thiêng liêng trói buộc Thiện, Ca Dao và ông nên ba mới hồi phục bắt ngờ đến thế.

Bây giờ ba phải ngồi xe lăn nhưng hy vọng trong tương lai ông có thể đi đứng được.

Ca Dao nuốt tiếng thở dài, sự ân hận vẫn bóp nghẹn tim cô mỗi khi trông thấy ba và mẹ bên nhau.

Lẽ ra cô đã có một gia đình hạnh phúc, lẽ ra mẹ được hưởng trọn vẹn niềm vui ở bên chồng ở tuổi về chiều. Khổ sao, chính cô và Thiện đã phá hỏng mọi thứ chỉ vì sự ích kỷ của mình ...

Tí Nị bấu vào tay Dao:

– Chị có khách đặc biệt. Thôi em biến đây.

Ca Dao chớp mắt khi thấy Sơn. Đạo này anh lại ghé quầy mua báo. Cô máy móc lấy tờ Saigon Time đưa cho Sơn.

Anh ngập ngừng:

– Bác Hiệp thế nào rồi?

Ca Dao nói:

– Đã đỡ hơn trước nhiều, nhưng vẫn chưa đi được.

Sơn sửa gọng kính và lặp lại câu cũ rích:

– Đáng tiếc thật.

Ca Dao mỉm mai:

– Đúng là đáng tiếc, nhưng em không hiểu anh tiếc cái gì, tiếc cái chức giám đốc bị cho rơi, hay tiếc cuộc hôn nhân chưa thành đã bại giữa anh với Đan Thanh.

Sơn cười nhạt:

– Đồng đánh là tính cách của Thanh, cô ta giận rồi lại van xin năn nỉ được anh yêu. Nhưng sự đời "Nhất quá tam ba bận". Anh sẽ mặc kệ Đan Thanh và cuộc hôn nhân không bao giờ thành của cô ta.

Tha thiết nhìn Ca Dao, Sơn bỗng đổi giọng ngọt ngào:

– Anh vẫn luôn nghĩ tới em, ray rứt vì em. Anh tin em vẫn chưa quên anh.

Ca Dao gạt đầu:

– Vâng. Làm sao em có thể quên anh được.

Sơn vội vã nói tiếp:

– Anh đã trần trọc nhiều đêm và ngộ ra rằng người anh cần là em chứ không phải Đan Thanh.

Ca Dao khẽ cười:

– Anh phải trần trọc cả năm trời mới nhận ra điều đó sao?

Cuộn tròn quyển báo trong tay, Sơn bẻm mép:

– Anh đã trưởng thành để đảm tính trong tình yêu. Hãy cho anh cơ hội đi lại từ đầu nhé Ca Dao.

Suýt nữa Ca Dao phì cười vì giọng điệu như phim bộ Hồng Kông của Sơn.

Cô nghiêm mặt:

– Cơ hội ấy đã qua lâu rồi.

Sơn nói:

– Anh không tuyệt vọng. Nhất định anh sẽ chinh phục được em như ngày nào.

Ca Dao nhìn thẳng vào mặt Sơn:

– Anh không ngại khi cứ quanh quẩn hết bên cô chị lại tới cô em sao?

Sơn tron tuột:

– Tình yêu có lý lẽ của nó. Anh chỉ đau khổ khi không được em yêu thôi.

Ca Dao chớp mắt:

– Anh làm em muốn khóc quá. Nhưng nếu em không phải con gái của ông Hiệp chắc hẳn anh sẽ không "Nhất định chinh phục" em đâu. Nói thật nhé. Em chẳng được hưởng gì trong cơ nghiệp của ông Hiệp. Nhắm vào em là trật rồi. Anh đã đầu tư tình yêu thì nên chọn đúng chỗ, nếu không dễ phá sản lắm.

Mặt đỏ lên như bị bắt quả tang ăn cắp, Sơn sửa giọng kính giọng bi thiết:

– Em hiểu lầm anh rồi.

Ca Dao nhỏ nhẹ:

– Ai khác thì em có thể làm, chứ anh thì không. Bởi vậy, em cần rạch ròi với anh. Giữa chúng ta nếu có được tình bạn thì tốt, bằng không chỉ là quan hệ giữa kẻ bán người mua. Em không muốn vì anh mà bất hòa mãi với chị Đan Thanh.

Sơn chưa kịp phân bua thì có khách mua báo. Ca Dao đơn đã chào mời. Cô trò chuyện với khách và xem như không có Sơn hiện diện.

Khi còn lại hai người, Ca Dao lại chăm chú sắp xếp những kệ sách, cô không muốn tiếp anh nữa. Đứng tần ngần một hồi, Sơn nói:

– Với anh, em bao giờ cũng là một hình ảnh đẹp.

Ca Dao hơi nghiêng người:

– Cám ơn anh. Nhưng em không thích hợp với anh. Anh nên quay lại với chị Đan Thanh đi. Rồi đâu sẽ vào đó cả thôi.

Sơn gượng gạo cười. Anh đi rồi mà Ca Dao vẫn còn suy nghĩ lan man về tình yêu về cách sống của từng người. Sơn là như thế, anh sẽ yêu như cách anh sống, tính toán, thủ đoạn để đạt mục đích của đời mình. Dẫu chút tình thơ đại ngày nào Dao trân trọng dành cho anh đã rơi rớt mất, anh vẫn mong tìm được hạnh phúc.

Nhìn đồng hồ, Ca Dao sốt ruột. Lẽ ra giờ này Thiện phải tới quầy. Anh lại lẩn ở đâu rồi kia. Gần một năm nay, hầu như Ca Dao bám trụ quầy sách này, vì Thiện đã đi làm. Anh chỉ xuất hiện ở đây buổi tối khi đã xong công việc ở công ty. Năm rồi, Ca Dao lại thi hỏng, con đường vào đại học của cô càng chông gai hơn. Cô không có thời gian lẫn lộn điều kiện như những người đồng trang lứa. Muốn học Dao chỉ có thể vào các lớp tại chức ban đêm. Như vậy quả là thiệt thòi, nhưng Dao không tìm ra cách nào khác ngoài cách đồng ý dẹp quầy sách báo này và nhận sự chăm sóc về vật chất của ba mình.

Ca Dao cười buồn. Cha mẹ lo cho con là lẽ tự nhiên, nhưng trường hợp anh em Dao lại khác. Lòng tự trọng đã không cho phép anh em cô nhận bất cứ gì ở ông Hiệp ngoại trừ tình cha con. Ca Dao không muốn bị Đan Thanh khinh bỉ khi cô ta khẳng định rằng anh em Dao nhận ông Hiệp là cha chẳng qua vì tài sản, cơ nghiệp của mẹ cô ta để lại.

Thói đời ai lại không nghĩ thế, Ca Dao không trách cách nghĩ của Thanh mà chỉ trách cách đối xử của cô ta với ta, người sống cảnh gà trống nuôi con bao nhiêu năm dài.

Thanh đã bỏ mặc ba lúc bệnh ngặt nghèo. Cô dựa vào lý do ông theo người đàn bà khác để oán trách, giận dữ và để lảng cả việc phải chăm sóc ông. Chính lúc ấy, mẹ Dao đã lo tròn trách nhiệm làm vợ với người đàn ông từng làm bả lữ dở cả một đời. Mẹ đến với ba bằng cả tấm lòng, bà không thờ than, oán trách số phận mà chỉ tự trách ngày xưa đã không biết kiềm chế bản thân, đã lén lút với người có vợ để gây nên nghiệp chướng tận bây giờ.

Chính mẹ là cầu nối giúp anh em Dao vượt qua tự ti mặc cảm để đến với ba mình.

Ca Dao thở phào nhẹ nhõm khi nhớ lại thời gian vừa qua. Cầu mong sao ở tháng ngày sắp tới, ba sẽ đi đứng một mình được để mẹ bớt cực.

Thiện bước tới quỳ với gương mặt mệt mỏi pha chút trầm ngâm. Không cười, không nói như mọi ngày, anh ngồi xuống cái ghế gần đó.

Ca Dao hỏi ngay:

- Sao anh về trễ vậy?

Thiện vuốt ngược tóc:

- Bạn nói chuyện với bà Đan Thanh.

Ca Dao ngạc nhiên:

- Bà ta lại kiếm chuyện nữa à?

Thiện lắc đầu:

- Không. Bà ta chủ động gặp anh với nhiều thiện chí.

Ca Dao nheo nheo mắt:

- Em nghĩ mãi vẫn không ra những thiện chí ấy.

Thiện nói:

- Chị Thanh muốn anh về trung tâm Hướng Dương phụ chị ấy điều hành công việc.

Ca Dao hỏi tới:

- Ý anh thế nào?

Thiện nhếch môi:

- Trước sau như một chứ còn thế nào nữa? Anh không bao giờ muốn động vào tiền bạc, cơ nghiệp gì gì đó của ba và bà Thanh. Anh đã trả lời thật dứt khoát dù bà ta có vẻ chân tình lắm.

Ca Dao thắc mắc:

- Điều gì khiến bà Thanh làm như thế nhỉ? Chị ta thật lòng hay giả vờ để thử anh?

Thiện nhún vai:

- Thử với mục đích gì? Anh nghĩ là bà ấy thật lòng. Nhưng cuộc đời bao giờ cũng có những quy luật của nó. Đã nói là luật thì rất nghiêm ngặt, vô tình. Biết thế tốt hơn là tránh, đừng nhập cuộc chơi.

Ca Dao chất vấn:

- Nhưng lỡ đây là ý ba thì sao?

Thiện thở dài:

- Chẳng sao hết. Ba mẹ đâu làm chủ cuộc đời của con cái. Mà sao em lại hỏi anh những câu đầy thách thức vậy? Không lẽ em đang nghĩ khác?

Ca Dao lắc đầu:

- Đâu có.

Thiện ngập ngừng:

- Anh nghĩ chị Thanh thừa biết anh sẽ từ chối.

- Nếu thế bà ta đặt vấn đề làm chi?
- Là người thông minh, em tự trả lời được mà.

Ca Dao nhú mày:

- Bà ấy muốn nhận chị em à? Chắc không có đâu, vì Đan Thanh rất cao ngạo.

Thiện cười:

- Em cũng đâu có thua kém. Dầu sao một giọt máu đào vẫn hơn ao nước lã. Biết đâu chừng bà Thanh đã nhận ra có anh em, cha mẹ hơn thui thui một mình.

Rồi anh kết luận:

- Nhưng dù vì động cơ nào, anh cũng rất vui khi thấy từ giờ trở đi, chúng ta có thể nói chuyện thoải mái với Đan Thanh. Cuộc chiến tranh lạnh xem như kết thúc rồi.

Ca Dao đứng dậy:

- Em cũng mong được vậy. Bây giờ em về đây. Thế nào Tí Nị cũng ra với anh. Ráng chờ nhé.

Thiện nheo nheo mắt:

- Không biết ai ráng chờ ai à ghen.

Ca Dao vờ như không nghe câu trêu ghẹo của Thiện, cô thông thả đạp xe dưới hàng cây dầu cao vút.

Về nhà, Ca Dao loay hoay mở cửa một mình, vào ngồi dưới gốc cây mạn một mình. Vắng Uy, mọi thứ đối với cô bỗng vô hồn, vô nghĩa. Úp mặt vào tay, Dao thỏn thức nhớ mong.

Gần nửa tháng nay, Uy tất bật với việc cứu trợ bão lụt ở miền Trung. Anh như con thoi đi về đi về liên tục. Những chuyện công tác xã hội tự nguyện này khiến Ca Dao hiểu hơn về Uy. Cô đã không thể từ chối tình yêu anh dành cho mình, ngược lại Dao phải chấp nhận sự thật là cô không thể thiếu Uy. Anh đã nghiêm nhiên trở thành một phần tất yếu của cuộc đời Ca Dao. Vắng anh, cô thường ra ngắm vào ngõ, làm việc quên đầu, quên đuôi. Chính vì thế, Dao thường bị Tí Nị và Thiện trêu, còn Phước thì hay lặp đi lặp lại câu tuyên bố trước kia của cô với một vài chữ được sửa cho phù hợp.

Động đất khó có thể xảy ra ở Việt Nam nhưng chuyện Dao nhớ Uy là chuyện thường ngày ở quây báo.

Bỗng dưng Dao giận dữ vô cớ. Biết người ta nhớ, người ta lo mà không thèm điện thoại về dẫu chỉ một lần. Người gì mà ác thế, lúc nào cũng khiến Dao phải ghét khi nhớ tới.

Vừa lúc đó, Dao có cảm giác ai ôm mình. Hốt hoảng cô ngược lên và bắt gặp gương mặt khó ưa của Uy. Cô chưa kịp nói lời nào thì Uy đã cúi đầu xuống, môi anh như nuốt lấy môi Dao. Nụ hôn nhớ nhung kéo dài như bất tận Ca Dao mềm người trong vòng tay Uy. Anh là thế đấy. Có lúc nghịch ngợm phá phách như trẻ con, lúc lại nghiêm nghị lạnh lùng như một ông cụ khó tánh. Rồi những lúc như thế này, anh nồng nàn, dữ dội đến mức Dao phải ngăn ngó mỗi khi xa nhau. Buông cô ra, anh thì thảo:

- Nhớ em muốn điên được.

Nâng niu mặt Dao trong đôi tay, anh nhượng mày:

- Xem em coi có gì khác không? Ôi chào! Hình như môi vừa khô vừa thiếu màu hồng chắc là vừa nhớ vừa thèm môi anh rồi.

Ca Dao cấu vào vai anh, cô chưa kịp lên tiếng đã bị Uy chặn lời bằng nụ hôn nữa.

Giọng Uy êm như ru:

– Nhớ anh không?

Ca Dao phụng phịu:

– Không.

Uy cười:

– Anh ngốc thật, biết chắc em sẽ trả lời như vậy, nhưng anh vẫn hỏi.

Ca Dao cong môi lên:

– Ý là không nhớ anh mà còn sứt cân đây.

Uy vuốt nhẹ mũi Dao:

– Ôm em, anh thấy vẫn thế nhóc ạ.

Dao già mồm:

– Sứt cân phần hồn chớ đâu phần xác. Anh cứ biệt vô âm tín chừng nửa tháng nữa thì biết.

Uy ngạc nhiên:

– Biết cái gì?

Ca Dao nói:

– Chừng một tháng nữa anh về thì em đã tiêu hao mất phần hồn, lúc đó chỉ còn phần xác thôi. Xác em sẽ khô queo như xác ve ấy.

Bịt miệng Dao lại, Uy hốt hoảng:

– Trời ơi! Em nói gì ghê vậy Dao? Anh không thích em nói thế đâu. Lỡ nó vận vào thật thì sao?

Ca Dao cười:

– Em đùa mà.

Siết chặt cô vào lòng, Uy hỏi hả:

– Không được đùa như vậy nghe chưa. Với anh, em là lẽ sống là thứ quý nhất anh có được. Mất em, cuộc đời này sẽ trở nên vô nghĩa.

Ca Dao ngênh mặt lên:

– Thật không? Nói nghe cảm động lắm. Nhưng ra khỏi nhà là quên em ngay. Anh ham vui chớ đâu có hiền từ gì.

Uy chép miệng:

– Lại định nhắc tới Phương Phi phải không? Tới bây giờ em vẫn chưa chịu tin anh và Phương Phi có gì sao?

Ca Dao nói:

– Tin thì ảm ức lắm. Ngày nào hai người cũng lượn lờ trước mặt người ta.

Uy nhìn cô:

- Nhưng lúc đó em đâu để ý tới anh. Thậm chí là rất ghét anh nữa kìa.
- Tại anh thấy ghét chớ bộ.

Uy hạ giọng:

- Thôi quên chuyện cũ đi, dầu sao Phương Phi cũng có chồng rồi.

Ca Dao nheo nheo mắt:

- Nhưng Sơn vẫn chưa vợ đấy.

Uy tỉnh queo:

- Anh ta đang quay lại tán tỉnh em chớ gì? Em có biết tại sao không?

Ca Dao gật đầu:

- Biết chớ. Và em cũng đã khuyên Sơn nên chịu khó làm lành với Đan Thanh. Dầu sao thì chị ấy cũng là mục tiêu sáng giá nhất.

Uy thần nhiên:

- Bây giờ em ... sáng đâu thua Đan Thanh. Trên mặt pháp luật, con ngoài giá thú vẫn có đầy đủ quyền lợi như con hợp pháp. Chịu khó làm lành với em vẫn dễ chịu hơn với bà chị quá đất kia.

Ca Dao ngả đầu vào vai Uy:

- Anh không sợ em sẽ xiêu lòng sao?

Uy lim dim mắt:

- Nói không là nói dối. Nhưng nếu em xiêu lòng vì một người như Sơn, anh cũng chẳng còn gì để tiếc. Dầu sao em vẫn chưa bao giờ nhận là yêu anh. Em có quyền lựa chọn mà.

Ca Dao kêu lên:

- Phách lối nhĩ?

Uy khoanh tay:

- Anh tự trọng chớ không phải phách lối như em nghĩ.

Ca Dao lặng lẽ nhìn Uy. Ở góc độ nghiêng, gương mặt anh thật điềm tĩnh. Uy từng nói, anh thích người ta hiểu sai về con người mình. Trước kia vì nông nổi. Dao đã có cái nhìn lệch lạc về Uy, nhưng càng gần gũi anh, Ca Dao càng nhận ra những điểm sâu sắc của Uy. Anh là người cô vừa yêu, vừa quý trọng thể nhưng chưa bao giờ Dao nói lời yêu anh. Với Uy, Dao lúc nào cũng ngông nghênh, ngơ ngác.

Ca Dao chớp mắt. Có lẽ đã tới lúc cô phải nghiêm chỉnh nói những lời thiêng liêng nhất đời rồi đấy.

Nhưng lời yêu sao khó nói thế.

Dao áp mặt vào ngực anh về phía trái tim và nghe tiếng đập đều đặn nhẹ nhàng như tiếng đập cánh của một loài chim quý.

Ngập ngừng mãi, Dao mới gọi anh. Uy cúi xuống mắt lấp lánh trong ánh nhìn.

Ca Dao thì thảo và nghe giọng mình run rẩy:

- Em yêu anh và cần có anh.

Uy vuốt tóc cô:

– Anh đợi nghe em nói lời này đến cháy bỏng cả lòng. Em biết không?

Ca Dao phụng phịu:

– Tại rất khó nói chứ đâu phải tại em không muốn nói.

Uy chỉ tằm tằm cười. Ca Dao tin cậy áp mặt vào ngực anh và hạnh phúc cũng len vào. Rất nhẹ.

Hết